

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 488 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Ως εδώ με τη λαομίσητη κυβέρνηση Μητσοτάκη

Φτώχεια - Καταστολή - Πολιτική σήψη

ΚΑΤΩ Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

ΟΛΟΙ στην ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ της ΔΕΘ

Σάββατο 10/9 6μμ, Αγ. Σοφίας με Εγνατία

Δημόσια και Δωρεάν Παιδεία, Υγεία, Ρεύμα και συγκοινωνίες

Στον δρόμο σπάμε την Κρατική Τρομοκρατία

Σε Ελλάδα - Τουρκία: ΟΧΙ σε Πόλεμο και Εξοπλισμούς

ΑΥΞΗΣΕΙΣ ΣΤΟΥΣ ΜΙΣΘΟΥΣ Φορολογία κερδών - πλουσίων

ΜΕ ΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ

Υποκλοπές
Ο Μητσοτάκης πιάστηκε με τη γίδα στην πλάτη

σελ. 4

Εργαζόμενοι
Κάτω τα χέρια από την απεργία στη «Μαλαματίνα»

σελ. 5

Ουκρανία
Η σύγκρουση βαλτώνει, η αγωνία μεγαλώνει

σελ. 11

Ευρώπη
Συνεχίζεται το μεγάλο κύμα απεργιών και αγώνων

σελ. 12

Απεργία πείνας Γ. Μιχαηλίδη: Κτηνωδία χωρίς όρια

Είναι γεγονός ότι η εποχή μας δεν διακρίνεται για την ευαισθησία της, για τον ανθρωπισμό της. Άλλωστε, πέρα από το γεγονός ότι η βαρβαρότητα πηγάζει από την λειτουργία της ίδιας της αστικής κοινωνίας, η επικρατούσα σήμερα ιδεολογία (ή καλύτερα ιδεολογήματα) του νεοφιλελευθερισμού είναι συνώνυμη του αγριανθρωπισμού. Ειδικά η συμμορία των υποστηρικτών του Μητσοτάκη σε κάθε διαδήλωση, σε κάθε βαρβαρότητα των ΜΑΤ, σε κάθε τραυματισμό, βασανισμό διαδηλωτή, διαμαρτυρόμενο αγωνιστή κ.λπ., συντάσσεται και χειροκροτεί την αστυνομία και την κυβέρνηση των ά(χ)ριστων.

Όμως, στην περίπτωση του απεργού πείνας και δίψας του Γιάννη Μιχαηλίδη, η ίδια συμμορία ξεπέρασε κάθε όριο. Διακωμώδησαν και διέσυραν ένα νέο άνθρωπο που χαροπάλευε και σπαρταρούσε ανάμεσα στη ζωή και το θάνατο. Ξεπέρασαν και την δική τους κτηνωδία με την οποία έχουν ταυτιστεί στην άθλια ζωύλα τους, όταν ξέσπασαν σε ειρωνείες γιατί σταμάτησε την απεργία

πείνας –μετά 68 ημέρες!– αυτός ο αναρχικός αγωνιστής και δεν επέμενε μέχρι να πεθάνει. Θα ήταν ανοησία να ελπίζει κανένας από αυτή τη συμμορία κάποια ενέργεια ή έστω λέξη, όχι για να σωθεί μια ανθρώπινη ζωή αλλά –όχι να σέβεται, πάει πολύ– να μην χλευάζει έναν άνθρωπο που βυθιζόταν στον θάνατο.

Τι είναι αυτό που ωθούσε αυτή τη συμμορία να χλευάζει τον νεαρό αναρχικό γιατί δεν έφτασε μέχρι το τέλος της σύντομης ζωής του, από την οποία ήδη μετρούσε κοντά στα 9 χρόνια στην φυλακή; Τι ευχαρίστηση αντλούσαν όλοι αυτοί από την επιθανάτια αγωνία ενός απεργού πείνας 68 ημερών; Μήπως την ίδια που απολάμβαναν τα πλήθη στις ρωμαϊκές αρένες, όταν με τον αντίχειρα κάτω συναινούσαν ουρλιάζοντας για τον θάνατο του νικημένου μονομάχου;

Ο χλευασμός του θανάτου του άλλου δείχνει όχι μόνο μια βαθιά διάβρωση των κοινωνικών αξιών, αλλά και τι μας επιφυλάσσει αυτή η συμμορία που βρίσκεται στην εξουσία, σε όλους τους αρμούς του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης.

Αυτές τις αξίες δείχνει το γεγονός ότι ο δολοφόνος Κορκονέας –η αρχή της όλης θλιβερής υπόθεσης– αποφυλακίστηκε και κυκλοφορεί ελεύθερος, ενώ ο Γιάννης Μιχαηλίδης, οι φίλοι του και φίλοι του δολοφονημένου Α. Γρηγορόπουλου σαπίζουν στις φυλακές μόνο και μόνο γιατί χαρακτηρίστηκαν τρομοκράτες, αλλά με ανυπόστατες κατηγορίες.

Αυτή η συμμορία δεν είναι άγνωστη στην ιστορία του ελληνικού λαού. Είναι οι απόγονοι των δοσίλογων και των Γερμανών, που κατέδιδαν τους αριστερούς αγωνιστές, που ούρλιαζαν γι' αυτούς, όταν, για πολλά χρόνια στις φυλακές και τα ξερονήσια εκτελούνταν στο Κούρνοβο, στην Καισαριανή στο Λαζαρέτο κ.λπ. Είναι οι ίδιοι που δυσареστήθηκαν όταν ο δικτάτορας Παπαδόπουλος δεν τουφέκισε τον Α. Παναγούλη. Είναι οι ίδιοι (για να θυμηθούμε τους στοίχους του Βολφ Μπίρμαν):

«Που απ' τους άλλους θεν παλικαριά
Κι οι ίδιοι όλο λερώνουν τα βρακιά» ...
«Σαν χέλια γλοιώδικα έχουν πουληθεί
Τους έχω σιχαθεί».

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαιτέρως με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίτια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίος, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.**

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τροτσκισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνείδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα»), μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική – για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

2 Εργατική Πάλη

Σεπτέμβριος 2022

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Το εθνικό ζήτημα, από τον Μαρξ μέχρι Σήμερα

Συγγραφέας: Μίκαελ Λεβί

Χρονολογία έκδοσης: Μάρτιος 2022

Σελίδες: 134

Τιμή: 6 ευρώ

Οι Εκδόσεις Εργατική Πάλη κυκλοφορούν το βιβλίο του Μίκαελ Λεβί, **Το Εθνικό Ζήτημα – από τον Μαρξ μέχρι Σήμερα**, που παλαιότερα είχε εκδοθεί από τις Εκδόσεις ΣΤΑΧΥ, αλλά έχει εξαντληθεί εδώ και αρκετά χρόνια.

Η εξέταση του Εθνικού Ζητήματος από τον Λεβί είναι ομολογουμένως πολύ καλή και συγκεντρώνει μέσα σε λίγες σελίδες όλες τις αναλύσεις που έκαναν κατά καιρούς όλοι οι κλασικοί του μαρξισμού και όχι μόνο. Ταυτόχρονα παρουσιάζει και τις απόψεις των διαστρεβλωτών σ' αυτό το πολύ σημαντικό θέμα, της μαρξιστικής και κομμουνιστικής θεωρίας. Γιατί το Εθνικό Ζήτημα και το ζήτημα των εθνικών δικαιωμάτων συνδέεται άμεσα και άρρηκτα με τον διεθνισμό. Αυτή η σχέση που είναι διαλεκτική, δεν ήταν ποτέ εύκολη, και επιπλέον από τη Σοσιαλδημοκρατία και το Σταλινισμό διαστρεβλώθηκε, παραβιάστηκε με αποτέλεσμα, σχεδόν πάντοτε, τις μεγάλες τραγωδίες/προδοσίες για τα συμφέροντα της εργατικής τάξης, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και της νεολαίας.

Πάντως ένα σημείο της εξέτασης του Εθνικού Ζητήματος από τον Μ. Λεβί θέλει προσοχή, γιατί κατά την γνώμη μας έχει λάθος. Πρόκειται για το σημείο όπου εξισώνει τα «δημοκρατικά δικαιώματα των εθνών» ή και-κάπως αυθαίρετα είναι αλήθεια-ίσως τα θεωρεί υπέρτερα του παγκόσμιου δημοκρατικού και σοσιαλιστικού κινήματος. Αναμφίβολα τα εθνικά δικαιώματα είναι μέρος και δεν είναι το όλο που είναι η παγκόσμια σοσιαλιστική κοινωνία, στην οποία, και όχι μόνο σε τελευταία ανάλυση, πρέπει να υποτάσσονται τα εθνικά δικαιώματα. Τα εθνικά δικαιώματα και τα ενθικοαπελευθερωτικά κινήματα πάντοτε αναγνωρίζονταν και υπερασπίζονταν από το κομμουνιστικό κίνημα, σαν δικαιώματα των λαών, ιδιαίτερα των σκλαβωμένων και αποικισμένων. Ωστόσο, για τους μαρξιστές δεν ήταν ποτέ ο στρατηγικός στόχος, ούτε ακόμη τα εθνικά δικαιώματα όπως και άλλα δημοκρατικά δικαιώματα και ατομικές ελευθερίες ικανοποιούνται ακόμη και τα πιο προηγμένα αστικά καθεστώτα.

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: “Πρωτοπορία” Γραβιάς 3-5, “Πολιτεία” Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Poeta” Αριστοτέλους 34, “Ακυβέρνητες Πολιτείες” Αλ. Σβώλου 28

Πάναρνα

Βιβλιοπωλείο: “Αναγνώστης” Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: “Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο” Θεμιστοκλέους 37, “Καινά Δαιμόνια” Σουλτάνη 8, “Εκτός των Τειχών” Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι “Ισκρα”, Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: “Το Κεντρί” Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), “Poeta” Αριστοτέλους 34, “Ακυβέρνητες Πολιτείες” Αλ. Σβώλου 28

Πάναρνα

Ψυλικατζίδικο “Ψυλικατέσεν” Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Πέθανε σε ηλικία 91 ετών ο Μιχαήλ Γκορμπατσόφ, ο τελευταίος πρόεδρος της Σοβιετικής Ένωσης. Το όνομά του συνδέθηκε με τον πρωταγωνιστικό ρόλο που έπαιξε στην τελευταία πράξη της διάλυσης της Σοβιετικής Ένωσης, λόγω της αντεπαναστατικής σταλινικής πολιτικής, η οποία οδήγησε στην κατάρρευση του λεγόμενου «υπαρκτού σοσιαλισμού» και στην παλινόρθωση του καπιταλισμού. Ο Γκορμπατσόφ μπορεί να ηγήθηκε της πολιτικής της περεστρόικα, που ήταν ουσιαστικά μια αστική πολιτική, η οποία όμως έγινε με ενθουσιασμό δεκτή από όλα τα ΚΚ, ιδιαίτερα από τα λεγόμενα ευρωκομμουνιστικά αλλά και από το ΚΚΕ! «Οι ιδέες της περεστρόικα απαντούν στις απαιτήσεις της αναδιοργάνωσης του σοσιαλισμού, συμβάλλουν σημαντικά στην ανάπτυξη της σύγχρονης θεωρίας του σοσιαλισμού, έκαναν τον σοσιαλισμό πιο ελκυστικό». Δήλωση της τότε ΓΓ του ΚΚΕ, Αλέκας Παπαρήγας στην Πράβδα 25/6/1991 (παρόμοιες ήταν και οι δηλώσεις όλων των ηγετικών στελεχών του ΚΚΕ). Μετά την επιστροφή της από τη Μόσχα στην Αθήνα, στις 23 Ιουνίου 1991, και με τις πλάτες του Γκορμπατσόφ, συγκαλεί την ΚΕ του ΚΚΕ, η οποία καθαιρεί τον Παναγιώτη Λαφαζάνη και τον Γιάννη Δραγασάκη από το Πολιτικό Γραφείο και άλλα έξι μέλη της ΚΕ, αποφασίζοντας ταυτόχρονα τη σύγκληση έκτακτου συνεδρίου του κόμματος για να εξοντώσει οργανωτικά –όπως θα γίνει τελικά– τη δεξιά πτέρυγα. Από την ίδια συνεδρίαση της Κεντρικής Επιτροπής αποχώρησαν 44 μέλη της.

Βέβαια ο Γκορμπατσόφ δεν ήταν και δεν τα έκανε όλα αυτά μόνος τους. Όλα τα ηγετικά κλιμάκια ήταν σάπια και διεφθαρμένα, και υποστηρικτές, άλλο λίγο άλλο πολύ, της παλινόρθωσης του καπιταλισμού. Γύρω από αυτό το τελευταίο δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία, μια και οι απτές αποδείξεις είναι τεράστιες και καταθλιπτικές. Σχεδόν όλα τα μέλη του Πολιτικού Γραφείου κ.λπ., άρπαξαν/σφετερίστηκαν την τεράστια περιουσία του σοβιε-

Ο Μ. Γκορμπατσόφ αποτελείωσε το καταστροφικό έργο του σταλινισμού

τικού λαού και την έκαναν δική τους και των οικογενειών τους. Η τελική επικράτηση του Γέλτσιν και της ομάδας του, ίσως του πιο ακραίου φιλοκαπιταλιστικού και φιλοϊμπεριαλιστικού στοιχείου, δεν αλλάζει σε τίποτα την συνολική εικόνα, της οποίας ήταν μέρος, δηλαδή του γενικού εκφυλισμού του ΚΚΣΕ και του σταλινισμού. Ο Τρότσκι είχε περιγράψει θαυμάσια την κατάσταση στη Σοβιετική Ένωση πολλά χρόνια πριν, «Ενας όγκος μπορεί να μεγαλώσει και να πνίξει το ζωντανό οργανισμό...»¹. Όπως και η πρόβλεψη που έκανε λίγα χρόνια αργότερα στο Μεταβατικό Πρόγραμμα, «Κάθε παραπάνω μέρα της κυριαρχίας της ενισχύει τον κλονισμό των θεμελίων των κοινωνικών στοιχείων της οικονομίας και μεγαλώνει τις πιθανότητες για μια καπιταλιστική παλινόρθωση. Ακριβώς σ' αυτή την κατεύθυνση κινείται η Κομμουνιστική Διεθνής, ως πράκτορας και συνένοχος της σταλινικής κλίκας στραγγαλίζοντας την ισπανική επανάσταση και αποσυνθέτοντας ιδεολογικά το παγκόσμιο προλεταριάτο»².

Ο Ριζοσπάστης (31/8/22) σε ένα πολύ μικρό άρθρο που αναφέρεται στο θάνατο του Γκορμπατσόφ γράφει, θέλοντας να τον χτυπήσει: «Τις πολύτιμες υπηρεσίες του τις εξαργύρωσε κερδίζοντας επαίνους από τους καπιταλιστές εντός και εκτός Ρωσίας, ενώ ο ίδιος ο Γκορμπατσόφ πολλές φορές είχε ομολογήσει ότι σκοπός του ήταν να συμβάλει τα μέγιστα στην ανατροπή του σοσιαλισμού». Μήπως όμως και ο Ροζοσπάστης όπως και το ΚΚΕ, δεν

υπολείπονταν κάποτε σε επαίνους και κολακείες προς τον Γκορμπατσόφ, την πολιτική και το έργο του, ένα μικρό δείγμα των οποίων φαίνεται και στο απόσπασμα της Α. Παπαρήγα που παραθέσαμε παραπάνω; Μήπως, το ίδιο δεν έκαναν και για όλες τις προηγούμενες ηγεσίες του ΚΚΣΕ; Ο Γκορμπατσόφ, ο Γέλτσιν, αλλά και οι λεγόμενοι πούροι σταλινικοί που επεχείρησαν το πραξικόπημα του Αυγούστου του 1991 δεν προέρχονταν από την ίδια σταλινική σχολή; Ή μήπως επειδή «ξύπνησε» ο Ριζοσπάστης και το ΚΚΕ μετά τη διάλυση της ΕΣΣΔ, σημαίνει ότι μέχρι τότε όλα πήγαιναν καλά και ανοικοδομούνταν ο Σοσιαλισμός;

Αναμφίβολα, οι παγκόσμιες δυνάμεις της αστικής τάξης και του ιμπεριαλισμού από τη μεριά τους γράφουν και λένε ύμνους για τον Γκορμπατσόφ. Τους πρόσφερε τεράστια υπηρεσία και τους έδωσε μια τεράστια ιστορική ευκαιρία να βγάλουν το σύστημά τους από την κρίση, από το μακρύ κύμα ύφεσης που μετρούσε κοντά στα 20 χρόνια. Όπως γνωρίζουμε όλοι, αυτό όχι μόνο δεν έγινε κατορθωτό αλλά, λίγο αργότερα, μεγάλωσε ακόμη περισσότερο την κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, εξάρθρωσε την αυστηρά ιεραρχημένη δομή του ιμπεριαλιστικού συστήματος, ανέδειξε νέες δυνάμεις που σταδιακά υποσκελίζουν τις παλιές καπιταλιστικές και ιμπεριαλιστικές δυνάμεις που κυριαρχούσαν στα προηγούμενα 150-200 χρόνια. Και βέβαια, όπως ήταν φυσικό, οι καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές εκμεταλλεύτηκαν τη δι-

άλυση της ΕΣΣΔ και την παλινόρθωση του καπιταλισμού, και προσπάθησαν να τα συνδέσουν με την «κατάρρευση ή την ανατροπή του Σοσιαλισμού» και τον «θρίαμβο της οικονομίας της αγοράς», «του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και του καπιταλισμού». Γενικεύοντας και κωδικοποιώντας, η Wall Street Journal το 1990 μετά την κατάρρευση του Σταλινισμού, τη γενική αντίληψη της παγκόσμια αστικής τάξης και των ιμπεριαλιστών βγήκε με πρωτοσέλιδο: «Εμείς (δηλ. ο καπιταλισμός) νικήσαμε».

Ωστόσο, όπως αποδείχτηκε και αποδεικνύεται κάθε μέρα όλο και περισσότερο, καμιά καταστροφή, ούτε η λαίλαπα της σοσιαλδημοκρατίας και του σταλινισμού, ούτε η κατάρρευση και παλινόρθωση του καπιταλισμού στην ΕΣΣΔ, στις άλλες ανατολικές χώρες και την Κίνα, δεν κατόρθωσαν να ανακόψουν την κρίση του παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος και την κυρίαρχη τάση της καθολικότητας και της επανάστασης. Αλλά, όχι μόνο αυτό, ανίκανος ο καπιταλισμός να αρπάξει την ιστορική ευκαιρία που του δόθηκε απλόχερα από τους πράκτορες του μέσα στο εργατικό κίνημα (σοσιαλδημοκρατία και σταλινισμός) βυθίζεται όλο και περισσότερο σε μια πρωτοφανή διαλυτική κρίση. Και αποδεικνύει περίτρανα την αξεπέραστη παρακμή του και διατρανώνει την βαθύτερη απαίτηση των παγκόσμιων παραγωγικών δυνάμεων προς την καθολικότητα κατά τον Μαρξ (Grundrisse) που γεννιέται, αναπτύσσεται και συγκρούεται με τις καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής και που, κατά τον Τρότσκι κορυφώνεται στην εποχή μας με τον παγκόσμιο χαρακτήρα που αποκτούν οι κοινωνικές παραγωγικές δυνάμεις, η οικονομία, η πολιτική, ο πολιτισμός... η σοσιαλιστική κοινωνία.

1. Α. Τρότσκι, Η ταξική φύση της Σοβιετικής ένωσης (1 Οκτώβριου 1933), σελ. 35, εκδ. Αλλαγή

2. Α. Τρότσκι, Η θανάσιμη αγωνία του καπιταλισμού και τα καθήκοντα της 4ης Διεθνούς (Μεταβατικό Πρόγραμμα), σελ. 49, εκδ. Εργατική Πάλη (2003).

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Σύμφωνα με τον Διεθνή Οργανισμό Εργασίας (ILO), το ποσοστό συμμετοχής των **γυναικών** στην παραγωγή/οικονομία της Ελλάδας, αυξάνεται από το 35% του γενικού ενεργού πληθυσμού το 1990, στο 43% το 2021. Παρόμοια αυξητική τάση παρουσιάζεται σχεδόν στο σύνολο των χωρών του κόσμου τα τελευταία 30 χρόνια, ωστόσο πουθενά ούτε η συμμετοχή των δυο φύλων στην οικονομία, ούτε οι απολαβές δεν είναι ίσες (στη Νότια Κορέα οι γυναίκες αμείβονται κατά 33% χαμηλότερα από τους άντρες, στην Ρωσία κατά 24%, στην Γαλλία κατά 15,5%, στην Ισπανία κατά 12,5% ενώ στην Κολομβία μόλις κατά 0,34%). Ακόμα, η ανεργία μεταξύ των γυναικών ξεπερνάει σε ποσοστό και σε απόλυτους αριθμούς αυτή των αντρών, σχεδόν στο σύνολο των χωρών του πλανήτη, σύμφωνα με έρευνα του 2017 από τον ILOSTAT: στην Ελλάδα 28,64% για τις γυναίκες έναντι 18,94% για τους άντρες, στην Ισπανία 19% έναντι 15%, στην Αίγυπτο 23% έναντι 8%, στη Βραζιλία 15,3% έναντι 11%. Επιπλέον, σύμφωνα με τον ΟΟΣΑ (OECD Gender, Institutions and Development Database 2014), οι γυναίκες ξοδεύουν περισσότερες ώρες από τους άντρες σε αναγκαστικές εργασίες, που δεν τους αποφέρουν κέρδη και σχετίζονται με δουλειές σπιτιού, ανατροφή παιδιών, φροντίδα ηλικιωμένων.

Σχεδόν κάθε χρόνο σε παγκόσμιο επίπεδο, η χρήση παράνομων **ναρκωτικών** ουσιών (οπιοειδή, κοκαΐνη, αμφεταμίνες, κάνναβη) ευθύνεται για πάνω από 750.000 θανάτους, σύμφωνα με το Ινστιτούτο Μετρήσεων και Αξιολόγησης Υγείας (IHME, Global Burden of Disease [2019]). Εξ αυτών, οι 128.000 είναι από υπερβολική δόση και οι 585.000 από ασθένειες (νεφρικές ανεπάρκειες, ηπατίτιδα, καρκίνο και HIV) ή επιπλοκές (τραυματισμοί, αυτοκτονίες κ.ά.) που προκύπτουν μετά από μακροχρόνια χρήση. Παγκοσμίως (κάθε χρόνο) οι ανθρωποκτονίες από δόλο αγγίζουν τις 500.000. Η χώρα με το μεγαλύτερο ποσοστό στην χρήση ναρκωτικών ουσιών είναι οι ΗΠΑ με 3,7% επί του γενικού πληθυσμού, ακολουθεί ο Καναδάς με 2,72%, η Αυστραλία με 2,4%, η Μεγάλη Βρετανία με 2,19%, ενώ η Ελλάδα αγγίζει το 0,67%. Τέλος, το 2019, οι 88.167 θάνατοι ήταν ανθρώπων ηλικίας 15-49 ετών, οι 30.271 ηλικίας 50-69 ετών, και οι 9.645 ηλικίας 70+.

Μέσα στους πρώτους 7 μήνες του 2022, περίπου 80.000.000 στρέμματα γης παγκοσμίως έχουν **ερημοποιηθεί** (τύπος υποβάθμισης της γης, κατά την οποία μια σχετικώς ξηρή περιοχή γίνεται όλο και ξηρότερη, συνήθως χάνοντας σώματα νερού, βλάστηση και άγρια ζωή), κυρίως λόγω της παρατεταμένης ξηρασίας που προκύπτει από την ανεξέλεγκτη ανθρωπίνη – καπιταλιστική – δραστηριότητα, και βασίζεται δευτερευόντως σε αντικειμενικούς μετεωρολογικούς παράγοντες όπως π.χ. το φαινόμενο La Nina που πλήττει την Αφρική. Η Ευρώπη, όπως και συνολικά ο κόσμος, τα επόμενα χρόνια πρόκειται να πληγούν βάνουσα από τις συνέπειες αυτών των αλλαγών και ένα μικρό δείγμα ήταν η κάθετη πτώση στην παραγωγή δημητριακών και σιτηρών, που έζησε η Γαλλία τους προηγούμενους μήνες.

Υποκλοπές

Ο Μητσοτάκης πιάστηκε με τη γίδα στην πλάτη

Οι παρακολουθήσεις δεν είναι τωρινό φαινόμενο, καθώς με άλλους τρόπους, με άλλα μέσα, έχουν τις ρίζες τους στο μετεμφυλιακό κράτος και στη δικτατορία. Είναι γνωστό ότι ο δικτάτορας Γ. Παπαδόπουλος ήταν αρκετά «εξοικειωμένος» με τις παρακολουθήσεις, έχοντας λάβει ειδική εκπαίδευση από την CIA και, εν συνεχεία έχοντας υπηρετήσει στην ΚΥΠ. Φυσικά υπήρχαν οι τηλεφωνικές υποκλοπές μέσω του ΟΤΕ, όμως επειδή το τηλέφωνο δεν υπήρχε σε όλα τα σπίτια, τις παρακολουθήσεις είχαν αναλάβει πρόσωπα που σχετιζόνταν άμεσα με επαγγέλματα όπως θυρωροί και περιπτεράδες, που μπορούσαν να ελέγχουν ποιος μπαίνει και ποιος βγαίνει σε κάθε σπίτι, τι εφημερίδα διαβάζει, τι τηλεφωνήματα κάνει και γενικώς «τι καπνό φουμάρει».

Μετά την μεταπολίτευση υπήρχαν συχνά σκάνδαλα υποκλοπών που έβγαιναν στην επιφάνεια σε κάθε κυβερνητική κρίση (υπόθεση Τόμπρα την δεκαετία του '80, Μαυρίκη του '90) με κυριότερη την υπόθεση υποκλοπών της Vodafone και την παρακολούθηση του τηλεφώνου του πρωθυπουργού Κ. Καραμανλή με την εμπλοκή των ΗΠΑ. Μια μέρα πριν το ξέσπασμα του σκανδάλου, δολοφονήθηκε ο εργαζόμενος της Vodafone, Κ.Τσαλικίδης από το «βαθύ κράτος», ενδεχομένως σε μια ύστατη προσπάθεια συγκάλυψης του σκανδάλου.

Βέβαια όλες αυτές οι περιπτώσεις είναι η κορυφή του παγόβουνου καθώς οι παρακολουθήσεις δεν αφορούν μόνο στα επιφανή πολιτικά πρόσωπα της αστικής τάξης (σε κάθε μεγάλη πολιτική κρίση αυτά τα πρόσωπα θα βγουν στην επιφάνεια, καθόλου τυχαία) αλλά, κυρίως σε αγωνιστές του εργατικού και συνδικαλιστικού κινήματος, πολιτικές οργανώσεις της Ακρας Αριστεράς, αναρχικούς, «ποινικούς» κ.λπ.

Το 2019 ο Μητσοτάκης μετέφερε με προεδρικό διάταγμα την εποπτεία του μηχανισμού της ΕΥΠ στα χέρια του (το ίδιο περίπου είχε κάνει και ο υπουργός της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ Ν. Παππάς), για να παρακολουθεί κατά παραγγελία τους πολιτικούς του αντιπάλους. Θα διορίσει στη διοίκηση της ΕΥΠ τον Παναγιώτη Κοντολέοντα τον, μεταξύ άλλων και επιχειρηματία (κατείχε θέση Προέδρου και διευθύνοντος συμβούλου σε όμιλο εταιριών επιχειρήσεων «ασφαλείας» που απομυζεί 2.000 εργαζόμενους), ο οποίος δεν είχε τα τυπικά προσόντα και ο Μητσοτάκης για την πρόσληψή του άλλαξε τον νόμο που ίσχυε ώστε να «αποκτηθούν» και τα τυπικά προσόντα.

Το σκάνδαλο των παρακολουθήσεων της ΕΥΠ βγήκε στο φως με αφορμή την παρακολούθηση του προέδρου του ΠΑΣΟΚ Ανδρουλάκη και του δημοσιογράφου Θ. Κουκάκη (είχε προηγηθεί τον Απρίλιο καταγγελία για υποκλοπές σε μέλη της κεντρικής επιτροπής του ΚΚΕ, δεν δόθηκε όμως καμία έκταση). Σύμφωνα με το «Βήμα της Κυριακής» ο Π. Κοντολέων διέτασσε – μαζί του και η αρμόδια εισαγγελέας Βασιλική Βλάχου (είναι η ίδια εισαγγελέας που αθώωσε τον Β. Μαρινάκη στην υπόθεση με την μεταφορά 2 τόνων ηρωίνης του NOOR 1, μια υπόθεση που όλοι οι μάρτυρες βρέθηκαν νεκροί), συναινούσε και συνυπέγραφε – πάνω από 25.000 επισυνδέσεις τον χρόνο, φυσικά κατά παραγγελία και χωρίς καν να γνωρίζει ποια πρόσωπα αφορούσε!

Με το που ξέσπασε το σκάνδαλο, ο Π. Κοντολέων, καθώς και ο γενικός γραμματέας και ανιψιός του πρωθυπουργού, Γρηγόρης Δημητριάδης (κατά «σύμπτωση» ο Κουκάκης είχε αποκαλύψει τις εμπορικές συναλλαγές

του ανιψιού), παραιτούνται. Ο θείος Μητσοτάκης πρωταγωνιστεί σε μια ακόμα κατάφωρη παραβίαση των δημοκρατικών ελευθεριών. Σε άμεσο διάγγελμά του υποστήριξε ότι «στην δημοκρατία μας δεν πρέπει να υπάρχουν σκιές», εξήγησε ότι οι παρακολουθήσεις ήταν απολύτως νόμιμες, αλλά πολιτικά λάθος και ότι ο ίδιος δεν γνώριζε, δεν άκουγε... Νέος διοικητής της ΕΥΠ ορίστηκε ο Θεμιστοκλής Δεμίρης, ένας χαφιάς που, σύμφωνα με το βιογραφικό του έχει γυρίσει όλον τον κόσμο σε διάφορα πόστα (διπλωματικός ακόλουθος, πρέσβης, πληρεξούσιος υπουργός... γενικά σε ό,τι χρειαστεί).

Όσο για την κοινοβουλευτική αντιπολίτευση όλων των αποχρώσεων (ΣΥΡΙΖΑ - ΠΑΣΟΚ - ΚΚΕ - Ελληνική Λύση - ΜέΡΑ25), κατέθεσαν σύσταση εξεταστικής επιτροπής στην βουλή (η πρόταση πέρασε με 142 υπέρ και 157 παρών της ΝΔ). Όπως συμβαίνει σε αυτές τις περιπτώσεις, η Επιτροπή αποτελείται από 29 βουλευτές και συγκεκριμένα 15 από την ΝΔ, 8 από τον ΣΥΡΙΖΑ, 2 από το ΠΑΣΟΚ, ένας από τα υπόλοιπα κόμματα και τους ανεξάρτητους. Το κάθε κόμμα θα βγάλει το δικό του πόρισμα, χωρίς να καταλήξουν, όπως φυσικά συμβαίνει σε αυτές τις περιπτώσεις. «Πιάσ' το αβγό και κούρεψ' το» με λίγα λόγια. Ο ΣΥΡΙΖΑ φυσικά δεν είναι άμοιρος ευθυνών. Καταγγελία είχε γίνει την περίοδο διακυβέρνησής του από τον πρόεδρο της ΠΙΕΝΕΝ Αντώνη Νταλακογεώργο για την παρακολούθησή του το 2012. Ο Δρίτσας συγκάλυψε το γεγονός τότε και κυνικά απάντησε σήμερα «Ας απευθυνθεί στη Δικαιοσύνη», ενώ για την παρακολούθηση του Ανδρουλάκη ο ΣΥΡΙΖΑ έχει σηκώσει αντάρτικο μήπως και καταφέρει να γαντζωθεί στην εξουσία ή να κυβερνήσει μαζί του.

Αυτές οι πρακτικές δεν είναι καινούργιες. Υποκλοπές και παρακολουθήσεις είναι πάγια τακτική της αστικής τάξης, απαραίτητο στοιχείο της καταστολής ιδιαίτερα ενάντια στο εργατικό κίνημα — για το οποίο γίνονται ελάχιστες αποκαλύψεις ή καμία! Δεν είναι αποτέλεσμα μόνο κάποιων «σκοτεινών» κέντρων, είναι βασικό συστατικό του αστικού κράτους, αυτό που ονομάζεται «βαθύ κράτος», το ίδιο δηλαδή το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης που είναι η σημερινή στρατηγική επιλογή της αστικής τάξης, και σκληραίνει όσο αυξάνονται η φτώχεια και η εξαθλίωση, όσο μεγαλώνει ο κίνδυνος του πολέμου και των ανταγωνισμών με τον τουρκικό καπιταλισμό, αλλά και όταν επανέρχονται οι αντιστάσεις και αγώνες των εργαζομένων και της νεολαίας.

Οι εργαζόμενοι, η νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα δεν πρέπει να έχουν καμία αυταπάτη για την δημοκρατία του αστικού συστήματος, των μηχανισμών του αστικού κράτους. Είναι μια δημοκρατία που αφορά μονάχα τους πλούσιους, ενώ οι υποκριτές του ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ, όταν βρέθηκαν στην εξουσία, συνέχισαν αμείωτα την ενίσχυση του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης (αύξηση παρακολουθήσεων, παρακολούθηση αγωνιστών και συνδικαλιστών κ.ά.). Ο κατήφορος της αντιδημοκρατικής αναδίπλωσης δεν θα σταματήσει με λόγια στον «ορνιθώνα» του κοινοβουλίου και των επιτροπών του. Ο μόνος δρόμος είναι να οικοδομήσουμε ένα Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο, που θα υπερασπιστεί μέχρι τέλους τις δημοκρατικές ελευθερίες. Με αγώνες διαρκείας, με την εξέγερσή μας, να συγκρουστούμε για να διώξουμε την κυβέρνηση της ΝΔ που μας οδηγεί στον πόλεμο, στην επισιτιστική και ενεργειακή κρίση.

■ Κιτσώνης Βαγγέλης

Επίκαιρα...

Ελεύθεροι πλην ένοχοι οι βασανιστές του Χρήστου Χρονόπουλου

Στις 14 Ιούνη επιβλήθηκε ποινή τριών χρόνων με αναστολή στους αστυνομικούς βασανιστές του Χρήστου Χρονόπουλου, οι οποίοι το 2007 στο Α.Τ. Καλλιθέας τον άφησαν ανάπηρο. Ο Χρήστος είχε οδηγηθεί στο Α.Τ. επειδή ενόχλησε φραστικά το περιβάλλον του καφενείου στο οποίο σύχναζε, χωρίς να αποτελεί κανενός είδους απειλή. Μετά την κακοποίηση, τον μετέφεραν στο νοσοκομείο ως «Ροδόπουλο, χρήστη ουσιών», χωρίς να ενημερωθεί κανείς εκ των οικειών του. Όταν διαπιστώθηκε ότι έχρηζε επείγουσας νευροχειρουργικής επέμβασης και εντατικής νοσηλείας, ο γιατρός προσπάθησε να επικοινωνήσει μάταια με το Α.Τ. πέντε φορές, για να ενημερωθεί για το τι είχε συμβεί.

Η ουσιαστική αθώωση των εγκληματιών αυτών δεν αποτελεί ούτε μεμονωμένο ούτε ανεξήγητο περιστατικό. Είναι τέτοια η κρίση τους, που κάθε λογής «Κορκονέας» γίνεται όλο και πιο χρήσιμος για την αστική τάξη και το πολιτικό προσωπικό της, στην επάνδρωση του ολοένα και πιο σκληρού Κράτους Έκτακτης Ανάγκης.

Καταδίκη της Ελλάδας για την τραγωδία στο Φαρμακονήσι

Η απόφαση του ΕΔΑΔ (Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων) για το πολύνεκρο ναυάγιο στο Φαρμακονήσι, δημοσιεύτηκε το πρωί της 7ης Ιούλη και καταδικάζει την Ελλάδα σε συνολικές αποζημιώσεις ύψους 330.000 ευρώ στους επιζώντες και στους συγγενείς των θυμάτων.

Τον Γενάρη του 2014, κατά την ρυμούλκηση πλοιαρίου, στο οποίο επέβαιναν 27 πρόσφυγες, από το λιμενικό με κατεύθυνση την Τουρκία, οδεύοντας προς την παράνομη επαναπροώθησή τους, το σκάφος έμπασε νερά, ανατράπηκε και βυθίστηκε. Το αποτέλεσμα της εγκληματικής διαχείρισης της κατάστασης, τόσο πριν όσο και μετά την βύθιση από τις ελληνικές αρχές, ήταν ο τραγικός πνιγμός 11 ατόμων, 8 παιδιών και 3 γυναικών και η έκθεση άλλων 16 ανθρώπων σε θανάσιμο κίνδυνο.

Στο σημείο εστάλη ταχύπλοο με τέσσερα άτομα πλήρωμα, χωρίς τον απαραίτητο εξοπλισμό διάσωσης (σωσίβια κ.λπ.), ενώ δεν ζητήθηκε καμία επιπλέον βοήθεια. Έκκληση για βοήθεια σε παραπλέοντα σκάφη εστάλη πρώτη φορά δέκα λεπτά μετά την βύθιση, ελικόπτερο ζητήθηκε δεκαπέντε λεπτά μετά και έφτασε στο σημείο σχεδόν με μιάμιση ώρα καθυστέρηση, ενώ αίτημα για εμπλοκή επιπλέον σκαφών ζητήθηκε μισή ώρα μετά και το πρώτο έφτασε με μια ώρα καθυστέρηση.

Μετά την αποβίβασή τους στο Φαρμακονήσι, οι 16 επιζώντες, έχοντας ήδη βιώσει το άγχος της παράνομης επαναπροώθησής τους στα εχθρικά εδάφη της Τουρκίας και το σοκ του ασφυκτικού θανάτου φίλων, συγγενών και συνοδοιπόρων, βίωσαν και τον τρόπο του εξευτελισμού και της βίας των ελληνικών αρχών. Τους έγδυσαν, τους χτύπησαν και τους ταπείνωσαν, πιθανόν για να βεβαιωθούν ότι δεν διέθεταν κανένα μέσο επικοινωνίας ή δημοσιοποίησης του ζητήματος.

Σύμφωνα με το ΕΔΑΔ, η καταδίκη της Ελλάδας οφείλεται στο γεγονός ότι οι ελληνικές αρχές δεν έκαναν ό,τι μπορούσαν για να διασφαλίσουν την ασφάλεια των προσφύγων, ότι το σκάφος του λιμενικού έτρεχε με αχρείαστα μεγάλη ταχύτητα με αποτέλεσμα την ανατροπή του πλοιαρίου, ότι δεν διεξήχθη ενδελεχής και αποτελεσματική έρευνα επί των συνθηκών της βύθισης, ότι οι επιζώντες δέχθηκαν ταπεινωτική για την ανθρώπινη αξιοπρέπεια μεταχείριση κατά την σωματική τους έρευνα κ.λπ.

Από τότε μέχρι σήμερα, και κυρίως τα τελευταία χρόνια, έχουν δει το φως της δημοσιότητας πολυάριθμες αντίστοιχες εγκληματικές ενέργειες, παράνομες επαναπροωθήσεις, βασανισμοί και δολοφονίες προσφύγων και μεταναστών από τις ελληνικές αρχές. Μόνο το φετινό καλοκαίρι έχουν δημοσιοποιηθεί μαρτυρίες για οργανωμένες μεταφορές προσφύγων σε νησίδες, στις οποίες εγκαταλείπονται αβοήθητοι, για ξυλοδαρμούς, βασανισμούς, κλοπές και στοίβαγμα 300 προσφύγων σε κελιά μικρότερα των 30 τετραγωνικών, δίχως πρόσβαση σε τουαλέτα και νερό για μέρες (υπόθεση Μπαζέλ), για την βίαιη στρατολόγηση μεταναστών στις επαναπροωθήσεις, για την σκόπιμη άρνηση βοήθειας σε παγιδευμένους πρόσφυγες με αποτέλεσμα τον θάνατο μικρών κοριτσιών από δάγκωμα σκορπιού (υπόθεση 39 εγκλωβισμένων μεταναστών σε νησίδα του Έβρου) κ.λπ.

Κάτω τα χέρια από την απεργία στη «Μαλαματίνα»

Η γνωστή εταιρεία οινοποιία «Μαλαματίνα» παρά την κερδοφορία δεκάδων χρόνων, βρέθηκε στο χείλος του γκρεμού, επειδή οι ιδιοκτήτες, από το 2006 έχουν ξεκινήσει μια ξέφρενη ιδιωτική σπατάλη με πολυτελείς διακοπές, με κότερα και βίλες στη Μύκονο, με μεταφορές χρημάτων στο εξωτερικό μέχρι και αγορά ενός αεροσκάφους Falcon 6 εκατ. ευρώ για ιδιωτική χρήση!

Και ως συνήθως τα «σπασμένα» κλήθηκαν να τα πληρώσουν οι εργαζόμενοι της εταιρείας κι όχι μόνο! Τον Μάρτιο του 2022, η εταιρεία με διαδικασία «εξυγίανσης» μεταβιβάζεται στον όμιλο Μάντη, ενώ με εντολή της κυβέρνησης κατά τη μετάβαση της εταιρείας διαγράφηκαν το 56,6% των χρεών της στο ελληνικό Δημόσιο, και οι οφειλές της στα ασφαλιστικά ταμεία σε ποσοστό 51,02%. Παράλληλα, το υπόλοιπο των χρεών θα αποπληρωθεί σε 240 ισόποσες μηνιαίες δόσεις, χωρίς σε αυτές να επιβάλλονται τόκοι, προσαυξήσεις ή λοιπές άλλες επιβαρύνσεις! Αντίστοιχα, η νέα εταιρεία επιβαρύνθηκε μόλις το 23,7% ή 8,5 εκατ. ευρώ, της συνολικής οφειλής, ύψους 35,916 εκατ. ευρώ που είχε η «Μαλαματίνα» σε τράπεζες και λοιπά ιδρύματα. Πίσω και από αυτό το τεράστιο σκάνδαλο και τον όμιλο Μάντης, όπου τη θέση του CEO κατέχει ο Αλέξης Κρομμύδας, κρύβεται ο γαμπρός του και υπουργός Ανάπτυξης και Περιβάλλοντος, Κώστας Σκρέκας. Μάλιστα, ο ίδιος ο Σκρέκας κατά το παρελθόν έχει εργαστεί για ένα χρόνο ως μάνατζερ Στρατηγικού Σχεδιασμού και Ανάπτυξης της εταιρείας! Το Σωματείο των εργαζομένων παρευρέθηκε στο δικαστήριο δηλώνοντας υπέρ στο

σχέδιο εξυγίανσης, καθώς στους όρους της συμφωνίας προβλεπόταν ότι δεν θα απολυθούν οι 85 εργαζόμενοι και δεν θα καταργηθούν οι θέσεις εργασίας τους.

Το χρονικό του αγώνα των εργαζομένων

Ωστόσο, όπως ήταν αναμενόμενο, η νέα ιδιοκτησία δεν τήρησε καμιά από τις δεσμεύσεις της προς τους εργαζόμενους! Γι' αυτό από τα τέλη Ιουλίου οι εργαζόμενοι του εργοστασίου, έχουν ξεκινήσει 24ωρες επαναλαμβανόμενες απεργίες. Αφορμή ήταν οι απολύσεις 15 εργαζόμενων. Οι 10 απολύθηκαν από τις αποθήκες, καθώς η εργοδοσία σχεδίαζε να τις παραχωρήσει σε εργολάβο (με χειρότερες εργασιακές σχέσεις για τους εργαζόμενους), ενώ οι υπόλοιποι 5 απολύθηκαν στη διάρκεια του απεργιακού αγώνα, γιατί θεωρήθηκαν υπεράριθμοι και αχρείαστοι. Πρόκειται ξεκάθαρα για παράνομες κι εκδικητικές απολύσεις αφού την επόμενη κιόλας μέρα(!) η εργοδοσία προσέλαβε 8 νέους εργαζόμενους. Ο πραγματικός λόγος των απολύσεων ήταν η συμμετοχή τους στην απεργία και η άρνησή τους σε υπερωρίες, έκτη μέρα εργασίας κ.λπ.

— κοντολογίς την εφαρμογή του νόμου Χατζηδάκη. Μάλιστα, η εταιρεία είναι δεδομένο ότι θα συνεχίσει τις απολύσεις, τόσο στον τομέα της αποθήκης και των οδηγών κλαρκ, όσο και στην παραγωγή, αναθέτοντας τμήματα σε εργολάβους.

Οι εισαγγελείς, πατώντας στο αντεργατικό έκτρωμα του Χατζηδάκη, έχουν βγάλει παράνομες όλες τις απεργίες του Σωματείου. Η εργοδοσία στις 4/8 επιτέθηκε με απεργοσπάστες στους εργαζόμενους που περιφρουρούσαν την απεργία στο εργοστάσιο, ωστόσο δεν τα κατάφεραν. Στις 17/8 προέβη σε νέα επίθεση, αναβαθμισμένη αυτήν την φορά, καθώς προχώρησε σε μαζικές μηνύσεις σε εργαζόμενους και, με τη βοήθεια αστυνομίας, εισαγγελέα και απεργοσπαστικού μηχανισμού επιχείρησε να σπάσει την απεργιακή φρουρά χωρίς επιτυχία. Τελικά στις 31 Αυγούστου, η εργοδοσία με την αστυνομία και τα ΜΑΤ, επιτέθηκε βίαια και με χημικά στους απεργούς που περιφρουρούσαν την απεργία. Αποτέλεσμα ήταν απεργοί να καταλήξουν στο νοσοκομείο, όπως και ο πρόεδρος του

Σωματείου ο οποίος πήγε με συνοδεία αστυνομίας και συνελήφθη. Σε συνέχεια των προηγούμενων προσπαθειών της, η εργοδοσία κατάφερε τελικά να σπάσει την περιφρούρηση, για να μπορέσει να βάλει μέσα τους απεργοσπάστες. Παράλληλα, έδωσε ένα σαφές μήνυμα αδιαλλαξίας, ότι δεν πρόκειται να συζητήσει τα δίκαια αιτήματα των απεργών (να παρθούν πίσω οι 15 απολύσεις, υπογραφή Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας με αυξήσεις μισθών κ.λπ.).

Η αποφασιστικότητα και η δυναμικότητα των εργαζομένων είναι παράδειγμα προς μίμηση. Πρέπει ωστόσο να απεγκλωβιστούν άμεσα από τις πολιτικές του ΠΑΜΕ/ΚΚΕ, που προσπαθεί, όπως και ο ΣΥΡΙΖΑ, να εκμεταλλευτεί (προ)εκλογικά τον αγώνα. Επίσης, για την νικηφόρα έκβαση του αγώνα τους, απέναντι στην επιθετικότητα της εργοδοσίας και των ΜΑΤ και ενάντια στην ηττοπαθή τακτική που τους επιβάλλει το ΠΑΜΕ/ΚΚΕ με περιφρούρηση εκτός του εργοστασίου και περιχαράκωση του αγώνα έξω από αυτό, πρέπει να ανοίξουν ευρέως τον αγώνα με πορείες και κινητοποιήσεις, τόσο στα γύρω εργοστάσια όσο και στο κέντρο της πόλης, ώστε να γίνει το κέντρο αγώνα όλων των εργαζομένων ενάντια στην κυβέρνηση των ά(χ)ριστων του Μητσοτάκη, των αντεργατικών πολιτικών, της φτώχειας και της βίας. Παράλληλα να προχωρήσουν σε πιο ριζοσπαστικές μορφές πάλης, όπως την κατάληψη του εργοστασίου για να πετάξουν έξω τους απεργοσπάστες, ακόμα και την λειτουργία του εργοστασίου από τους ίδιους αν η εταιρεία συνεχίσει την αδιάλλακτη πολιτική της.

■ Νίκος Κτενάς

Ακρίβεια: Ραγδαία φτωχοποίηση εργαζομένων και φτωχών λαϊκών στρωμάτων

Σ' ένα από τα ζωτικότερα προβλήματα της εποχής έχει εξελιχθεί η εκτίναξη των τιμών. Πάνω από 8 στους 10 (84,2%) σκέφτονται για το πώς θα τα βγάλουν πέρα με την ακρίβεια, την μεγαλύτερη μακράν κοινωνική ανησυχία, σύμφωνα με την δημοσκοπήση της Marc. Οι φόβοι για έναν «μαύρο χειμώνα» είναι απολύτως βάσιμοι, αν δει κανείς πως οι τιμές στο ρεύμα ξεπερνούν το ένα ρεκόρ μετά το άλλο, με την ντόπια ελίτ και το πολιτικό τους προσωπικό να προειδοποιούν ότι «θα ζήσουμε δύσκολα».

Ο πληθωρισμός για τον Αύγουστο έφτασε στο 11,1% σε σχέση με τον ίδιο μήνα του προηγούμενου έτους σύμφωνα με στοιχεία της Eurostat. Η μείωσή του κατά 0,5% σε σχέση με τον Ιούνιο δεν πρέπει να καθησυχάζει κανέναν: ήταν συγκυριακή, κυρίως λόγω των καλοκαιρινών εκπτώσεων στα εμπορικά καταστήματα. Αντιθέτως, η αύξηση στα βασικά αγαθά (που πλήττει τα πιο φτωχά κομμάτια της κοινωνίας) είναι ασταμάτητη, ξεπερνώντας το 30% το τελευταίο τετράμηνο (άλευρα, κρεατικά, φρούτα, λαχανικά, γάλα κ.ά.). Ιδιαίτερα μετά το πέρας του καλοκαιριού, 40 κατηγορίες προϊόντων ευρείας κατανάλωσης θα υποστούν νέες ανατιμήσεις, από 10 έως 15%! Η ισχνή αύξηση του κατώτατου μισθού δεν σταματάει την καταβαράθρωση της αγοραστικής δύναμης των καταναλωτών, έχοντας μειωθεί κατά 18% για τον κατώτατο μισθό (περίπου 10% για τον μέσο μισθό), η δεύτερη πιο μικρή αγοραστική δύναμη στην ΕΕ, σύμφωνα με το INE-ΓΣΕΕ.

Η ενέργεια είναι η μεγαλύτερη πληγή για το λαϊκό εισόδημα. Το φυσικό αέριο έχει ξεφύγει από κάθε έλεγχο (+178,9% σε σχέ-

ση με πέρυσι), μετά την επιβολή κυρώσεων προς την Ρωσία και την εμμοτική στήριξη της κυβέρνησης Μητσοτάκη στους μπερλιαριστικούς ανταγωνισμούς των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ. Η τιμή του ηλεκτρικού ρεύματος ανεβαίνει με μαυραγορίτικους ρυθμούς, ξεφεύγοντας κατά πολύ από τις συνέπειες του πολέμου. Το κύριο πρόβλημα βρίσκεται αλλού: στις ιδιωτικοποιήσεις, στο ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας, στην κυριαρχία του νεοφιλελευθερισμού και των πιο παρασιτικών κομματιών της αστικής τάξης, σύμφυτη με την λειτουργία του καπιταλιστικού συστήματος. Αφού οι νεοφιλελεύθεροι όλων των αποχρώσεων (ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΣΥΡΙΖΑ), διέλυσαν και κομμάτιασαν τη ΔΕΗ έναντι πινακίου φακής, αφού έκλεισαν κακήν κακώς τις λιγνιτικές παραγωγικές μονάδες χωρίς ένα ολοκληρωμένο σχέδιο αντικατάστασής τους, λειτουργώντας άλλες ηλεκτροπαραγωγικές δομές με την μισή παραγωγικότητα (όπως τα υδροηλεκτρικά εργοστάσια), αφήνουν τώρα την «ελεύθερη αγορά» να ρυθμίζει τις τιμές ρεύματος. Το διαβόητο Χρηματιστήριο Ενέργειας έχει γίνει το κέντρο των υπερκερδών για τους παρόχους, καθορίζοντας τις τιμές στα τιμολόγια αποκλειστικά από εκεί, χωρίς να μπαίνει κανένα όριο. Η τιμή του ρεύματος διαμορφώνεται από την «επάρκεια ισχύος», για το κατά πόσο δηλαδή μια χώρα είναι επαρκής σε παραγωγή ρεύματος. Τα αρπακτικά του ελληνικού καπιταλισμού (που η Ελλάδα σημειωτέον έχει μια από τις πιο ακριβές τιμές ρεύματος ανά κιλοβατώρα στην Ευρώπη), πατώντας σε μια αδυνατισμένη παραγωγική βάση λόγω των ιδιωτικοποιήσεων, χειροτερεύουν το πρόβλημα, αντλώντας παρασιτικό

κέρδος, αυξάνοντας εξωφρενικά τα τιμολόγια ρεύματος. Η κυβέρνηση «επιδοκιμάζει» αυτόν τον παρασιτισμό, επιδοτώντας τα τιμολόγια του ρεύματος, μην τυχόν οι Μυτιληναίοι και Σια χάσουν ευρώ απ' τα δισεκατομμύρια που έχουν κερδίσει μέσα στην κρίση. Η κατάργηση της ρήτρας αναπροσαρμογής απλώς κάνει τους παρόχους να μεταφέρουν τα κόστη από την ρήτρα αναπροσαρμογής στην τιμή της κιλοβατώρας, με την ΔΕΗ να έχει ανακοινώσει αύξηση 62% από αρχές Σεπτεμβρίου. Συνολικά, η χρέωση στα τιμολόγια θα είναι παραπάνω σε σχέση με ό,τι ίσχυε πριν καταργηθεί η ρήτρα.

Η στέγασση είναι κι αυτή αυξημένη σε δυσθεώρητα επίπεδα, έχοντας ετήσια αύξηση 30,9% σε νέες ενοικιάσεις. Μέσα στο κύμα αυξήσεων τα τελευταία 4 χρόνια, έχει γίνει απαγορευτική η ενοίκιαση στο αστικά κέντρα, ιδιαίτερα για τους εργαζόμενους και τους φοιτητές, δημιουργώντας ένα άλυτο στεγαστικό πρόβλημα, που μπορεί να λυθεί μονάχα με κρατική παρέμβαση (νέες εργατικές κατοικίες, φοιτητικές εστίες, παύση πληρωμών ενοικίων κ.ά.).

Σ' αυτό το κύμα πληθωρισμού, ο ελληνικός καπιταλισμός στέκεται ανήμπορος στο να χαράξει ένα σχέδιο αντιμετώπισης και ανακούφισης. Τα μέτρα αφορούν πάντα την «πολιτική πτωχοκομείου»: έκτακτα επιδόματα, ίσα-ίσα για να μην μηδενιστεί απότομα η κατανάλωση, χωρίς να εξασφαλίζονται σταθερές θέσεις εργασίας και εισόδημα ή γενικά κάποιου είδους «κοινωνικής ευημερίας». Όσο βαθαίνει η δομική κρίση, αυτές οι «κρατικές ενισχύσεις»-ψίχουλα, αφορούν αυτούς που βρίσκονται σε κατάσταση ακραίας φτώχειας.

Ό,τι δίνεται είναι ένα πολύ μικρό κομμάτι απ' ό,τι έχουν πάρει από εργαζόμενους και φτωχά λαϊκά στρώματα το τελευταίο διάστημα μέσω της ακρίβειας. Είναι ενδεικτικό πως οι δύο μεγάλες εταιρείες διύλισης στην χώρα, τα ΕΛ.ΠΕ. και η Motor Oil, έχουν δει να δεκαπλασιάζονται και να πενταπλασιάζονται τα κέρδη τους αντίστοιχα! Από την άλλη, η κλίκα του Μητσοτάκη πανηγυρίζει που έχει υπερβεί τους στόχους των εσόδων στα δημοσιονομικά, παραλείποντας ότι έγινε από μια έμμεση κλεψιά των εργαζομένων και φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Μιλώντας ενδεικτικά μόνο για τα έσοδα από τον ΦΠΑ, αυτά ήρθαν αυξημένα κατά 1,1 δις.

Το ζωτικό θέμα των ανατιμήσεων δεν μπορεί να λυθεί με τις πολιτικές που το γιγάντωσαν. Έπειτα από την εφαρμογή 12 χρόνων μνημονίων και μια οριζόντια μείωση μισθών και συντάξεων, τώρα έρχεται και το χτύπημα του πληθωρισμού, εξαθλιώνοντας περαιτέρω μεγαλύτερα κομμάτια της κοινωνίας. Οι ιδιωτικοποιήσεις δεν «άφησαν χώρο στο κεφάλαιο επενδύσεις», αντίθετα άνοιξαν την όρεξη σε απατεώνες και καπιταλιστές-αρπακτικά να «εθνικοποιούν» την ζημιά και να παίρνουν αυτοί τα κέρδη, παραγκωνίζοντας υποδομές και φορτώνοντας ληστρικές αυξήσεις τιμών στις πλάτες μας. Το ζήτημα των εθνικοποιήσεων σε τομείς-κλειδιά της οικονομίας και μάλιστα υπό εργατικό έλεγχο, γίνεται επιτακτική ανάγκη. Μαζί με το πλαφόν τιμών στα βασικά αγαθά και την αυτόματη τριμηνιαία προσαρμογή των μισθών, είναι απαραίτητα για να ζήσουμε με αξιοπρέπεια. Αυτά τα μέτρα σωτηρίας δεν πρόκειται να παρθούν από μια κυβέρνηση που είναι ταυτόσημη με τον παρασιτισμό, την σήψη και τη διαφθορά. Πρέπει να δοθεί μια ανυποχώρητη μάχη απέναντι σ' αυτά που μας κλέβουν.

■ Χ. Μ.

Προσπαθούν να εφαρμόσουν το ν. Κεραμέως Το φοιτητικό κίνημα σε επικίνδυνο σταυροδρόμι

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη, με βάρβαρες νεοφιλελεύθερες πολιτικές, σπρώχνει την πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας στην φτώχεια και εξαθλίωση. Ο πληθωρισμός σπάει ρεκόρ, οι τιμές στα προϊόντα βασικής κατανάλωσης εκτινάσσονται. Σε συνδυασμό με τη γενίκευση των ιδιωτικοποιήσεων, των ελαστικών σχέσεων εργασίας, των μισθών πείνας, το ξαναγράψιμο-κατάργηση του εργατικού δικαίου κ.ά., ροκανίζουν συνεχώς το εισόδημα των εργαζομένων, που βιώνουν καθημερινά τα αποτελέσματα και της πολεμοκάπηλης, τυχοδιωκτικής πολιτικής της ΝΔ (εξοπλισμοί κ.λπ.). Όσο βαθιάει η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού, τόσο πιο μανιασμένα θα προσπαθήσουν να φορτώσουν τα βάρη της στις δικές μας πλάτες.

Στις 14/7, ψηφίστηκε ο νέος εκτρωματικός Νόμος Πλαίσιο της Κεραμέως: ένα κρεσέντο νεοφιλελευθερισμού, που οδηγεί σε πλήρη κατάργηση της δημόσιας και δωρεάν παιδείας, αποτελώντας την πιο βαθιά τομή στην τριτοβάθμια εκπαίδευση μετά τη Μεταπολίτευση. Ήδη πριν το άνοιγμα των πανεπιστημίων ξεκινάει η προκήρυξη εκλογών για τα εξωτερικά και εσωτερικά μέλη των κακόφημων Συμβουλίων Διοίκησης, που θα εφαρμόζουν δικτατορικά την εξουσία των «ανθρώπων της αγοράς» μέσα στις σχολές. Λίγες μέρες μετά την ψήφιση του νόμου, η Κεραμέως εξήγγειλε νέα τροπολογία, φέρνοντας τα «συμβούλια φοιτητών» (εκπρόσωποι στα όργανα διοίκησης), για την εκλογή των οποίων έχει λόγο

και το Υπουργείο Παιδείας, που μάλιστα θα μπορεί να εγκρίνει ή να απορρίψει εκπροσώπους. Με άλλα λόγια, αυτοί θα μπορούν να είναι μόνο διορισμένοι, δοτοί «ά(χ)ριστοι» της κυβέρνησης, που θα μεταφέρουν τη νεοφιλελεύθερη πολιτική χωρίς καμία δημοκρατική διαδικασία. Στο μεταξύ, εν μέσω μεγάλης στεγαστικής κρίσης, προχωράει η πλήρης ιδιωτικοποίηση και των φοιτητικών εστιών.

Η προσπάθεια εφαρμογής του νόμου θα φέρει αντιδράσεις, γι' αυτό η κυβέρνηση κάνει ό,τι μπορεί για να πλήξει τη ραχοκοκαλιά του κινήματος, να χτυπήσει όποιον τολμήσει να διαμαρτυρηθεί. Μέσα στο καλοκαίρι, εγκαταστάθηκε τουρνικέ στο ΑΠΘ, ενώ στις 25/8 έγινε συνάντηση του αρχηγού της αστυνομίας με 4 πρυτάνεις (ΕΚΠΑ, ΕΜΠ, ΑΠΘ, ΑΣΟΕΕ), με στόχο την επίσπευση του «σχεδίου ασφάλειας» των εν λόγω ιδρυμάτων για την εγκατάσταση συστημάτων παρακολούθησης και ελεγχόμενης εισόδου. Η Κεραμέως δήλωσε ότι από Σεπτέμβριο η ΟΠΠΙ θα εγκατασταθεί σε αυτά τα πανεπιστήμια, αν και οι πρυτάνεις τους δεν φάνηκαν πρόθυμοι (τουλάχιστον άμεσα). Παράλληλα βρίσκονται «υπό εκπαίδευση» 600 ακόμα μέλη της ΟΠΠΙ. Η εγκατάσταση της πανεπιστημιακής αστυνομίας, μετά από τις κινητοποιήσεις των φοιτητών αλλά και τις γενικότερες ενάντια στην καταστολή, «σέρνεται»: οι απανωτές ακυρώσεις, στην εφαρμογή μάλιστα ενός ψηφισμένου νόμου, δείχνουν τις δυνατότητες του κινήματος, αποτελώντας μια πρώτη – αλλά όχι τελική – νίκη απέναντι στην κυβέρνηση.

Η απέχθεια προς την κυβέρνηση και συ-

νολικά τις μνημονιακές πολιτικές μεγαλώνει, όπως έδειξε και η καταβαράθρωση της ΔΑΠ (γενικά η αδυναμία των αστικών παρατάξεων) στις φοιτητικές εκλογές. Η φθορά της κυβέρνησης, η αδυναμία να επιλύσει οποιοδήποτε πρόβλημα, η αλαζονεία, ο κυνισμός και η αρπακτικότητα της, θα φέρουν αντιδράσεις. Πως αυτές θα εκφραστούν, αν θα σταματήσουν την επίθεση και, πολύ περισσότερο, θα συμβάλλουν σε μια ανασύνταξη του κινήματος, στην αλλαγή των συσχετισμών στην ελληνική κοινωνία – αυτό προϋποθέτει ένα σχέδιο πάλης, μια αγωνιστική κατεύθυνση.

ΠΚΣ και ΕΑΑΚ είναι ανίκανοι να τα δώσουν. Αδυνατούν να συνειδητοποιήσουν το μέγεθος της επίθεσης με τη διάλυση της δημόσιας και δωρεάν παιδείας, καθώς δεν αναλύουν και δεν κατανοούν την κρίση του ελληνικού καπιταλισμού. Όλο το προηγούμενο διάστημα, κυρίως η ΠΚΣ, δεν προσπάθησαν να οργανώσουν κινητοποιήσεις και αγώνες, αλλά «συμβολικές δράσεις», προωθώντας μάλιστα λογικές «ανάθεσης» μέσα απ' τα ΔΣ. Η ΠΚΣ, που όλα τα προηγούμενα χρόνια διακαίολογούσε την αναποτελεσματικότητά της με την πρωτιά της ΔΑΠ, τώρα, παρά την δική της εκλογική πρωτιά, δεν έχει κάνει την παραμικρή προσπάθεια οργάνωσης των φοιτητικών αγώνων πλην των γνωστών κομματικών «παρελάσεων». Τα ΕΑΑΚ, παρά τις διάφορες τους με την ΠΚΣ, τη διατήρηση κάποιων (πιο αδύναμων) αντανεκλαστικών και τις «ενωτικές» ρητορείες, βρίσκονται σε κατάσταση συνεχούς εσωτερικής διαμάχης. Αδυναμία ανάλυσης της επίθεσης και αντιμετώπισης

των αλλαγών στη συνείδηση της νεολαίας, υποχώρηση των (θολών) «αντικαπιταλιστικών» χαρακτηριστικών τους, προσαρμογή σε εκλογικίστικα σχέδια εντός και εκτός σχολών: όλα αυτά έχουν οδηγήσει σε ξεχαρβάλωμα ή πάντως δεν τους επιτρέπουν τον ρόλο που (σ' έναν βαθμό) έπαιζαν παλιότερα.

Το φοιτητικό κίνημα πρέπει να προχωρήσει με ένα συνολικό σχέδιο, όπως αυτό που προτάσσει η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη. Για την αναγέννηση των φοιτητικών συλλόγων. Που θα ενώνει το κίνημα, προωθώντας την ενεργό συμμετοχή των φοιτητών, με αποφασιστικό ρόλο στις γενικές συνελεύσεις, στα συντονιστικά και επιτροπές. Με μαχητικά μέσα πάλης, σε σύνδεση με τους αγώνες των εργαζομένων, σε αγώνα διαρκείας ενάντια στη διάλυση της δημόσιας και δωρεάν παιδείας. Οργανώνοντας την αυτοάμυνα του κινήματος, για να σπάσει στον δρόμο η κρατική τρομοκρατία. Άμεσα να ξεκινήσουμε μια ανυποχώρητη πάλη εναντίωση σε κάθε ΟΠΠΙ και Νόμο Πλαίσιο – και να ενωθούμε **πάνω στον κεντρικό πολιτικό στόχο να διώξουμε την επικίνδυνη κυβέρνηση Μητσοτάκη**, ανοίγοντας ένα νέο δρόμο. Δεν επιτρέπονται αυταπάτες για όποια «προοδευτική αλλαγή», επόμενη κυβέρνηση, εκλογική ή εκπαιδευτική «κανονικότητα» μέσα και έξω από τις σχολές. Να αναμετρηθούμε με την κρίση του συστήματος και την πολιτική σήψη, που ξερνάνε φτώχεια, πόλεμο, καταστολή, περιβαλλοντική καταστροφή. Μόνο έτσι –και χτίζοντας την υλική δύναμη που θα εφαρμόζει ένα τέτοιο σχέδιο, δηλαδή ενισχύοντας και οικοδομώντας τη ΣΣΠ– θα παλέψουμε αποτελεσματικά.

■ Χρήστος Μ.

Νέα σχολική χρονιά: Επιστροφή στην «κανονικότητα», χωρίς εκπαιδευτικούς, και υγειονομικά μέτρα όμως με «καινοτομίες» και μπόλικη αξιολόγηση

Στις 12 Σεπτέμβρη ανοίγουν τα σχολεία και με βάση την ανακοίνωση του υπουργείου Παιδείας, όχι μόνο όλα είναι έτοιμα, αλλά η νέα σχολική χρονιά θα ξεκινήσει χωρίς κανένα υγειονομικό μέτρο (μάλλον στα σχολεία τον εξαφανίσανε τον κορονοϊό) με πολλές «καινοτομίες και μεταρρυθμίσεις», όπως: α) σχεδόν 8.600 μόνιμοι διορισμοί, β) επέκταση ολοήμερου σχολείου από τις 4:00 στις 5:30 μμ σε περίπου 5.000 δημοτικά και νηπιαγωγεία, γ) ψηφιακά εργαλεία στις σχολικές αίθουσες, διαδραστικοί πίνακες, σετ ρομποτικής, δ) εκπαιδευτικοί όμιλοι, ε) Παιδαγωγικός Σύμβουλος - Μέντορας για κάθε νεοδιοριζόμενο ή πρόσφατα τοποθετημένο στη σχολική μονάδα εκπαιδευτικό, με προϋπηρεσία έως πέντε έτη και Ενδοσχολικός Συντονιστής.

Η ανακοίνωση συνεχίζει διαφημίζοντας το σύνολο των αντεκπαιδευτικών μέτρων που εφαρμόστηκαν πέρσι, σε μια πραγματικά προκλητική προσπάθεια να αντιστρέψει την πραγματικότητα και να κρύψει τη ζοφερή κατάσταση που θα αντιμετωπίσουμε στα σχολεία σε λίγες μέρες. Επαίρονται για όλα αυτά τα μέτρα που έχουν οδηγήσει στην περαιτέρω ιδιωτικοποίηση του δημόσιου σχολείου, στον εξοστρακισμό από το σχολείο της στέρειας και επιστημονικής γνώσης και την αντικατάστασή της με δεξιότητες, στο πέταγμα χιλιάδων μαθητών εκτός σχολείων και σχολών και σε κλεισίματα και συγχωνεύσεις τμημάτων, στο τσάκισμα των μορφωτικών δικαιωμάτων της νεολαίας και των εργασιακών δικαιωμάτων των εκπαιδευτικών, στο ότι βάζουν οι γονείς όλο και πιο βαθιά το χέρι στην τσέπη για να μπορέσουν τα παιδιά τους να μάθουν γράμματα.

Η πραγματική όμως εικόνα στη δημό-

σια εκπαίδευση λίγο πριν χτυπήσει το πρώτο κουδούνι είναι η εξής:

Χιλιάδες τα κενά που υπάρχουν στα δημόσια σχολεία, παρά τους πανηγυρισμούς της κυβέρνησης για τους διορισμούς της τελευταίας διετίας που αποτελούν σταγόνα στον ωκεανό. Για να καταλάβει κανείς το μέγεθος του προβλήματος αρκεί να δει ότι: α) είναι οι μοναδικοί μόνιμοι διορισμοί τα τελευταία 12 μνημονιακά χρόνια, ενώ παράλληλα οι συνταξιοδοτήσεις ήταν αυξημένες λόγω των αντιασφαλιστικών νόμων που ψήφισαν όλες οι κυβερνήσεις, β) οι προσλήψεις αναπληρωτών πέρσι άγγιξαν τις 50.000, χωρίς να καλύπτονται οι πραγματικές ανάγκες σε εκπαιδευτικούς, αφού το υπουργείο και οι διευθύνσεις πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας με μηχανορραφίες καταφέρνουν να εμφανίζουν τα ελάχιστα δυνατά κενά. Έτσι υπηρετούν πιστά τις οδηγίες της ΕΕ και του ΟΟΣΑ που ζητούν μείωση του εκπαιδευτικού προσωπικού.

Επέκταση ολοήμερου χωρίς κατάλληλες εγκαταστάσεις - υποδομές (εστιατόρια, υπνωτήρια κ.ά.), με αναπληρωτές ή ωρομίσθιους που θα πηγαίνουν σε 3-4 σχολεία ή με μόνιμους εκπαιδευτικούς, που όμως θα «πληρώνονται» τις υπερωρίες τους σε μόρια!

Στο χώρο της ειδικής αγωγής, οι πρώτοι μόνιμοι διορισμοί έγιναν πέρσι και κάθε χρόνο στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση καλύπτονται σχεδόν οι μισές από τις δηλωθείσες ανάγκες, ενώ φέτος έμειναν χωρίς στήριξη σε φιλολογικά μαθήματα 536 παιδιά. Έτσι, όσοι γονείς αντέχουν, αναγκάζονται να πληρώνουν οι ίδιοι παράλληλη στήριξη για τα παιδιά τους.

Όσο για την αγορά ψηφιακού εξοπλισμού των σχολείων, μέσω πάντα κοινο-

τικών κονδυλίων, θα ήταν καλύτερα το υπουργείο να εξασφαλίσει τα απαραίτητα κονδύλια για τις λειτουργικές ανάγκες των σχολείων (θέρμανση, ηλεκτρικό ρεύμα κ.ά.) που με την αλματώδη άνοδο των τιμών του πετρελαίου, του φυσικού αερίου και του ρεύματος λόγω ενεργειακής κρίσης μάλλον θα είναι αδύνατον να βρουν χρήματα για να λειτουργήσουν. Ήδη φημολογείται η πιθανότητα τηλε-«εκπαίδευσης» προκειμένου να εξοικονομηθεί ενέργεια! Η ολόπλευρη εκπαίδευση των παιδιών και τα προβλήματα που αντιμετωπίζει το δημόσιο σχολείο δεν λύνονται μόνο με την εισαγωγή νέων τεχνολογιών, όπως θέλει να μας πείσει το υπουργείο. Οι νέες τεχνολογίες μπορούν να βοηθήσουν ως υποστηρικτικό μέσο για την κατανόηση γνώσεων, δεν μπορούν να αντικαταστήσουν τη δια ζώσης διδασκαλία. Βέβαια για τους νεοφιλελεύθερους κανίβαλους της κυβέρνησης που θέλουν ένα σχολείο σχεδόν παιδοφυλακτήριο, οι νέες τεχνολογίες αποτελούν το μόνο κατάλληλο μέσο για φθηνή απασχόληση των παιδιών αλλά και για εύκολη και γρήγορη μετάδοση δεξιοτήτων και, φυσικά η αγορά τους είναι και ένας ακόμη τρόπος για ταΐσουν συγκεκριμένες εταιρίες ημέτερων.

Οι εκπαιδευτικοί όμιλοι, πραγματοποιούνται μετά τη λήξη των μαθημάτων, χωρίς αμοιβή και η διοργάνωσή τους αποτελεί δείκτη για την αξιολόγηση της σχολικής μονάδας και του εκπαιδευτικού. Στον ιδιωτικό τομέα, οι εργαζόμενοι «πληρώνονται» τις υπερωρίες με ρεπό, οι εκπαιδευτικοί με μόρια για την αξιολόγηση.

Μέντορες, Ενδοσχολικοί Συντονιστές, μαζί με τους διευθυντές-manager (που θα ορίζουν τους παραπάνω) αποτελούν μία ιεραρχία στο σχολείο που θα πριμοδοτείται

στις κρίσεις στελεχών και την ατομική αξιολόγηση. Με τον τρόπο αυτό σπάει η συνοχή του συλλόγου διδασκόντων και δημιουργείται για πρώτη φορά μια διοικητική πυραμίδα στο χώρο δουλειάς, που προσομοιάζει του τρόπου διοίκησης των επιχειρήσεων και θα εφαρμόσει ένα μέρος της ατομικής αξιολόγησης.

Ατομική αξιολόγηση: Θα αξιολογείται η εκπαιδευτική και διοικητική επάρκεια και η συνολική στάση των εκπαιδευτικών από την παραπάνω ιεραρχία στα πλαίσια της σχολικής μονάδας, από συμβούλους και επόπτες στα πλαίσια των Διευθύνσεων Εκπαίδευσης και Περιφέρειας. Θα οδηγήσει πέραν από την καταπάτηση των εργασιακών μας δικαιωμάτων, μέχρι και σε απολύσεις.

Φτάνει ως εδώ! Χρειάζεται να οικοδομήσουμε ένα κοινό μέτωπο αγώνα εκπαιδευτικοί - μαθητές - γονείς - φοιτητές για να σώσουμε το δημόσιο σχολείο, τα μορφωτικά δικαιώματα των μαθητών μας και τα εργασιακά μας δικαιώματα. Όλοι μαζί, με όλες μας τις δυνάμεις να ξεκινήσουμε έναν ανυποχώρητο αγώνα διαρκείας. Με απεργίες, διαδηλώσεις, καταλήψεις να σταματήσουμε τη λαομίσητη κυβέρνηση και να επιβάλλουμε να ικανοποιηθούν οι δικές μας ανάγκες για δουλειά, για δωρεάν Υγεία και Παιδεία, για ζωή και μέλλον με αξιοπρέπεια. Μέσα από τα σωματεία μας, με γενικές συνελεύσεις και επιτροπές αγώνα, μέσα από κοινές επιτροπές σε γειτονιές και σε χώρους εργασίας, να μην αφήσουμε κανέναν μόνο του. Ως Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών, σας καλούμε να βγούμε μαζικά στους δρόμους με αρχή τη διαδήλωση στη ΔΕΘ το Σάββατο 10/9 στις 6 μμ στην Αγίας Σοφίας με Εγνατία.

Τα πανεπιστήμια δεν είναι φυλακές Όχι σε ΟΠΠΙ, τουρνικέ, πειθαρχικά

Ο ελληνικός καπιταλισμός βυθίζεται ολοένα και πιο βαθιά σε μία χρεοκοπία, κόντρα στις ελπίδες των αστικών επιτελείων και της κλίκας Μητσοτάκη. Όσο κι αν τα «γαλάζια παπαγαλάκια» της κυβέρνησης επιμένουν να μιλούν για ανάπτυξη, η ελληνική οικονομία καταρρέει. Γι' αυτό ξεπουλιέται ή χαρίζεται σε «αετονύχηδες» ιδιώτες κάθε τι δημόσιο και δωρεάν (Υγεία, Παιδεία, Κοινωνική Ασφάλιση κ.λπ.). Η κατάσταση επιδεινώνεται και από τα διαδοχικά σκάνδαλα της κυβέρνησης που βγαίνουν στην επιφάνεια (παρακολουθήσεις, αποφυλάκιση φασιστοειδών, Κορκονέα, Λιγνάδη κ.ά.), γεγονός που υπογραμμίζει το ποιόν της και ότι για να παραμείνουν στην εξουσία λίγο ακόμα, μοναδικό χαρτί στα χέρια τους είναι η αναβάθμιση της κρατικής τρομοκρατίας και καταστολής.

Η πλήρης ιδιωτικοποίηση και εμπορευματοποίηση της εκπαίδευσης είναι στρατηγικός στόχος για την ελληνική αστική τάξη και τους νεοφιλελεύθερους, που σκοπεύουν να την επιβάλουν πάση θυσία... Αυτό εξυπηρετεί η Πανεπιστημιακή Αστυνομία, να διασφαλίσει δηλαδή ότι η «αγορά της εκπαίδευσης» θα εφαρμοστεί απρόσκοπτα. Η Ομάδα Προστασίας Πανεπιστημιακών Ιδρυμάτων (ΟΠΠΙ), σύμφωνα με διαρ-

ροές θα εγκατασταθεί στα 4 μεγαλύτερα πανεπιστημιακά ιδρύματα της χώρας τον Οκτώβρη. Συγκεκριμένα, η Κεραμέως επιλέγει να δαπανήσει 20 εκατ. ευρώ σε ετήσια βάση για τους 1.030 ειδικούς φρουρούς και 30 εκατ. ευρώ για εξοπλισμό και υποδομές «ασφάλειας». Από την άλλη, ο ετήσιος προϋπολογισμός για τα ΑΕΙ της χώρας έχει υποδεκαπλασιαστεί τα τελευταία 12 χρόνια. Παρά την αρχική προετοιμασία για εγκατάσταση 400 μελών της ΟΠΠΙ, μέσα στο καλοκαίρι ανακοινώθηκαν επιπλέον 600 θέσεις ειδικών φρουρών. Ήδη μια γεύση για το τι θα φέρει η εγκατάσταση της ΟΠΠΙ πήραμε στο ΑΠΘ, όπου εδώ και 5 μήνες η αστυνομία έχει στρατοπεδεύσει, με πρόφαση το χτίσιμο της περιβόητης «βιβλιοθήκης», συλλαμβάνοντας, χτυπώντας φοιτητές, πετώντας δακρυγόνα μέσα στα κτήρια εν ώρα μαθημάτων.

Είναι προφανές ότι η κυβέρνηση αδιαφορεί πλήρως για την ασφάλεια των ιδρυμάτων. Η ΟΠΠΙ έρχεται για να επιβάλλει το τσάκισμα κάθε αγώνα ενάντια στα δίδακτρα και τον ταξικό αποκλεισμό. Καθώς, για την ολοκλήρωση του «Πανεπιστημίου της Αγοράς», πρέπει να χτυπηθούν ανελέητα οι αγώνες και οι αντιστάσεις του φοιτητικού κινήματος. Να ποινικοποιήσουν και να περιθωριοποιήσουν την δράση των

συλλόγων, τους αγώνες, τις συνελεύσεις, τις καταλήψεις, να ξεριζώσουν τα πιο αγωνιστικά κομμάτια του φοιτητικού κινήματος. Την επίθεση έρχονται να συμπληρώσουν τα τουρνικέ, που έχουν ήδη εγκατασταθεί στο ΑΠΘ από τις 5 Αυγούστου, η αυστηροποίηση του πλαισίου λειτουργίας των ΑΕΙ, τα πειθαρχικά, οι διαγραφές και ο νόμος-πλαίσιο.

Ένας από τους πρώτους νόμους που πέρασε η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας ήταν η πλήρης κατάργηση του ασύλου, δείχνοντας και την εμμονή της να διαλύσει το δημόσιο και δωρεάν πανεπιστήμιο. Στήνουν ένα καθεστώς «χούντας» μέσα στις σχολές, για να μπορέσουν να διαλύσουν ό,τι έχει απομείνει ακόμα όρθιο έπειτα από μια δεκαετία μνημονιακών και αντιεκπαιδευτικών επιθέσεων. Τον δρόμο για την σημερινή κατάσταση βέβαια, άνοιξε η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ με το περιβόητο «πόρισμα της επιτροπής Παρασκευόπουλου», που έκανε τα πρώτα βήματα για την κατάργηση του ασύλου, όσο κι αν σήμερα θέλει να μας πείσει πως διαφωνεί με την τοποθέτηση της ΟΠΠΙ. Η βαθιά αντιδημοκρατική αναδίπλωση, η αστυνομοκρατία, η διαρκής ενίσχυση ενός όλο και πιο ζοφερού Κράτους Έκτακτης Ανάγκης, δεν είναι ούτε ιδιοτροπία ενός πρύτανη, ούτε εμμονή μιας κυβέρνησης, ούτε καν μια συγκυριακή «εκτροπή», αλλά στρατηγική επιλογή ενός καπιταλισμού που βυθίζεται γοργά στη χρεοκοπία και την πολιτική σήψη.

Το φοιτητικό κίνημα, παρά την σημαντι-

κή του κρίση έχει πετύχει κάποιες νίκες. Οι πολλαπλές αναβολές της ΟΠΠΙ δείχνουν ότι η κυβέρνηση δεν είναι εύκολο να προχωρήσει ανενόχλητη στην πλήρη εφαρμογή των στόχων της. Έχει ήδη πολλά ανοιχτά μέτωπα, τόσο στην παιδεία (πέταγμα ακόμα 40.000 νέων από τα ΑΕΙ κ.ά.), όσο και γενικότερα (πυρκαγιές, αντεργατικοί νόμοι, παρακολουθήσεις κ.ά.). Παρόλα αυτά, το φοιτητικό κίνημα δεν πρέπει να εφησυχαστεί. Ακόμα κι αυτή η κυβέρνηση να μην καταφέρει να επιβάλλει την Πανεπιστημιακή Αστυνομία, αφήνει μια παρακαταθήκη για να ολοκληρώσει το σχέδιο της «ασφάλειας» των ΑΕΙ η επόμενη.

Το μπλοκάρισμα της επίθεσης της «Αγοράς της Εκπαίδευσης» μπορεί να έρθει μόνο μέσα από την ανασυγκρότηση-ανασύνθεση του φοιτητικού κινήματος, μέσα από το ξαναζωντάνεμα των συλλόγων μας. Κόντρα σε όποια αποπροσανατολιστική φωνή που μιλάει μόνο για «νίκες του φοιτητικού κινήματος», που παρουσιάζει την επίθεση στην εκπαίδευση, ως μία ακόμα «αναδιάρθρωση». Ως Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη καλούμε κάθε φοιτητή σε αγώνα διάρκειας μαζί με εργαζόμενους και μαθητές, σε σύγκρουση μέχρι τέλους με την κυβέρνηση της ΝΔ, αλλά και κάθε άλλο νεοφιλελεύθερο (π.χ. ΣΥΡΙΖΑ, ΚΙΝΑΛ κ.ά.). Για να βάλουμε τέλος στην διάλυση της δημόσιας και δωρεάν Παιδείας με συνελεύσεις, καταλήψεις και μαχητικά μέσα πάλης, ενάντια σε όλους τους αντιεκπαιδευτικούς νόμους Κεραμέως και τον νέο νόμο-πλαίσιο.

Πρόσφυγες στον Έβρο: Ελληνοτουρκικά παιχνίδια στο όνομα της «εθνικής απειλής»

Το μαρτύριο των προσφύγων ολοένα και γιγαντώνεται, καθώς ενώ κατορθώνουν να φτάσουν σε ευρωπαϊκό έδαφος, έρχονται αντιμέτωποι με τις δολοφονικές πολιτικές της ΕΕ-φρούριο και του ελληνικού αστικού κράτους. Όπως έγινε γνωστό, σύμφωνα και με καταγγελίες των προσφύγων, στις 14 Ιουλίου έφτασαν 50 Σύροι πρόσφυγες σε μία νησίδα του ποταμού Έβρου, κοντά στο χωριό Κισάρι. Μόλις τους αντιλήφθηκαν οι ελληνικές αρχές, τους έδωξαν βία, με τραγική συνέπεια να χάσει ένας πρόσφυγας την ζωή του και ένας άλλος να πνιγεί. Και αφού έμειναν αβοήθητοι για 10 μέρες στη νησίδα, στις 25 Ιουλίου, η ελληνική πλευρά τους απώθησε στα τούρκικα παράλια. Οι τούρκικες αρχές τους συνέλαβαν και ύστερα από μέρες τους οδήγησαν σε ελληνικά εδάφη υπό την απειλή της επαναπροώθησης στην χώρα τους. Στις 7 Αυγούστου, 39 πρόσφυγες, εκ των οποίων 15 παιδιά και μία ετοιμόγεννη γυναίκα κατέφτασαν πάλι πίσω στην νησίδα, χωρίς πρόσβαση σε νερό, τροφή και περίθαλψη.

Και ενώ τα καταφέρνουν και δίνουν το στίγμα τους, αρχίζει το επικοινωνιακό παιχνίδι της ελληνικής κυβέρνησης. Η ελληνι-

κή πλευρά ισχυριζόταν αρχικά ότι δεν μπορεί να εντοπίσει το στίγμα και, σε δεύτερη φάση ότι η νησίδα δεν άνηκε στην ελληνική επικράτεια. Βέβαια, σύμφωνα με τη Google και τα επίσημα στοιχεία του Εθνικού Κτηματολογίου, η νησίδα ανήκει στην Ελλάδα. Στο διάστημα αυτό ένα 5χρονο κοριτσάκι βρήκε τραγικό θάνατο από τσίμπημα σκορπιού, ενώ η αδερφή του κινδύνευε αβοήθητη.

Μετά από μία εβδομάδα οι πρόσφυγες διασώθηκαν λόγω της δημοσιοποίησης του θέματος και των αντιδράσεων οργανισμών, οργανώσεων μέχρι και του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου που έκδωσε ασφαλιστικά μέτρα, διατάζοντας τις ελληνικές αρχές να σταματήσουν τις παράνομες επαναπροωθήσεις και να τους παράσχουν άμεση ανθρωπιστική βοήθεια.

Οι πρόσφυγες για μία ακόμη φορά εργαλειοποιούνται τόσο από την τούρκικη, όσο και από την ελληνική κυβέρνηση, για την όξυνση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού. Εκμεταλλεύονται εξίσου και οι δύο πλευρές το καθεστώς του Έβρου, με τις νησίδες που βρίσκονται κατά το δοκούν τότε στη μία και τότε στην άλλη μεριά των συνόρων.

Είναι πραγματικά γελοίο και υποκριτικό για την ελληνική κυβέρνηση να θεωρούνται αιτίες πολέμου οι διεκδικήσεις της Τουρκίας, αλλά όταν στις νησίδες υπάρχουν πρόσφυγες να σφυρίζουν αδιάφορα και να τους αφήνουν να πεθάνουν.

Κυβέρνηση και ξεπουλημένα ΜΜΕ παρουσιάζουν τους πρόσφυγες ως «εθνική απειλή», για να αποπροσανατολίσουν από τα πραγματικά προβλήματα των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και για να δικαιολογήσουν την αντιδημοκρατική αναδίπλωση, καθώς επίσης και τα καθήκαστα της ΕΥΠ.

Σε όλη την διακυβέρνησή της, η ΝΔ εφαρμόζει τη ρατσιστική πολιτική της, με χιλιάδες πρόσφυγες και μετανάστες να έρχονται αντιμέτωποι με παράνομες και δολοφονικές επαναπροωθήσεις, φράκτες, βίαιη καταστολή στα ελληνοτουρκικά σύνορα, καταλήστευση των υπάρχοντων τους, όπως και την πρόσφατη βίαιη και ρατσιστική εκκένωση του καμπ του Ελαιώνα, μεταφέροντας τους πρόσφυγες στην ενδοχώρα, προχωρώντας σε ένα δεύτερο «ξεριζωμό» τους.

Η ΝΔ, από κοινού με τον ΣΥΡΙΖΑ που εγκαθίδρυσε τα «κλειστά σύνορα» και ψήφισε τη ρατσιστική συμφωνία ΕΕ - Τουρκίας, έχει μετατρέψει τον Έβρο και το Αιγαίο σε αποθήκη ψυχών. Οι άνθρωποι αναγνωρίζονται μόνο ως αριθμοί που γεμίζουν τον αιματηρό κατάλογο, εξαιτίας της εγκληματικής πολιτικής της ΕΕ και των κυβερνήσεών της, της Frontex και των ιμπεριαλιστικών σχεδιασμών.

Οι πρόσφυγες είναι θύματα της επέμβασης των αμερικανών και ευρωπαίων ιμπεριαλιστών και των αντιδραστικών καθεστώτων που αυτοί στηρίζουν. Πρώτα βομβαρδίζουν και καταστρέφουν τις χώρες προέλευσής τους και έπειτα κλείνουν

τα σύνορα στους χιλιάδες κατατρεγμένους πρόσφυγες. Ακόμη και αν τα καταφέρουν οι πρόσφυγες, τους απελαύνουν στις εμπολεμες και διαλυμένες χώρες τους, τους φυλακίζουν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης με αναξιοπρεπείς συνθήκες διαβίωσης.

Η προπαγάνδα για παράνομους μετανάστες φουντώνει τον εθνικισμό και δικαιολογεί την κούρσα των εξοπλισμών ενάντια στην τουρκική «απειλή». Ο ελληνοτουρκικός ανταγωνισμός πυροδοτείται εξίσου και από τις δύο πλευρές, το μόνο που κερδίζουν και οι δύο είναι να καθυποτάξουν τους λαούς τους και να εφαρμόσουν μία λυσσαλέα επίθεση σε όλα τα δικαιώματα και τις ελευθερίες των εργαζομένων, των φτωχών και της νεολαίας στο όνομα της «εθνικής ενότητας».

Είναι χρέος της τάξης μας να δείξουμε την αλληλεγγύη μας στους πρόσφυγες και να σταματήσουμε τις δολοφονίες τους σε Αιγαίο και Έβρο. Πρέπει να απαιτήσουμε την απελευθέρωση προσφύγων και μεταναστών από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, να δοθούν σπίτια, χαρτιά και άσυλο για όλους τους πρόσφυγες και να ενσωματωθούν στον αστικό ιστό. Να αναπτύξουμε τώρα ένα αντιπολεμικό κίνημα, ενάντια στους ιμπεριαλιστές, τις αστικές τάξεις και τις κυβερνήσεις τους, που τρέφουν τον πόλεμο, την προσφυγιά και τον εθνικισμό. Να ανοιχτούν τα ματωμένα σύνορα για τους πρόσφυγες. Οι πρόσφυγες και οι μετανάστες είναι αδέρφια μας. Ο πραγματικός μας εχθρός, είναι οι νεοφιλελεύθεροι δολοφόνοι της κυβέρνησης, που υπηρετούν τα συμφέροντα των καπιταλιστών, βάζοντας πάνω απ' όλα το κέρδος και αδιαφορώντας για τις ανθρώπινες ζωές και την ανθρώπινη αξιοπρέπεια.

■ Λήδα Κ.

Ως εδώ με τη λαομίσητη Να τους διώξουμε, ΟΛΟΙ ΣΤΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ ΤΗΣ ΔΕΘ – Σ

**Όλες οι
προβλέψεις
των αστικών
επιτελείων για
ανάπτυξη μετά
την πανδημία
διαψεύστηκαν.
Βρισκόμαστε
μπροστά σε
μια νέα κρίση,
χειρότερη
από τις
προηγούμενες.**

Παρά τις προσπάθειες των δυτικών ιμπεριαλιστών να αποδώσουν την κρίση στον «πόλεμο του Πούτιν», αυτή είχε εμφανιστεί πριν από τον πόλεμο στην Ουκρανία, παρά τα τρισεκατομμύρια που έριξαν τα αστικά κράτη για να σώσουν το μεγάλο κεφάλαιο. Ο ιμπεριαλιστικός πόλεμος ανάμεσα σε Ρωσία και καθεστώς Ζελένσκι (μαριονέτα των ΗΠΑ) είναι μόνο ένα κεφάλαιο στη σύγκρουση των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ με Ρωσία και Κίνα, που εξαπλώνεται και απειλεί με τρίτο παγκόσμιο πόλεμο: Ταϊβάν, Βαλτική, Βαλκάνια κ.ά. Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές, κυρίως οι ΗΠΑ, βλέποντας την υποβάθμισή τους, καταφεύγουν στον πόλεμο. Οι στρατιωτικές δαπάνες εκτοξεύονται, η πυρηνική απειλή πλησιάζει... Πόλεμος, ακρίβεια, φτώχεια, ανεργία, καταστολή, κατάργηση δημοκρατικών ελευθεριών είναι οι πληγές που αντιμετωπίζουμε καθημερινά.

Κυβέρνηση ανίκανη και εξαιρετικά επικίνδυνη

Η ανικανότητα των «αρίστων» δεν κρύβεται. Μετά την παταγώδη αποτυχία στην αντιμετώπιση της πανδημίας (που κόστισε τη ζωή σε δεκάδες χιλιάδες) και τις καταστροφές από πυρκαγιές, πλημμύρες κ.λπ., η ακραία νεοφιλελεύθερη, ταξική πολιτική τους ρίχνει όλα τα βάρη στους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Παρά τις ονειρώξεις για «ισχυρή ανάπτυξη», η οικονομία βουλιάζει. Το ΑΕΠ αγκομα-

χά, η παραγωγική βάση συρρικνώνεται, ανεργία και ελαστική εργασία έγιναν μόνιμος καρκίνος, το δημόσιο και ιδιωτικό χρέος γιγαντώνεται, ο πληθωρισμός καλπάζει πάνω από τον ευρωπαϊκό μέσο όρο. Τσαρλατάνοι της ΝΔ και πλούσιοι φίλοι τους, καπιταλιστές αρπακτικά πανηγυρίζουν την «έξοδο από την ενισχυμένη εποπτεία», δηλαδή τα Μνημόνια χωρίς τέλος, το αιώνιο καθεστώς Αποικίας Χρέους, τα κέρδη τους πάνω στη δική μας δυστυχία.

Υποκλοπές: ο «μεγάλος αδερφός» δείχνει τη σήψη του αστικού πολιτικού σκηνικού

Στο σκάνδαλο των υποκλοπών, κατά παραγγελία Μητσοτάκη, ο Ανδρουλάκης και άλλα ονόματα που επιλεκτικά γίνονται γνωστά, είναι μόνο η κορυφή του παγόβουνου. Πόσους ακόμα παρακολουθεί η ΕΥΠ και κυρίως συνδικαλιστές, αγωνιστές της αριστεράς και του εργατικού κινήματος; Οι υποκλοπές ξε-

καθαρίζουν την πραγματική εικόνα του Μητσοτάκη και της κλίκας του: απομονωμένοι, οδεύοντας από τη μια αποτυχία και κρίση στην επόμενη – αλλά αδιάστακτοι όσο παραμένουν στην εξουσία με την υποστήριξη των ΜΜΕ, ιμπεριαλιστών, ελίτ.

ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΚΙΝΑΛ μας βάζουν στη δίνη του πολέμου

Η χρεοκοπία και ο τυχοδιωκτισμός του ελληνικού καπιταλισμού οδηγούν σε επικίνδυνα μονοπάτια. Η κυβέρνηση και τα υπόλοιπα μνημονιακά κόμματα (ΣΥΡΙΖΑ, ΚΙΝΑΛ κ.ά.) μας εμπλέκουν στα πολεμικά σχέδια ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ. Επιδιώκοντας την στήριξή τους, όχι μόνο γίνονται ο πιο «δεδομένος» σύμμαχος, αλλά κλιμακώνουν την ένταση και όλο πιο ανοιχτά ρισκάρουν μια στρατιωτική σύγκρουση με τον τούρκικο καπιταλισμό. Δίνουν διασ. για εξοπλισμούς, συνάπτουν πολεμικές συμφωνίες με Γαλλία και ΗΠΑ. Μετατρέπουν τη χώρα σε απέραντη βάση, σε αποθήκη πυρηνικών και επικίνδυνων χημικών. Καμαρώνουν ότι η Αλεξανδρούπολη έγινε το κύριο κέντρο ανεφοδιασμού των δυτικών ιμπεριαλιστών, ότι η Σούδα και άλλες βάσεις διαρκώς αναβαθμίζονται, την στιγμή που ο ελληνικός λαός στενάζει από την φτώχεια. Με στόχο την στήριξη των ΗΠΑ, καταφεύγουν σε γκαγκστερικές (π.χ. πειρατεία ιρανικού πετρελαίου, αποστολή όπλων στο καθεστώς Ζελένσκι), ανατινάζοντας τις σχέσεις με άλλες χώρες και εμπλέκοντάς μας σε τρομακτικούς κινδύνους.

Ακραίες νεοφιλελεύθερες επιθέσεις, ακρίβεια, ιδιωτικοποιήσεις, φτώχεια, εξαθλίωση

Οι τρομακτικές ανατιμήσεις στα βασικά είδη (ρεύμα, αέριο, νοίκια, τρόφιμα κ.ά.) κατακρημνίζουν τους πραγμα-

κυβέρνηση Μητσοτάκη!

πριν μας πεθάνουν

άββατο 10/9, 6 μμ, Αγ. Σοφίας με Εγνατία

τικούς μισθούς, το βιοτικό επίπεδο. Η κατάσταση γίνεται αφόρητη με το ξεπούλημα των πάντων. Με τις δεσμεύσεις προς τους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές-τοκογλύφους, το κεφάλαιο και κάθε «ημέτερο», η κυβέρνηση της ΝΔ και οι προκάτοχοί της (ΣΥΡΙΖΑ, ΚΙΝΑΛ) ξεπούλησαν κάθε δημόσιο πλούτο (ΔΕΗ, βιομηχανίες, δρόμους, λιμάνια κ.ά.) και σειρά έχουν υγεία, παιδεία, ασφάλιση κ.λπ., διαλύοντας τον παραγωγικό και κοινωνικό ιστό, αφήνοντας μόνο μπάχαλο, κοινωνικά ερείπια, ασύστολη κερδοσκοπία στην «ελεύθερη αγορά». Την ίδια στιγμή που το ρεύμα κόβεται σε χιλιάδες νοικοκυριά λόγω απλήρωτων λογαριασμών, τα «χρυσά παιδιά» της κυβέρνησης και των ιδιωτών παρόχων μετράνε κέρδη από την ιδιωτικοποίηση της ενέργειας και το χρηματιστηριακό τζογάρισμά της. Έριξαν τα λαϊκά σπίτια βορά σε τραπεζίτες και funds και τώρα τάζουν «παροχές» φτηνής στέγης... “Pass” και «επιδόματα», ψίχουλα ελεημοσύνης μόνο στους πάμφτωχους: να η μόνη «λύση» των νεοφιλελεύθερων κανίβαλων, της ελίτ, του σάπιου καπιταλισμού μπροστά στην έκρηξη της φτώχειας!

Εδώ και 3 χρόνια, η κυβέρνηση εξαπέλυσε ορμητικό νεοφιλελεύθερων χτυπημάτων σε όλα τα εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα. Όσο παραμένει στην εξουσία, η καταστροφή αυξάνεται. Ο εργατοκτόνος ν. Χατζηδάκη καταργεί το 8ωρο, χτυπάει την απεργία, τον συνδικαλισμό κ.ά. Οι νόμοι Κεραμέως καταργούν τη δημόσια δωρεάν εκπαίδευση, θεσμοθετούν δίδακτρα, τον ταξικό αποκλεισμό, την «Αγορά της Εκπαίδευσης». Στρώνεται ο δρόμος πλήρους ιδιωτικοποίησης/εμπορευματοποίησης σε υγεία, ασφάλιση, οτιδήποτε έχει παραμείνει δημόσιο.

Γαντζωμένοι στην Καταστολή

Η κυβέρνηση προσπαθεί να κρατηθεί στην εξουσία με μια «στρατηγική έντασης». Φέρνει την πανεπιστημιακή αστυνομία, οργιάζει με χτυπήματα σε ΑΠΘ, Εξάρχεια, πορείες για απεργούς πείνας κ.ά. Φορτώνει εκατοντάδες αγωνιστές με ανυπόστατες κατηγορίες και πρόστιμα, σέρνει στα δικαστήρια συνδικαλιστές και σωματεία, έχει δώσει το ελεύθερο στα ΜΑΤ να δέρνουν και να πνίγουν στα χημικά κάθε πορεία. Προκλητικά, μαζί με την αστική δι-

καιοσύνη, αφήνει ατιμώρητο ή αποφυλακίζει κάθε φασιστοειδές, δολοφόνο κ.λπ. (Κορκονέας, Πατέλης, Λιγνάδης...). Το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, αυτή η χούντα με κοινοβουλευτικό μανδύα –η σημερινή αστική «δημοκρατία των πλουσίων»– δεν είναι μόνο ένα καθεστώς ή εκτροπή του Μητσοτάκη: είναι στρατηγική επιλογή όλων των αστικών δυνάμεων, όσο μεγαλώνει η κρίση και η αδυναμία τους να δώσουν λύση.

Δεν ματώνουμε άλλο για τα συμφέροντά τους. Να εξεγερθούμε – ΘΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ!

Μέσα σε 1 χρόνο, έχουν ξεσπάσει σημαντικοί, ελπιδοφόροι εργατικοί και νεολαιίστικοι αγώνες (εκπαιδευτικοί, e-food, Cosco, ενάντια στην ΟΠΠΙ κ.λπ.). Εργαζόμενοι και νέοι κάνουν βήματα εμπρός, απορρίπτουν τα ψέματα και την προπαγάνδα των νεοφιλελεύθερων, αναζητούν διέξοδο. Ο Μητσοτάκης ίσως μετράει μέρες στην εξουσία – και σε όλο τον κόσμο, ΗΠΑ, Γερμανία, Ιταλία, Γαλλία κ.ά. εξαπλώνεται σαν πυρκαγιά η πολιτική κρίση και η κατάρρευση των αστικών κομμάτων. Είναι όμως τόσο βαθιά η κρίση, ώστε δεν αρκεί η απαλλαγή από τον Μητσοτάκη: κάθε επόμενη «λύση» μπορεί να είναι ακόμα χειρότερη, πιο επικίνδυνη. Η οργή μας δεν πρέπει να εγκλωβιστεί στην απόρριψη ενός μισητού προσώπου, εναποθέτοντας ελπίδες στις αυταπάτες για «προοδευτική αλλαγή» των πολιτικών απατεώνων του ΣΥΡΙΖΑ, που έστρωσαν τον δρόμο στη σημερινή κατάσταση. Ούτε στη φοβισμένη, αδιέξοδη πολιτική του ΚΚΕ, που διαιρεί τους αγώνες, ενδιαφέρεται μόνο για τις εκλογές, ενώ συντάσσεται με τον εθνικισμό των «κυριαρχικών δικαιωμάτων μας».

ΕΧΟΥΜΕ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ – Με ταξική Ενότητα και Αγώνα. Με αριστερά ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ.

Να ακολουθήσουμε τον δρόμο των εκρήξεων και εξεγέρσεων που ξεσπάνε σε Σρι Λάνκα, Χιλή, Κολομβία κ.ά. Των απεργιακών αγώνων σε μια Ευρώπη που μαστίζεται από την φτώχεια, την περιβαλλοντική καταστροφή, την κρίση και σαπίλα των αστικών κυβερνήσεων και κομμάτων. Ενωτικά, αποφασιστικά, με συνελεύσεις και επιτροπές σε χώ-

ρους δουλειάς, σχολές, σχολεία, γειτονιές, με διαδηλώσεις, απεργίες και καταλήψεις. Να οργανώσουμε έναν ανυποχώρητο αγώνα διαρκείας, την εξέγερσή μας για να ρίξουμε τη λαομίσητη κυβέρνηση Μητσοτάκη. Μέχρι τη συνολική ανατροπή, την επιβολή μιας Κυβέρνηση των Εργαζομένων – της μόνης που μπορεί να εφαρμόσει ένα Πρόγραμμα Σωτηρίας και να ανοίξει τον δρόμο στη μόνη λύση, τον Σοσιαλισμό.

► **Ενάντια σε Ακρίβεια και Φτώχεια. Αυξήσεις σε Μισθούς-Συντάξεις. Φόροι στους Πλούσιους, όχι στα βασικά αγαθά. Δημόσια Ενέργεια για όλους. Όχι διακοπές ρεύματος, πλειστηριασμοί λαϊκών σπιτιών.**

► **Ενάντια στον Πόλεμο. Σε Ελλάδα-Τουρκία: Κοινός αγώνας ενάντια στον**

εθνικισμό, τις αντιδραστικές αστικές τάξεις. Όχι στους Εξοπλισμούς. Καμία συμμετοχή στους πολέμους ΗΠΑ-ΕΕ. Έξω Βάσεις-NATO.

► **Κάτω αντεργατικά μέτρα και Μνημόνια.**

Λιγότερη δουλειά – Δουλειά σταθερή και πλήρη για όλους. Λεφτά για Υγεία, Παιδεία, Κοινωνικές Ανάγκες. Προστασία του περιβάλλοντος, όχι του κέρδους.

► **Διαγραφή του Χρέους. Έξω από το Ευρώ και την ΕΕ της Φτώχειας και του Πολέμου. Εθνικοποιήσεις με εργατικό έλεγχο σε τομείς-κλειδιά και κρίσιμες υποδομές.**

► **Στον δρόμο σπάμε την κρατική τρομοκρατία.**

Η απόφαση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού να αντιμετωπίσει με πόλεμο την διαρκή οικονομική και πολιτική του υποβάθμιση, εκφράστηκε αρχικά με την αμερικανονατοϊκή στήριξη της Ουκρανίας ενάντια στην Ρωσία και τώρα με την επιχειρούμενη ανάφλεξη στα στενά της Ταϊβάν ενάντια στον κύριο αντίπαλό του, τον κινέζικο ιμπεριαλισμό.

Η Ταϊβάν «αυτόνομη» περιοχή της Κίνας με δική της κυβέρνηση από το 1949 (βλ. άρθρο ΕΠ Ιουλίου-Αυγούστου), αποτελούσε πάντα βάση δυτικών συμφερόντων στην περιοχή, ποτέ όμως δεν της είχε αποδοθεί επίσημη κρατική αναγνώριση από κανέναν δυτικό ιμπεριαλισμό. Όλοι ακόμα και σήμερα, στα λόγια, υποστηρίζουν την πολιτική της «μίας Κίνας» όμως κάνουν ότι μπορούν για να «ανατινάξουν» την περιοχή στηρίζοντας με κάθε τρόπο πλέον και επίσημα την αποσχιστική κυβέρνηση της Ταϊβάν. Αιχμή της πρόκλησης, η επίσημη επίσκεψη της προέδρου της αμερικάνικης βουλής των αντιπροσώπων Νάνσι Πελόζι στις αρχές του Αυγούστου (η πρώτη επίσκεψη αμερικάνου αξιωματούχου μετά από εικοσιπέντε χρόνια). Η Πελόζι εκθείασε την «δημοκρατική» αντικινέζικη κυβέρνηση της Ταϊβάν και δήλωσε την αφοσίωση του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στην υπεράσπισή της. Ο ίδιος ο Μπάιντεν δεσμεύτηκε πως οι ΗΠΑ θα κηρύξουν πόλεμο στην Κίνα αν επιχειρήσει και προσαρτήσει την Ταϊβάν. Οι προκλήσεις των ΗΠΑ συνεχίστηκαν όλο τον Αύγουστο με νέες επισκέψεις, αντιπροσωπείας του Κογκρέσου, δύο κυβερνητών πολιτειών και αμερικάνου στρατηγού.

Την προετοιμάζουν για πόλεμο

Οι ΗΠΑ έχουν στρέψει το «οπλο-

«Σύγκρουση γιγάντων στην Ταϊβάν»

στάσιό» τους στην Ν.Α. Ασία και τον Ειρηνικό. Προσπαθούν να συγκροτήσουν στρατιωτικές συμμαχίες στην περιοχή (βλ. ΑΥΚΥΣ), μεταφέρουν όπλα και δυνάμεις, εξοπλίζουν σύμμαχες χώρες. Ετοιμάζονται να προμηθεύσουν την Ιαπωνία με χίλιους τροποποιημένους πυραύλους Κρουζ με χίλια χιλιόμετρα βεληνεκές. Μεταφέρουν όπλα μεγάλου βεληνεκού στην βάση τους στην νήσο Γκουάμ στο κέντρο του Ειρηνικού. Διενεργούν μεγάλες στρατιωτικές ασκήσεις στην περιοχή με την Ν. Κορέα και την Ιαπωνία. Έκαναν δοκιμή του νέου διηπειρωτικού τους πυραύλου με βεληνεκές δέκα χιλιάδες χιλιόμετρα. Ταυτόχρονα εξοπλίζουν γρήγορα την Ταϊβάν. Αρχικά με ένα πακέτο όπλων 1,1 δισ., ενώ η ίδια η Ταϊβάν αυξάνει άμεσα τις στρατιωτικές της δαπάνες ετησίως κατά 13,7 δισ. Παρά τις διαφωνίες στο εσωτερικό των ΗΠΑ αλλά και της αντιπολίτευσης της Ταϊβάν, οι στρατιωτικές και εμπορικές σχέσεις των δύο πλευρών ενισχύονται γοργά προκαλώντας τις αντιδράσεις της Κίνας.

Η Ταϊβάν και τα θαλάσσια στενά ανάμεσα σε αυτή και την ηπειρωτική Κίνα είναι τεράστιας οικονομικής και γεωπολιτικής σημασίας. Τα θαλάσσια στενά (που η Κίνα θεωρεί δικά της ύδατα και οι ΗΠΑ διεθνή) είναι ο πιο σύντομος και σίγουρος εμπορικός δρόμος που μεταφέρει εμπορεύματα από τα ασιατικά κέντρα σε Ευρώπη και Αμερική. Τα μισά μεγάλα πλοία που μεταφέρουν εμπορεύματα στον πλανήτη διέρχονται από εκεί!

Η Ταϊβάν που για τρεις δεκαετίες προσελκύει δυτικές επενδύσεις (7,6 δισ. το 2018) έχει αναδειχτεί σε γίγαντα κατα-

σκευής ημιαγωγών (μικροτσίπ) και σήμερα ελέγχει το 90% της παγκόσμιας παραγωγής ημιαγωγών κάτω των δέκα νανομέτρων. Τροφοδοτεί και την Κίνα αλλά κυρίως τις ΗΠΑ με το 72% των μικροτσίπ που χρησιμοποιούν και την Ευρώπη με το 50%. Σήμερα που η παγκόσμια οικονομία και γιγάντιοι κλάδοι (αυτοκινητοβιομηχανία, ηλ. υπολογιστές, smartphones, κ.λπ.) στενάζουν από τις ελλείψεις ημιαγωγών, η Ταϊβάν αποκτά τεράστια σημασία. Στην προσπάθεια αυτονόμησής τους στον κομβικό αυτό κλάδο, οι ΗΠΑ θα χορηγήσουν άμεσα 52 δισ. σε αμερικάνικες βιομηχανίες κατασκευής ημιαγωγών και η ΕΕ 43 δισ. σε Ευρωπαϊκές, προκειμένου να αντιμετωπίσουν την άνοδο της Κίνας και σε αυτό τον τομέα και πιθανά προβλήματα στην τροφοδότησή τους από την Ταϊβάν.

Casus Belli από την Κίνα

Η Κίνα ξεκαθάρισε πως θεωρεί την Ταϊβάν κινέζικο έδαφος και τυχόν ανακήρυξη ανεξαρτησίας θα αντιμετωπιστεί με στρατιωτική επέμβαση. Ήδη μετά την επίσκεψη Πελόζι, προχώρησε σε στρατιωτικές ασκήσεις με πραγματικά πυρά περικυκλώνοντας την Ταϊβάν από αέρα και θάλασσα ενώ εγκατέστησε μόνιμη στρατιωτική δύναμη επιτήρησης των θαλάσσιων στενών. Απαντώντας στην αμερικάνικη επιθετικότητα, εξεδήλωσε την πρόθεση να προχωρήσει σύντομα στην οριστική ενοποίηση της Ταϊβάν με την Κίνα και για τον σκοπό αυτό δημοσιοποίησε μια «λευκή βίβλο» με οικονομικά προνόμια που θα αποδοθούν στην Ταϊβάν χωρίς ωστόσο να αποκλείει την χρήση στρατιωτικής δύναμης αν χρει-

αστεί για την επιστροφή της Ταϊβάν στην «μητέρα πατρίδα». Για την ώρα απάντησε στην στρατιωτικοποίηση της Ταϊβάν με οικονομικές κυρώσεις: α) απαγόρευση εισαγωγής τροφίμων από την Ταϊβάν β) απαγόρευση λειτουργίας στην Κίνα εκατό εταιρειών της Ταϊβάν γ) αναστολή εξαγωγής άμμου προς την Ταϊβάν που είναι απαραίτητο υλικό για τους ημιαγωγούς δ) κυρώσεις σε επτά κυβερνητικούς αξιωματούχους που τους απαγορεύεται η είσοδος σε Κίνα-Χονκ Κονγκ-Μακάο, ενώ εταιρείες που σχετίζονται μαζί τους δεν θα μπορούν να εισπράττουν κέρδη στην Κίνα.

Από την Σύνοδο του Οργανισμού της Σαγκάης τον Αύγουστο, Κίνα και Ρωσία δήλωσαν την στενή τους συνεργασία, ο Πούτιν κατηγορήσε τις ΗΠΑ πως εσκεμμένα δυναμιτίζουν την περιοχή όπως έκαναν και στην Ουκρανία, ενώ η Κίνα δηλώνει πως εκατόν εβδομήντα χώρες στηρίζουν την πολιτική της «μίας Κίνας». Οι κοινές στρατιωτικές ασκήσεις με την Ρωσία αλλά και την Ινδία τον Σεπτέμβριο, επιβεβαιώνουν την ολοένα και στενότερη συνεργασία τους.

Ουραγός των εξελίξεων η ΕΕ και η Γερμανία. Δηλώνουν την δέσμευσή τους στην πολιτική της «μίας Κίνας» και καλούν σε αποκλιμάκωση, όμως τα ίδια έλεγαν και στην Ουκρανία και σύρθηκαν πίσω από τις ΗΠΑ με καταστροφικές οικονομικές συνέπειες. Αν ακολουθήσουν τον ίδιο δρόμο και με την Κίνα (οι γερμανικές επενδύσεις στην Κίνα το πρώτο εξάμηνο του 2022 έφτασαν τα 10 δισ. ευρώ), τότε οι συνέπειες θα είναι συντριπτικές, για τους ιμπεριαλιστές της Δύσης αλλά και για όλους τους λαούς της γης μιας και η σύγκρουση που κλιμακώνεται έχει παγκόσμια χαρακτηριστικά.

■ Α. Φ.

Δυτικά Βαλκάνια: Νέες εντάσεις και κίνδυνοι αναταράξεων

Μετά την έναρξη του πολέμου της Ουκρανίας, όλοι γνωρίζουν ότι βρισκόμαστε σε αναμονή του δεύτερου επεισοδίου αυτής της μεγάλης σύγκρουσης που έχει ξεκινήσει μεταξύ «νέων – ανατολικών» και «παλιών – δυτικών» ιμπεριαλιστών. Δύο είναι οι περιοχές του πλανήτη στις οποίες συγκεντρώνονται τα βλέμματα των αναλυτών: Η Ταϊβάν και τα Δυτικά Βαλκάνια. Κι αν η περίπτωση της πρώτης αποτελεί έναν τεράστιο κίνδυνο, καθώς θα εμπλέξει σε ρόλο πρωταγωνιστή στη σύγκρουση την υπερδύναμη της Κίνας, η περίπτωση των Βαλκανίων έχει τη δική της ξεχωριστή βαρύτητα. Τόσο λόγω της ιστορίας της, όσο και γιατί θα σημάνει την οριστική μεταφορά –για ακόμη μια φορά– της επίλυσης των διαφορών των ιμπεριαλιστών ακόμα πιο κοντά στην καρδιά της Γηραιάς Ηπείρου.

Στον πυρήνα της κρίσης στα Δυτικά Βαλκάνια, η οποία εκφράζεται με διάφορους τρόπους, βρίσκεται η προσπάθεια ΗΠΑ και ΕΕ να εκμηδενίσουν την επιρροή της Ρωσίας σε μια περιοχή με την οποία τη συνδέουν, όχι μόνο οικονομικοί, αλλά και ιστορικοί και πολιτισμικοί δεσμοί αιώνων. Η Ρωσία με τη σειρά της, δεν πρόκειται να αποδεχτεί έτσι απλά ακόμη ένα βήμα προς την περικύκλωσή και τον στραγγαλισμό της.

Κεντρικό ρόλο στην κατάσταση που εκτυλίσσεται στην περιοχή κατέχει η όξυνση της κρίσης μεταξύ Σερβίας και Κοσσόβου. Στα τέλη Ιουλίου πυροδοτήθηκε και πάλι μια τεχνητή ένταση, ο γνωστός «πόλεμος

των πινακίδων». Η λεγόμενη κυβέρνηση του Κοσσόβου, ανακοίνωσε –όπως έχει κάνει και άλλες φορές στο παρελθόν, με τελευταία μόλις πριν από ένα χρόνο– ότι από τις επόμενες ημέρες όλες οι σερβικές πινακίδες στα αυτοκίνητα θα πρέπει να αντικατασταθούν με κοσσοβάρικες, ενώ αντίστοιχα δεν θα γίνονται δεκτές σαν επίσημα έγγραφα οι σερβικές ταυτότητες, οι οποίες θα πρέπει επίσης να αντικατασταθούν. Το μέτρο αυτό αφορά βεβαίως στη συντριπτική πλειοψηφία των Σέρβων του Κοσσόβου, και αποσκοπούσε προφανώς στον εξερεθισμό του Βελιγραδίου, ώστε να στηθεί ένα σκηνικό έντασης. Η κατάσταση εκτονώθηκε εντέλει κατόπιν παρέμβασης της Ευρωπαϊκής Ένωσης, μετά από περίπου τρεις εβδομάδες, στις οποίες και πάλι οι σερβικές ένοπλες δυνάμεις βρίσκονταν σε επιφυλακή, ενώ στις πόλεις του Κοσσόβου Σέρβοι και Αλβανοί ετοιμάζονταν για συγκρούσεις. Ωστόσο η εκτόνωση αυτή, αφενός είναι προσωρινή, αφετέρου αποτελεί ένα ακόμη μικρό κέρδος για το Κόσσοβο και συνεπακόλουθα για τους Δυτικούς, καθώς η αμοιβαία αναγνώριση των ταυτοτήτων από τις δύο πλευρές ουσιαστικά σημαίνει το προχώρημα για την αναγνώριση της κρατικής οντότητας του Κοσσόβου.

Η Ρωσία επιμένει ότι δεν πρόκειται να επιτρέψει για πολύ το χτύπημα της Σερβίας από τα γύρω κράτη –η Σερβία αποτελεί τη μοναδική ανοιχτά «φιλορωσική» χώρα της ΕΕ, εξαιρουμένης προφανώς της Λευκορωσίας– και συνεχίζει τη στήριξή της στην κυβέρνηση Βούτσιτς. Παράλληλα, η Σερβική Δημοκρατία (η μία από τις τρεις εθνικές

οντότητες της Βοσνίας Ερζεγοβίνης) συνεχίζει να δηλώνει έτοιμη για κρατικό αποχωρισμό και αυτονόμησή της. Η ΕΕ απαντά με αύξηση της «ειρηνευτικής» στρατιωτικής αποστολής EUFOR στη χώρα από 600 σε 1.100 στρατιώτες, προκαλώντας εκ νέου την αντίδραση Ρωσίας και Σερβίας, ενώ ο πρόεδρος των ΗΠΑ στη Βοσνία Μ. Μέρφι δήλωσε ότι «δεν πρόκειται να αφήσουμε τη Βοσνία Ερζεγοβίνη στη Ρωσία». Το μέτωπο της Βοσνίας – Ερζεγοβίνης είναι όχι μόνο σημαντικό και επικίνδυνο, αλλά και ιδιαίτερα σύνθετο: Δεν είναι μόνο οι μεγάλες δυνάμεις της εποχής μας που караδοκούν. Αλλά και μια σειρά από περιφερειακές χώρες. Πρώτα απ' όλα η Τουρκία, η οποία δεν έχει εγκαταλείψει το μεγαλόπνοο σχέδιό της να θέσει υπό την προστασία και τον έλεγχο της όλους τους μουσουλμανικούς πληθυσμούς της περιοχής, άρα και της Βοσνίας (το ίδιο επιχειρεί και με την Αλβανία, αν και εκεί τα πράγματα είναι πιο δύσκολα λόγω των παραδοσιακά καλών σχέσεων της τελευταίας με τις ΗΠΑ). Αλλά ακόμα και η Κροατία, η οποία σε έναν πιθανό διαμελισμό της Βοσνίας θα σπεύσει να αναβαθμίσει τη θέση της, αναλαμβάνοντας την προστασία των Κροατοβόσνιων.

Την ίδια στιγμή η ΕΕ επιχειρεί να σφίξει κι άλλο τον κλοιό στη Σερβία, προχωρώντας στην έναρξη των ενταξιακών διαπραγματεύσεων με την Αλβανία και τη Β. Μακεδονία, επιχειρώντας πρακτικά να μετατρέψουν τη Σερβία σε έναν φιλορωσικό περικλειστο θύλακα στο έδαφος της Βαλκανικής, μέχρι να την υποτάξουν κι αυτή στα σχέδιά τους.

Το ζήτημα των Βαλκανίων έχει πάντοτε

τη δικιά του αυτονομία, ωστόσο δεν είναι ψέματα ότι, κάθε φορά που οι εθνικισμοί και τα μίση ανακινούνται σε αυτήν τη γωνιά της Ευρώπης, στη μεγάλη εικόνα οι ισχυροί ακονίζουν τα μαχαίρια τους για να ξαναμοιράσουν τον πλανήτη. 30 χρόνια μετά τον διαιετισμό της ενωμένης Γιουγκοσλαβίας, και σχεδόν 25 χρόνια μετά τους βομβαρδισμούς των Αμερικάνων στη Σερβία, αυτή η γη η τόσο μαθημένη στο αίμα και την τραγωδία, φαίνεται να είναι πιο κοντά από ποτέ σε ένα «ατύχημα». Αλίμονο για τους εργαζόμενους των Βαλκανίων –και τους έλληνες ανάμεσά τους– αν ξαναεπιτρέψουμε οι ίδιοι αμερικάνοι και ευρωπαίοι ιμπεριαλιστές που επί αιώνες κρατάν την περιοχή μας στην οπισθοδρόμηση, στη φτώχεια και την παρακμή, να «ξαναλύσουν» το πρόβλημα όπως αυτοί ξέχουν. Αλίμονο κι αν εμπιστευτούμε την τύχη μας και στους κάθε λογής Βούτσιτς, Πούτιν κ.λπ. Μόνο η ανεξάρτητη δράση του εργατικού κινήματος στην περιοχή, πάνω σε μια πραγματικά διεθνιστική και αντιιμπεριαλιστική βάση μπορεί να δώσει ελπίδα στους λαούς της Βαλκανικής. Αυτός ο δρόμος δεν είναι καθόλου εύκολος, δεδομένης της μεγάλης κρίσης την οποία διέρχεται το εργατικό κίνημα, είναι όμως ο μόνος ρεαλιστικός.

Ουκρανία

Η σύγκρουση βαλτώνει, η αγωνία μεγαλώνει

■ Σταύρος Σκεύος

Σχεδόν επτά μήνες μετά την εισβολή του ρωσικού ιμπεριαλισμού στην Ουκρανία, οι θάνατοι και τραυματισμοί στρατιωτών και αμάχων είναι μάλλον αρκετές δεκάδες χιλιάδες, ενώ οι πρόσφυγες πάνω από 8 εκ. Όπως σε κάθε πόλεμο και ιδιαίτερα ιμπεριαλιστικό, και οι δύο πλευρές κάνουν συστηματική προπαγάνδα σχετικά με τις απώλειες και τους αγνοούμενους.

Η Ουκρανία, ή πιο σωστά το καθεστώς του Κιέβου, έχει ήδη χάσει πάνω από το 20% των προπολεμικών εδαφών της, χωρίς σε αυτό να προσμετράται η Κριμαία, που είχε προσαρτηθεί από τη Ρωσία το 2014 μετά από το φασιστικό πραξικόπημα του Μαϊντάν, το οποίο ενορχήστρωσαν οι δυτικοί ιμπεριαλιστές. Αυτές οι εδαφικές απώλειες συμπεριλαμβάνουν στα ανατολικά όλο το Λουγκάνσκ και το 60% της επαρχίας του Ντονέτσκ (όπου ο στρατός του Κιέβου διαρκώς υποχωρεί) και στα νότια το μεγαλύτερο μέρος της πρόσβασης στη Μαύρη Θάλασσα από τη Μαριούπολη προς τη Χερσώνα.

Η Μόσχα, μιλώντας ακόμα για «ειδική στρατιωτική επιχείρηση» και όχι πλήρη πόλεμο, προσπαθεί να αποφύγει μια μεγαλύτερη αποστολή στρατευμάτων επί του εδάφους και στηρίζεται κυρίως στη μαζική χρήση του πυροβολικού από μεγάλη απόσταση, φυσικά και στην χρήση μισθοφόρων, όπως άλλωστε και το Κίεβο. Σταδιακά, η πλάστιγγα δείχνει να γέρνει υπέρ του ρωσικού ιμπεριαλισμού, που βήμα βήμα προωθεί τον κεντρικό στόχο του: τον έλεγχο αρκετών περιοχών για την επιβολή ντε φάκτο μιας «περιμέτρου ασφαλείας». Όπως είχε εξαρχής απαιτήσει αλλά αρνήθηκαν να του παραχωρήσουν οι δυτικοί ιμπεριαλιστές και η μαριονέτα τους, το καθεστώς Ζελένσκι.

Φυσικά, ακόμα κι αν η σύγκρουση σταματούσε άμεσα, οι καταστροφές είναι ήδη τεράστιες, π.χ. σε πόλεις όπως η Μαριούπολη. Η ζωή του πληθυσμού είναι μαρτυρική και θα παραμείνει έτσι για πολλούς μήνες.

Μαύρη τρύπα

Το ουκρανικό ΑΕΠ υπολογίζεται ότι θα πέσει σχεδόν στο μισό το 2022, ενώ οι περιοχές που έχουν χαθεί είναι οι πιο σημαντικές σε βιομηχανία και πλουτο-

παραγωγικές πηγές.

Στο Κίεβο έχει επιβληθεί ουσιαστικά μια δικτατορία, όπου η εργατική τάξη, κάτω από την μπότα των «πατριωτών» του Ζελένσκι, πληρώνει πρώτη και πιο βαριά το τίμημα του πολέμου. Πέρα από τις προηγούμενες απαγορεύσεις και διώξεις συνδικάτων και αριστερών οργανώσεων, η ανεργία είναι ήδη στο 35%. Οι εργαζόμενοι μετατρέπονται σε πολεμικούς δούλους, με απανωτά μέτρα και ειδικά νομοθετήματα «έκτακτης ανάγκης»: αναστολή εργατικού δικαίου και συλλογικών συμβάσεων, πλήρης ελαστικοποίηση της εργασίας, απελευθέρωση απολύσεων, μείωση μισθών κ.λπ.

Όσο για την οικονομική βοήθεια των δυτικών ιμπεριαλιστών, που υποτίθεται κόπτονται για την «ανεξαρτησία» της Ουκρανίας, δεν αποβλέπει παρά στη μετατροπή της χώρας σε διαλυμένο προτεκτοράτο. Μέχρι πρόσφατα, το καθεστώς Ζελένσκι συνέχιζε κανονικά την αποπληρωμή του εξωτερικού χρέους, ύψους σχεδόν 60 δισ. δολαρίων, το οποίο κατέχουν τράπεζες, funds, το ΔΝΤ, η Παγκόσμια Τράπεζα και η Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων. Στις σημερινές συνθήκες ανατίμησης του δολαρίου, η αιμορραγία αυτής της αποπληρωμής γινόταν ακόμα μεγαλύτερη. Πριν από λίγες μέρες, ανακοινώθηκε με «ευγνωμοσύνη» από το Κίεβο ότι οι «επενδυτές» δανειστές συναίνεσαν σε πάγωμα των αποπληρωμών μέχρι το 2024. Φυσικά, αυτό δεν θα αποτρέψει τη μετατροπή της χώρας στη χαβούζα μιας αποικίας χρέους: σε πρόσφατη διεθνή διάσκεψη, αποφασίστηκε ότι το αντάλλαγμα της «βοήθειας» από το δυτικό ιμπεριαλιστικό κεφάλαιο θα είναι η πλήρης ιδιωτικοποίηση και λεηλασία των τεράστιων γεωργικών πόρων, όλου του δημόσιου πλούτου αλλά και της κρατικής υπηρεσίας ατομικής ενέργειας της Ουκρανίας.

Από την άλλη, η κατάσταση για τους δυτικούς ιμπεριαλιστές είναι πολύ δύσκολη. Παρά τις εξαγγελίες, εγκληματικές άλλωστε, το Κίεβο έχει ως τώρα αποτύχει να εξαπολύσει κάποια επιτυχημένη σημαντική αντεπίθεση. Επίσης, μια σειρά από υψηλόβαθμα στελέχη καρατομήθηκαν, με κατηγορίες για ανικανότητα και προδοσία. Και πρόσφατα δολοφονήθηκε, με ένοπλη επίθεση στο

σπίτι του, ένας βουλευτής που προηγούμενα τασσόταν υπέρ του Ζελένσκι αλλά στην πορεία μεταστράφηκε υπέρ των ρωσικών δυνάμεων στη Χερσώνα. Το πιο σημαντικό, ίσως, είναι ότι ο πληθυσμός στην «ελεύθερη» Ουκρανία δείχνει απρόθυμος να πολεμήσει, προσπαθώντας να αποφύγει την κατάταξη με κάθε τρόπο.

Παρότι όμως η λυσσασμένη στήριξη στο Κίεβο δείχνει να πέφτει σε πηγάδι χωρίς πάτο, αυτό δεν σημαίνει ότι οι δυτικοί ιμπεριαλιστές βρίσκονται κοντά στην αποδοχή της ήττας τους. Κυρίως οι ΗΠΑ, με την Βρετανία να πρωτοστατεί από κοντά, ξέροντας ότι παίζεται η οριστική υποβάθμισή τους (μετά από συσσωρευμένες αποτυχίες και ήττες σε Αφγανιστάν, Μέση Ανατολή κ.ά.), συνεχίζουν την προσπάθεια το μέτωπο να παραμείνει ανοιχτό «όσο χρειαστεί» για να γονατίσουν τη Ρωσία – και αν τους δοθεί ευκαιρία, να περάσουν σε ανεξέλεγκτη κλιμάκωση. Έτσι, παρά τις αυξανόμενες δυσκολίες, συνεχίζουν να εξοπλίζουν το Κίεβο: οι ΗΠΑ έχουν ήδη παραδώσει όπλα αξίας 9,1 δισ. δολαρίων και πρόσφατα ανακοίνωσαν επιπλέον 3 δισ. (πέρα από τις αποστολές άλλων χωρών), ενώ τροφοδοτούν συνεχώς το Κίεβο με πληροφορίες, κάνοντας τη Μόσχα να μιλάει πλέον για άμεση όχι έμμεση εμπλοκή τους στον πόλεμο. Τα σαμποτάζ ενάντια σε ρωσικές δυνάμεις και θέσεις έχουν πυκνώσει (π.χ. στη γέφυρα Κερτς, που συνδέει τη Ρωσία με την Κριμαία), το πιθανότερο από ειδικά σώματα εκπαιδευμένα στις δυτικές ιμπεριαλιστικές χώρες, όπως π.χ. οι 1.000 κομάντος που πρόσφατα επέστρεψαν στην Ουκρανία από την Βρετανία.

Σε αυτά τα σχέδια ρίχνει θυσιά τον ουκρανικό πληθυσμό ο Ζελένσκι και απαιτεί τώρα την άμεση, όχι σταδιακή είσοδο της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ. Πράγμα που θα άνοιγε την πόρτα του ολέθρου, οδηγώντας σε άμεση αντιπαράθεση νατοϊκών και ρωσικών στρατευμάτων.

Πυρηνικός εφιάλτης

Μεγάλος είναι ο κίνδυνος γύρω από τον πυρηνικό σταθμό Ζαπορίζια, στην περιοχή Ενερχοντάρ στα νοτιοανατολικά, κοντά στον ποταμό Δνείπερο. Πρόκειται για τον μεγαλύτερο πυρηνικό σταθμό στην Ευρώπη και μεταξύ των 10 μεγαλύτερων στον κόσμο (παράγει περισσότερο από το μισό της πυρηνικά παραγόμενης ηλεκτρικής ενέργειας και από το ένα πέμπτο της συνολικής ηλεκτρικής ενέργειας της Ουκρανίας), που είχε καταληφθεί από τις ρωσικές δυνάμεις στις αρχές Μαρτίου. Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές έχουν εξαπολύσει μια προπαγάνδα για ένα καταστροφικό ατύχημα, το οποίο θα προκαλούσαν οι ίδιες οι ρωσικές δυνάμεις. Αυτό προσκρούει στην κοινή λογική: γιατί να βομβαρδίσουν τους εαυτούς τους, σε μια περιοχή που κατέχουν, με πάνω από τον μισό πληθυσμό ρωσόφωνο και την οποία –ετοιμάζοντας τα πρώτα δημοψηφίσματα σε κάποιες πόλεις–

προσπαθούν να εντάξουν στην πλευρά τους σε μια μελλοντική διαίρεση της Ουκρανίας;

Στην πραγματικότητα, το Κίεβο είναι αυτό που βομβαρδίζει το εργοστάσιο, εκβιάζοντας με το ρίσκο μιας ασύλληπτης καταστροφής. Η απαίτηση των ΗΠΑ για κλείσιμο των αντιδραστήρων και εγκαθίδρυση μιας αποστρατιωτικοποιημένης ζώνης γύρω από την Ζαπορίζια, δείχνει ακριβώς ότι η «πυρηνική τρομοκρατία» του Κιέβου επιδιώκει να σταματήσει τα παραπάνω ρωσικά σχέδια με κάθε κόστος. Οι επί τόπου επισκέψεις του Διεθνούς Οργανισμού Ατομικής Ενέργειας δεν θα προσφέρουν οποιαδήποτε «συναινετική» λύση. Πιθανόν οι ρωσικές δυνάμεις υποχρεωθούν τελικά να κλείσουν τους αντιδραστήρες, αλλά η σκιά της πυρηνικής απειλής πέφτει βαριά.

Η μόνη διέξοδος

Ο πόλεμος έχει παραταθεί πολύ περισσότερο από τις αρχικές εκτιμήσεις και, το κυριότερο, δεν φαίνεται διέξοδος. Καμία πλευρά δεν έχει διάθεση ή περιθώρια να υποχωρήσει. Καθώς δεν παίζονται πλέον μόνο τεράστια συμφέροντα, αλλά λίγο πολύ το ποιος θα επιβιώσει ως μεγάλη δύναμη.

Αυτό το αδιέξοδο εγκυμονεί τρομακτικούς κινδύνους. Είτε στην ίδια την Ουκρανία και μαζί στη γειτονική Μολδαβία. Είτε με την ανάφλεξη των πολλών μετώπων που έχουν ανοίξει σε όλο τον κόσμο και όπου διαρκώς οι ανταγωνισμοί σκληραίνουν και η ένταση ανεβαίνει: Ταϊβάν (και ευρύτερη περιοχή του Ινδικού και Ειρηνικού ωκεανού), Δυτικά Βαλκάνια, Βαλτική (ιδιαίτερα μετά την είσοδο της Σουηδίας και της Φινλανδίας στο ΝΑΤΟ), ΝΑ Μεσόγειος, Αρκτική (όπου οι ΗΠΑ προσπαθούν να ανακόψουν την κυριαρχία της Ρωσίας και μαζί της Κίνας), Αφρική (όπου πλέον έχει παρουσία και επεμβαίνει και ο ρωσικός ιμπεριαλισμός, φυσικά και ο κινέζικος)... Και βέβαια με την θανάσιμη απειλή των πυρηνικών όπλων.

Η ανάγκη για ένα μαζικό αντιπολεμικό κίνημα είναι πιο επείγουσα από ποτέ. Ειδικά στην Ευρώπη, όπου οι ιμπεριαλιστές της ΕΕ, στοιχιζόμενοι παρά τις δειλές αντιρρήσεις τους με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, σέρνουν τους λαούς στο βάραθρο μιας οικονομικής και κοινωνικής οπισθοδρόμησης πρωτόγνωρης μετά το τέλος του Β' Παγκόσμιου Πολέμου. Εργαζόμενοι και νέοι στην Ευρώπη πρέπει να ορθώσουν με ένα τείχος αντίστασης στους «δικούς μας» ιμπεριαλιστές και τις κυβερνήσεις τους, στους εξοπλισμούς, τις βάσεις, το ΝΑΤΟ, την στήριξη του εγκληματία Ζελένσκι. Αυτό θα είναι η μεγαλύτερη συμβολή μας για να σταματήσει ο πόλεμος – αλλά και το τσουνάμι ακρίβειας, φτώχειας και εξαθλίωσης, όπου στο όνομά του «πολέμου του Πούτιν» θέλουν να μας πνίξουν το κεφάλαιο, οι αγριάνθρωποι κερδοσκόποι της «ελεύθερης αγοράς», τα διεφθαρμένα και σάπια αστικά κόμματα και κυβερνήσεις.

Συνεχίζεται το μεγάλο κύμα απεργιών και αγώνων στην Ευρώπη

Η πολεμική, ενεργειακή και επισιτιστική κρίση που επικρέμεται πάνω από την ΕΕ έχει αναγκάσει τους λαούς της Ευρώπης να πιάσουν το νήμα των αγώνων όχι απλά για να υπερασπιστούν θεμελιώδη δικαιώματα και ελευθερίες, μα για να καταφέρουν να επιβιώσουν. Οι αγώνες αυτοί ξεκίνησαν με την έναρξη του καλοκαιριού με σημαντικές απεργίες διαρκείας τον Ιούνιο σε αεροπορικές εταιρίες όπως EasyJet, Ryanair, Lufthansa κ.λπ., με κοινή συμμετοχή χιλιάδων εργαζομένων από πολλές χώρες της Ευρώπης (όπως Ισπανία, Γαλλία, Ιταλία κ.α.).

Ειδικότερα, στα αεροδρόμια της **Ισπανίας**, το προσωπικό καμπίνας της Ryanair ξεκίνησε τις απεργιακές του κινητοποιήσεις στις 24/6. Αρχικά προβλέπονταν έξι ημέρες απεργιακών κινητοποιήσεων, ωστόσο στις αρχές Ιουλίου τα συνδικάτα αποφάσισαν να παρατείνουν ως τις 28/7 τις κινητοποιήσεις. Η 3η κυλιόμενη απεργία ξεκίνησε στις 8/8 και στοχεύει σε 3 ημέρες απεργία ανά εβδομάδα ως τις 7/1/2023. Η ίδια κατάσταση επικράτησε στην Πορτογαλία με απεργίες των εργαζομένων το τριήμερο 19-21/8 σε δέκα από τα αεροδρόμια της χώρας (Λισσαβόνας, Πόρτο, Φάρο, Μαδέρα κ.α.), με αποτέλεσμα να αδυνατούν να λειτουργήσουν. Χαμηλότερης έντασης αγώνες πραγματοποιήθηκαν και στην Ιταλία στους ίδιους κλάδους, ενώ στη Σουηδία μετά από 15 ημέρες απεργίας των εργαζομένων τον Ιούλιο, οι Σκανδιναβικές αερογραμμές SAS υποχώρησαν στα εργατικά αιτήματα.

Στη Γερμανία, πάνω από 1.000 πτήσεις ακυρώθηκαν στα τέλη Ιουλίου λόγω της απεργίας του προσωπικού εδάφους της αεροπορικής εταιρείας Lufthansa, με αίτημα μισθολογική αύξηση 9,5% για περίπου 20.000 εργαζόμενους. Παράλληλα, σημαντικές απεργίες έχουν σημειωθεί στα κυριότερα λιμάνια της βόρειας **Γερμανίας**, από το Αμβούργο, το Μπρέμερχαφεν και τη Βρέμη έως το Όλτενμπουργκ και το Βίλελμσχafen. Εκπρόσωποι των συνδικαλιστικών οργανώσεων Γερμανών λιμενεργατών βρίσκονται εδώ και καιρό σε διαπραγματεύσεις με λιμενικές εταιρείες για την αναπροσαρμογή των συλλογικών συμβάσεων εργασίας και άρα των μισθών 12.000 περίπου εργαζομένων σε 58 εταιρείες, εξαιτίας του διαρκώς διογκούμενου πληθωρισμού. Πρόκειται, για τη μεγαλύτερη απεργία Γερμανών λιμενεργατών εδώ και σαράντα χρόνια.

Απεργιακό τσουνάμι και Κίνημα «Δεν Πληρώνω» στο Ηνωμένο Βασίλειο

Ιδιαίτερη σημασία ωστόσο έχει το απεργιακό κύμα στο Ηνωμένο Βασίλειο. Η οικονομική κατάσταση της χώρας είναι η χειρότερη εδώ και δεκαετίες. Η Citigroup προέβλεψε ότι το ανώτατο όριο της λιανικής τιμής της ενέργειας θα ανέλθει στις 4.567 λίρες τον Ιανουάριο 2023, έναντι του τρέχοντος ετήσιου επιπέδου των 1.971 λιρών. Για αυτό η εταιρεία δήλωσε πως αυτό θα σημαίνει πως «ο πληθωρισμός θα εισέλθει στη στρατόσφαιρα», ξεπερνώντας, κατά τις εκτιμήσεις, τον Ιανουάριο το 18,6% – υψηλό 50 ετών. Την ίδια στιγμή η εθνική στατιστική υπηρεσία της χώρας θεωρεί πως η ύφεση του 2020 ήταν η μεγαλύτερη εδώ και 3 αιώνες, δηλαδή από τον μεγάλο παγετό του 1709. Η οικονομική κρίση ώθησε δεκάδες κλάδους εργαζομένων να μπουν σε ένα γύρο απεργιακών κινητοποιήσεων.

Στη μεγαλύτερη εδώ και 30 χρόνια απεργία προχώρησαν στα τέλη Αυγούστου οι λιμενεργάτες στο μεγαλύτερο λιμάνι εμπορευματοκιβωτίων του Ηνωμένου Βασιλείου, Felixstowe, στο οποίο εργάζονται 2550 εργαζόμενοι. Πολλά λιμάνια αρνούνταν να δεχθούν φορτία ως ένδειξη αλληλεγγύης στον απεργιακό αυτό αγώνα. Περίπου 1900 μέλη του

συνδικάτου Unite απήργησαν για 8 μέρες, το διάστημα 21/8 - 28/8, διεκδικώντας αυξήσεις στους μισθούς. Το λιμάνι αυτό διακινεί περίπου το 48% του εμπορίου εμπορευματοκιβωτίων του Ηνωμένου Βασιλείου, ενώ τουλάχιστον 2.000 πλοία δραστηριοποιούνται εκεί μεταφέροντας σχεδόν 4 εκατομμύρια εμπορευματοκιβώτια ετησίως και μπορεί να φιλοξενήσει τα μεγαλύτερα φορτηγά πλοία που βρίσκονται σε λειτουργία.

Σημαντική ήταν και η απεργία των ταχυδρομικών υπαλλήλων, που ήταν 4ήμερη με αίτημα την αύξηση των μισθών και αποτέλεσε την μεγαλύτερη απεργιακή κινητοποίηση αυτού του καλοκαιριού στη χώρα. Σύμφωνα με την Ένωση Εργαζομένων στην Επικοινωνία, που εκπροσωπεί το προσωπικό του ταχυδρομικού ομίλου Royal Mail, περισσότεροι από 115.000 ταχυδρομικοί υπάλληλοι απήργησαν στις 26/8, 31/8 και στις 8-9/9!

Σε ολόκληρη την χώρα, πάνω από 45.000 εργαζόμενοι στους σιδηροδρόμους απήργησαν στα μέσα Αυγούστου ανταποκρινόμενοι στο κάλεσμα των συνδικάτων RTM, TSSA και Unite για αξιοπρεπείς μισθολογικές αυξήσεις, βελτίωση των συνθηκών δουλειάς κ.α. Οι εργαζόμενοι στο Μετρό και τα αστικά λεωφορεία του Λονδίνου πραγματοποίησαν επίσης απεργία αλληλεγγύης. Απεργιακές κινητοποιήσεις πραγματοποιήσαν επίσης: εργαζόμενοι στην αποκομιδή απορριμμάτων του Λονδίνου, 40.000 εργαζόμενοι της εταιρείας τηλεπικοινωνιών BT (πρόκειται για την 1η απεργία εδώ και 35 χρόνια), εργαζόμενοι στις αποθήκες της Amazon, δικηγόροι, υγειονομικοί κ.α.

Η πιο σημαντική ίσως εξέλιξη είναι η ανάπτυξη της καμπάνιας «Don't Pay UK», δηλ. ένα αντίστοιχο με το ελληνικό κίνημα «Δεν Πληρώνω». Το κίνημα αυτό ιδρύθηκε την 1/6 και ήδη συμμετέχουν τουλάχιστον 109.000 εργαζόμενοι και φτωχοί, οι οποίοι αρνούνται να πληρώσουν τους λογαριασμούς ηλεκτρικού ρεύματος και αερίου, στοχεύοντας να φτάσουν το 1εκ. την 1/10. Τα μέλη του πραγματοποιούν μαζικές κινητοποιήσεις και καλούν σε απεργίες και διαδηλώσεις. Χαρακτηριστικό σύνθημα του κινήματος είναι: «Παγώστε το κέρδος, όχι τους ανθρώπους». Τα κυριότερα αιτήματά του είναι:

1) Αντιστροφή του ανώτατου ορίου της τιμής της ενέργειας στο επίπεδο του Απριλίου 2021.

2) Τερματισμός του συστήματος μετρητών προπληρωμής: πρόκειται για ένα σύστημα που πλήττει τα φτωχότερα στρώματα.

3) Κανείς να μην πεινάσει ή κρυώσει φέτος το χειμώνα: κάθε χρόνο, περίπου 10.000 άνθρωποι πεθαίνουν εξαιτίας της διαμονής σε παγωμένα σπίτια σύμφωνα με τη φιланθρωπική οργάνωση National Energy Action (NEA).

Όπως λέει η ίδια η καμπάνια: «Η μαζική μη-πληρωμή δεν είναι νέα ιδέα, συνέβη στο Ηνωμένο Βασίλειο στα τέλη '80 και αρχές του '90, όταν πάνω από 17 εκατ. άνθρωποι αρνούνταν να πληρώσουν τον φόρο κοινότητας, βοηθώντας στην πτώση της κυβέρνησης.» (εννοεί της Θάτσερ). Πρόκειται άραγε για έναν νέο πολιτικό σεισμό στο Ηνωμένο Βασίλειο; Ξεκάθαρα ναι, όπως αποκαλύπτει και μια πρόσφατη δημοσκόπηση, με βάση την οποία περίπου οι μισοί ψηφοφόροι του κυβερνώντος κόμματος των Συντηρητικών (διαχρονικά νεοφιλελεύθερο και υπέρ κάθε ιδιωτικοποίηση) τάσσονται υπέρ της κρατικοποίησης ξανά της βιομηχανίας ενέργειας.

Στο Ηνωμένο Βασίλειο, αλλά και σε όλη την Ευρώπη, οι αγώνες αυτοί αποτελούν μόνο τους προπομπούς των επερχόμενων κοινωνικών εκρήξεων, όπως εύστοχα παρατήρησε και ο... γερμανός καγκελάριος Σολτς.

στον κόσμο...

ΗΠΑ

Σε απεργία κατέβηκαν στις 22/8, πρώτη μέρα της σχολικής χρονιάς, 4.500 καθηγητές και εργαζόμενοι στην εκπαίδευση στην πόλη Κολόμπους, πρωτεύουσα της πολιτείας Οχάιο. Οι εργαζόμενοι ψήφισαν και με συντριπτική πλειοψηφία (94%) απέρριψαν την τελική πρόταση του σχολικού συμβουλίου της πόλης και να προχωρούν σε απεργία, την πρώτη μετά το 1975. Εν μέσω πληθωρισμού 9%, το σχολικό συμβούλιο προτείνει αύξηση μόλις 3%, με τους εργαζόμενους να καταγγέλλουν ότι οι μισθοί τους συμπίεζονται από την αύξηση του κόστους ζωής και μένουν καθηλωμένοι, την στιγμή που οι μεγάλες εταιρίες παρουσιάζουν ρεκόρ κερδών. Το σωματείο ακόμη απαιτεί μικρότερο αριθμό μαθητών ανά τάξη, ασφαλή κτήρια με επαρκή κλιματισμό και θέρμανση και ένα ολοκληρωμένο πρόγραμμα σπουδών με καθηγητές τέχνης, μουσικής και φυσικής αγωγής πλήρους απασχόλησης. Οι εργαζόμενοι μιλούν για σχολεία υπό κατάρρευση που χρειάζονται άμεσα χρηματοδότηση και φέρνουν σαν παράδειγμα το γεγονός ότι η αστυνομία της πόλης έχει 37 φορές μεγαλύτερο προϋπολογισμό από την εκπαίδευση. Η διεύθυνση εκπαίδευσης, σε μια προσπάθεια να σπάσει την απεργία και να στρέψει γονείς και μαθητές ενάντια στους απεργούς, προσέλαβε 600 αναπληρωτές και κάλεσε τους μαθητές σε σύγχρονη ή ασύγχρονη τηλεκπαίδευση, απειλώντας σε διαφορετική περίπτωση με απουσίες. Μετά από 5 ημέρες απεργίας τελικά το σωματείο έφτασε σε συμφωνία για 3ετή σύμβαση που υπερψηφίστηκε με ποσοστό 71%. Τα κυριότερα σημεία είναι η ετήσια αύξηση στους μισθούς κατά 4%, η εγγύηση ότι μέχρι την σχολική χρονιά 2025-2026 όλες οι αίθουσες θα έχουν επαρκή θέρμανση, κλιματισμό και εξαερισμό, η μείωση του ανώτατου ορίου μαθητών ανά τάξη κατά 2 και το πρόγραμμα γονικής άδειας μετ' αποδοχών για τους καθηγητές.

Καναδάς

Κοντά στην συμπλήρωση δύο μηνών απεργίας βρίσκονται οι εργαζόμενοι του δήμου Μάουντ Περλ διεκδικώντας την υπογραφή συλλογικής σύμβασης. Οι διαπραγματεύσεις ξεκίνησαν τον Μάρτιο και οι αρχές του δήμου προσπαθούσαν να επιβάλλουν ένα σύστημα δύο ταχυτήτων με δυσμενείς όρους για τους νέους εργαζόμενους. Το σωματείο ήταν ανένδοτο ενάντια σε αυτές τις μεθοδεύσεις και οι 200 εργαζόμενοι ξεκίνησαν απεργία στις 7/7. Οι πικετοφορίες ήταν καθημερινές και οι απεργοί προσπαθούσαν να δυσχεραίνουν τους απεργοσπάστες εμποδίζοντας και καθυστερώντας απορριμματοφόρα να συλλέξουν τα σκουπίδια. Μετά από μακρές διαπραγματεύσεις, στα τέλη Αυγούστου ο δήμος έκανε πρόταση για συλλογική σύμβαση που περιλαμβάνει 9% αύξηση σε διάρκεια τεσσάρων ετών, ένα μπόνους υπογραφής \$1.000, 18 μέρες αναρρωτική άδεια για νέους και παλιούς εργαζόμενους, συν την καθιέρωση δύο ημερών προσωπικής άδειας. Οι αναρρωτικές άδειες ήταν βασικό σημείο σύγκρουσης στις διαπραγματεύσεις, με τον δήμο να προτείνει μείωση των αναρρωτικών αδειών για τους νεοπροσληφθέντες. Παρότι οι βασικές απαιτήσεις των εργαζομένων ικανοποιούνται σε αυτή την πρόταση, οι απεργοί πραγματοποίησαν και πάλι συγκέντρωση διαμαρτυρίας στις 26/8 έξω από το δημαρχείο καίγοντας αντίτυπα την προτεινόμενης σύμβασης. Ο λόγος, ένα έντυπο συμφωνίας επιστροφής στην δουλειά που, σύμφωνα με τον δήμο εξασφαλίζει ένα υγιές εργασιακό περιβάλλον μετά την απεργία. Οι εργαζόμενοι ζητούν την απόσυρσή του, μιλούν για στοχοποίηση των απεργών και πιστεύουν ότι με αυτό το έντυπο ανοίγει ο δρόμος για απολύσεις. Προς επίρρωση των παραπάνω, το τμήμα προσωπικού του δήμου έστειλε σε κάποιους εργαζόμενους γράμματα σχετικά με παραβίαση των κανόνων ασφαλείας κατά τη διάρκεια της απεργίας.

Παλαιστίνη

Ο αγώνας για την ελευθερία συνεχίζεται – Εμπόδια και προοπτικές

Ένα τριήμερο σφυροκόπημα της Λωρίδας της Γάζας από την ισραηλινή πολεμική αεροπορία, στις αρχές Αυγούστου, έφερε ξανά στο φως της επικαιρότητας το συνεχιζόμενο δράμα του παλαιστινιακού λαού. 44 νεκροί Παλαιστίνιοι, ανάμεσά τους 15 παιδιά, 360 τραυματίες και 1600 βομβαρδισμένα κτίρια. Από την ισραηλινή πλευρά οι απώλειες ήταν, όπως συνήθως, αμελητέες: 3 τραυματίες. Στα ψιλά του επίσημου διεθνούς και ελληνικού Τύπου πέρασε, ωστόσο, το μεγάλο κύμα διαδηλώσεων και κινητοποιήσεων που είχε προηγηθεί τον Μάιο και τον Ιούνιο φέρνοντας, δικαιολογημένα, στο νου το περσινό ελπιδοφόρο κίνημα της «Ιντιφάντας της Ενότητας» που ξεδιπλώθηκε το ίδιο διάστημα και γέννησε ελπίδες για ένα κίνημα ενωτικό, με μπροστάρη τη νεολαία, απαλλαγμένο από την ηγεμονία και τα βαρίδια των παραδοσιακών πολιτικών δυνάμεων.

Την αφορμή των νέων κινητοποιήσεων έδωσαν, όπως και πέρσι, μια σειρά ιστορικές επέτειοι: Καταρχάς, η ισραηλινή «Ημέρα της Ιερουσαλήμ» (επέτειος της άλωσης του ανατολικού τμήματος της πόλης από τους Εβραίους το 1967) που, όπως κάθε χρόνο στις 10 Μαΐου έτσι και φέτος, συνοδεύτηκε από προκλητικές πορείες που πραγματοποιήσαν μαινόμενες σιωνιστικές και φασιστικές ομάδες στην Ιερουσαλήμ, βανδαλίζοντας και αλαλάζοντας υβριστικά συνθήματα. Έπειτα, στις 15 Μαΐου, η παλαιστινιακή επέτειος της Νάκμπα, δηλαδή της μαζικής εθνοκάθαρσης που πραγματοποιήθηκε το 1948 από το Ισραήλ, δολοφονώντας 15.000 Παλαιστίνιους, εκδιώκοντας 700.000 ακόμα και ισοπεδώνοντας 418 πόλεις και χωριά. Τέλος, η επέτειος του «Πολέμου των Έξι Ημερών», του πολέμου που ξεκίνησε στις 4 Ιουνίου 1967 και συμπλήρωσε την κατάληψη των παλαιστινιακών εδαφών και τη δημιουργία του σύγχρονου Κράτους του Ισραήλ. Ο φετινός Μάης, ωστόσο, σηματοδεύτηκε επίσης από τη δολοφονία της παλαιστίνιας δημοσιογράφου Σιρίν Αμπού Άκλεχ, ανταποκρίτριας του Αλ Τζαζίρα στα κατεχόμενα, και ο Ιούνιος από την επίσκεψη του αμερικανού προέδρου Μπάιντεν στο Ισραήλ – με ένα πέρασμα από την Παλαιστίνη

– πριν μεταβεί στον κύριο στόχο του ταξιδιού του, τη Σαουδική Αραβία.

Η αλήθεια είναι πως ούτε το περσινό μεγαλειώδες κίνημα προέκυψε ξαφνικά – ήταν αποτέλεσμα κοινωνικο-πολιτικών διεργασιών χρόνων – ούτε έσβησε κάτω από την αυξανόμενη καταστολή των δυνάμεων κατοχής. Όμως η εξέλιξη, η γενίκευση και η επίτευξη των στόχων του, που δεν είναι άλλοι από την απελευθέρωση του παλαιστινιακού λαού και τη συγκρότηση ενός ανεξάρτητου κράτους για όλους τους Παλαιστίνιους όπου θα μπορούν να ζήσουν με αξιοπρέπεια και ασφάλεια, συνάντησε και συναντά σημαντικές δυσκολίες.

Η Ισραηλινή Βαρβαρότητα

Οι απίστευτης βαρβαρότητας πολιτικές καταστολής και οικονομικής και πολιτικής ασφυξίας που εφαρμόζει το Ισραήλ, σε συνδυασμό με τις προσαρτήσεις εδαφών και τους εποικισμούς, εντάθηκαν μετά τις κινητοποιήσεις του 2021 αναχαιτίζοντας την ορμή του κινήματος και δυσχεραίνοντας την οργανωτική του ανάπτυξη. Η Λωρίδα της Γάζας, που τον περασμένο Μάη βομβαρδίστηκε ανελέητα επί 11 μέρες, δεν έχει καταφέρει ακόμα να επουλώσει τις πληγές της, καθώς το 15ετές εμπάργκο που εφαρμόζεται από το Ισραήλ και την Αίγυπτο και περιορίζει την εισαγωγή αγαθών και υλικών, σκληρύνει τον τελευταίο χρόνο. Τα τεράστια προβλήματα στην ηλεκτροδότηση και υδροδότηση δυσχεραίνουν περαιτέρω την κατάσταση. Οι Παλαιστίνιοι του Ισραήλ, ούτως ή άλλως πολίτες τρίτης κατηγορίας με περιορισμένα δικαιώματα, έχουν έκτοτε στοχοποιηθεί τόσο από την αστυνομία όσο και από διάφορες σιωνιστικές συμμορίες που επιτίθενται και τρομοκρατούν. Γενικά από τον περασμένο Μάη έχει κλιμακωθεί η γνωστή ισραηλινή επιθετικότητα, δηλαδή οι στρατιωτικές επιδρομές, τα δόνηση στοχευμένα πολύνεκρα χτυπήματα, οι επιθέσεις από ομάδες εποίκων, οι μαζικές συλλήψεις, οι αρπαγές και φυλακίσεις ακόμα και παιδιών, οι κατεδαφίσεις σπιτιών, η αρπαγή περιουσιών, οι περιορισμοί στις μετακινήσεις ακόμα και για ιατρικούς λόγους, κ.λπ.

Η Διεθνής Ατιμωρησία

Η διεθνής κοινότητα, κουφή και τυφλή στις εξόφθαλμες και συνεχείς παραβιάσεις όχι μόνο των διεθνών κανόνων και συμβάσεων, αλλά και των στοιχειωδών ανθρωπίνων δικαιωμάτων, εξακολουθεί να αντιμετωπίζει το Παλαιστινιακό σαν μια διμερή διένεξη, παραβλέποντας τόσο το καθεστώς κατοχής, τις παρά-

νομες προσαρτήσεις εδαφών και την πραγματική γενοκτονία του παλαιστινιακού πληθυσμού που διεξάγεται μεθοδικά, όσο και την ασύλληπτη ανισορροπία δυνάμεων με την άνοπλη, υπερσύγχρονη στρατιωτική μηχανή του Ισραήλ απέναντι στις ρουκέτες και τις πέτρες των παλαιστίνιων μαχητών. Συντάσσεται, έτσι με το αφήγημα όλων ανεξαιρέτως των ισραηλινών κυβερνήσεων για «υπεράσπιση της ασφάλειας των πολιτών τους» από τις «τρομοκρατικές» παλαιστινιακές επιθέσεις και συνεχίζει ατάραχη τις οικονομικές, εμπορικές (κύριος εμπορικός εταίρος του Ισραήλ παραμένει η ΕΕ), στρατιωτικές και πολιτικές συναλλαγές της με το κράτος - δολοφόνο. Συγκινείται μόνο όταν κάποια από τις παλαιστινιακές ρουκέτες βρει το στόχο της – όπως στην προκειμένη περίπτωση – και διαταράξει την ειρήνη της ζωής των Ισραηλινών (που επίσης έχουν συνηθίσει να βλέπουν ως φυσιολογικές τις φρικαλεότητες που διαπράττουν οι εκάστοτε κυβερνήσεις τους) και τότε, μόνο για να δικαιολογήσει τα εξωφρενικά αντίποινα των Ισραηλινών.

Χαρακτηριστική υπήρξε η τελευταία επίσκεψη του αμερικανού προέδρου Μπάιντεν στο Ισραήλ, κατά την οποία υπογράφηκε η «Διακήρυξη της Ιερουσαλήμ». Σε αυτήν επιβεβαιώθηκε το δεκαετές πακέτο στήριξης προς το Ισραήλ ύψους 38 δισεκατομμυρίων και υπήρξε η δέσμευση για από κοινού αντιμετώπιση τυχόν αποσταθεροποιητικών δραστηριοτήτων του Ιράν, όπως η προσπάθεια απόκτησης πυρηνικών όπλων, και ιδίως οι απειλές εναντίον του Ισραήλ. Στο σύντομο πέρασμά του από τα κατεχόμενα, ο Μπάιντεν δεν βρήκε να πει παρά γενικότητες για την προοπτική των δύο ανεξάρτητων κρατών, που όμως δεν είναι επίκαιρη, και να υποσχεθεί μερικά εκατομμύρια δολάρια βοήθεια στα ρημαγμένα παλαιστινιακά νοσοκομεία. Στη συνέχεια, κατά την επίσκεψή του στη Σαουδική Αραβία, επιβεβαίωσε και προχώρησε την πολιτική Τραμπ, δηλαδή τη συνεργασία των ΗΠΑ και του Ισραήλ με τα περισσότερα αραβικά κρατη (Εμιράτα, Μπαχρέιν, Μαρόκο, Κατάρ, Κουβέιτ, Σαουδική Αραβία). Έδωσε, επίσης, την ευκαιρία στη Σαουδική Αραβία να άρει τον μέχρι σήμερα αεροπορικό αποκλεισμό του Ισραήλ, την ίδια στιγμή που καταδίκαζε τους βομβαρδισμούς στη Γάζα και επαναβεβαίωνε τη στήριξη της στον παλαιστινιακό λαό. Κάτι σαν την στήριξη, δηλαδή, που πρόσφερε η Τουρκία κατά την επίσκεψη του παλαιστίνιου προέδρου Αμπάς στα τέλη Αυγούστου, την ώρα που προχωρούσε σε ομαλοποίηση των διπλωματικών σχέσεών της με το Ισραήλ.

Η Παλαιστινιακή Αρχή, Μέρος του Προβλήματος

Από τη δημιουργία της ακόμα, η Παλαιστινιακή Αρχή (ΠΑ) και η Φατχ που την ελέγχει, θυσίασαν, με τις συμφωνίες του Όσλο και τις διαπραγματεύσεις και υποχωρήσεις που ακολούθησαν, τον αγώνα για την

απελευθέρωση της Παλαιστίνης και τη δημιουργία ενός αυτόνομου παλαιστινιακού κράτους για ένα καθεστώς περιορισμένης αυτοδιοίκησης χωρίς εθνική κυριαρχία και κρατική ανεξαρτησία. Η πολιτική της ΠΑ εξαντλείται πλέον σε μια προσπάθεια να διατηρήσει την εξουσία της στη Δυτική Όχθη –στη Γάζα κυριαρχεί η Χαμάς– συνεργαζόμενη πλήρως με τις ισραηλινές κυβερνήσεις και αποδεχόμενη την εξάρτησή της από αυτές, την ίδια στιγμή που γίνεται όλο και πιο ξεκάθαρο πως δικός τους στόχος είναι η συρρίκνωση του παλαιστινιακού πληθυσμού, η κατάτμηση της παλαιστινιακής γης σε ασύνδετα μεταξύ τους μπαντουστάν και ο ενταφιασμός οποιασδήποτε προοπτικής δημιουργίας κάποιου ενιαίου παλαιστινιακού κράτους. Το κίνημα του περασμένου Μάη, αρχικά προσπάθησε να το αναχαιτίσει πριν υποχρεωθεί να το αποδεχτεί, ενώ αμέσως μετά επιδόθηκε σε μια αγωνιώδη προσπάθεια να το καναλιζάρει και να το απονευρώσει. Ούτε η Χαμάς, όμως, βρέθηκε στην προμετωπίδα του· δεν ήταν αυτή που το οργάνωσε παρόλο που έσπευσε να το στηρίξει και να το εκμεταλλευτεί. Έχει κι αυτή δημιουργήσει το δικό της σύστημα πολιτικών-πελατειακών σχέσεων επιβολής της εξουσίας της, έχει απομακρυνθεί από τη βάση του κινήματος. Οι «παραδοσιακές» αυτές δυνάμεις αντιμετωπίζονται, όλο και περισσότερο, από τον παλαιστινιακό λαό, και κυρίως τη νεολαία που πρωτοστατεί στην αναγέννηση του κινήματος, σαν τροχοπέδη στην ενότητα και εξάπλωση του αγώνα.

Το ανανεωμένο παλαιστινιακό κίνημα που έκανε πέρσι την ηχηρή εμφάνισή του και δεν έχει έκτοτε σταματήσει να δίνει τις μικρές και μεγαλύτερες μάχες του, έχει δείξει ξεκάθαρα ότι στέκεται απέναντι τόσο στην ισραηλινή κατοχή και επεκτατική πολιτική, όσο και στο υποταγμένο, αποστεωμένο και αυταρχικό παλαιστινιακό πολιτικό σύστημα. Φιλοδοχεί να εκφράσει και να ενώσει όλα τα κομμάτια του παλαιστινιακού λαού, από τη Γάζα και τη Δυτική Όχθη μέχρι τους Παλαιστίνιους της Ιερουσαλήμ και τους εκτοπισμένους, που καμιά συμφωνία και διαπραγμάτευση μέχρι σήμερα δεν τους περιλαμβάνει. Είναι χαρακτηριστικό πως οι Παλαιστίνιοι της Ιερουσαλήμ παίζουν σημαντικό ρόλο, για πρώτη φορά εδώ και χρόνια, στο κίνημα. Αυτό το κίνημα, επίσης, σηματοδοτεί μια μετατόπιση προς τη νέα γενιά που μεγάλωσε μέσα στη Δεύτερη Ιντιφάντα, δεν τρέφει καμιά αυταπάτη για τις συμφωνίες του Όσλο και τις ειρηνευτικές διαπραγματεύσεις και είναι έτοιμη να συγκρουστεί. Το κομβικό ωστόσο ζήτημα, που παραμένει, είναι η οργανωτική και πολιτική συγκρότησή του και η ανάδειξη μιας πρωτοπορίας, ικανής να οδηγήσει τον ηρωικό αυτό λαό στην ελευθερία και την ανεξαρτησία

■ Μαρία Κτιστάκη

Κολομβία

Μόνο οι μαχητικοί αγώνες θα διασφαλίσουν τη νίκη των μαζών

Στις 7 Αυγούστου ορκίστηκε ο πρώτος αριστερός πρόεδρος στην ιστορία της Κολομβίας, Γκουστάβο Πέτρο. Μαζί του ορκίστηκε η πρώτη αφροκολομβιανή αντιπρόεδρος στην ιστορία της χώρας, Φρανκία Μαρκές, η οποία προκάλεσε ενθουσιασμό και συγκίνηση όταν στον τυπικό όρκο για πίστη στους νόμους και το σύνταγμα πρόσθεσε: «Ορκίζομαι στη μνήμη των προγόνων μου να εργαστώ μέχρι η αξιοπρέπεια να γίνει καθολική». Η πλατεία Μπολίβαρ στην πρωτεύουσα Μπογκοτά ήταν κατάμεστη από χιλιάδες εργαζομένων, φτωχών λαϊκών στρωμάτων και νεολαίας των οποίων οι πανηγυρισμοί μοιάζουν ατελείωτοι από την ιστορική βραδιά της 19ης Ιούνη.

Στον λόγο του ο Γκουστάβο Πέτρο ανάμεσα σε άλλα τόνισε την ανάγκη για την επικράτηση της ειρήνης, την καταπολέμηση της ανισότητας και της φτώχειας στην κοινωνία της Κολομβίας. Το πώς θα πραγματοποιηθούν όλα αυτά όμως είναι λιγότερο απλό από όσο ακούγεται, αφού όπως έχουμε εξηγήσει, στο προηγούμενο φύλλο της ΕΠ, ο Πέτρο και το κόμμα του, μην έχοντας πλειοψηφία στο κοινοβούλιο και την Γερουσία, μπορούν να κυβερνήσουν μόνο με την ανοχή του λαομίσητου νεοφιλελεύθερου πολιτικού προσωπικού.

Σε ό,τι αφορά στην οικονομική πολιτική, ο Πέτρο δυστυχώς επιβεβαίωσε ξανά ότι σκοπός είναι η «ανάπτυξη του καπιταλισμού» (βλ. προηγούμενο φύλλο). Οι διευκρινήσεις που δίνει μάλλον χειροτερεύουν τα πράγματα. Σε συνέντευξή του λίγες μέρες μετά την εκλογική του νίκη, παρουσίασε τον καπιταλισμό ως «μεγάλο έναυσμα των παραγωγικών δυνάμεων μιας κοινωνίας». Υποσχέθηκε την

ανάπτυξη ενός «δημοκρατικού, ρυθμισμένου καπιταλισμού, με σεβασμό στο περιβάλλον και την αξιοπρέπεια της ανθρώπινης εργασίας» με εγγύγιο την πιστή εφαρμογή των νόμων και του Συντάγματος (δηλαδή της προστασίας των καπιταλιστικών συμφερόντων, του απαράβατου των αποφάσεων της Κεντρικής Τράπεζας, του ΔΝΤ και των τοκογλύφων-ιμπεριαλιστών).

Επιπλέον, παραδέχτηκε ότι είχε δεσμευτεί στο ΔΝΤ «να μειώσει το δημοσιονομικό έλλειμμα», κάτι που φαίνεται να αφορά όλες τις οικονομικές πολιτικές του ΔΝΤ. Πράγματι, λίγες μέρες πριν, ο επικεφαλής της αποστολής του ΔΝΤ για την Κολομβία, δήλωσε ότι εγκρινόταν «μια νέα διετής συμφωνία με την Κολομβία» αφού όλοι οι υποψήφιοι στον πρώτο γύρο των προεδρικών εκλογών συμφώνησαν «ότι θα υπήρχε πολιτική συνέχεια». Η «πολιτική συνέχεια» αφορά τα μέτρα που «πάγωσαν» μετά τον Απρίλη του 2021, αφού πυροδότησαν την εξέγερση στην Κολομβία. Για να υπογραφούν αυτές οι δεσμεύσεις, χρειάστηκε να επιλεγεί το κατάλληλο πρόσωπο για τη θέση του υπουργού Οικονομικών, ο Χοσέ Οκάμπο, (υποψήφιος για να ηγηθεί της Παγκόσμιας Τράπεζας το 2013, υπουργός Γεωργίας και υπουργός Οικονομικών κατά τη δεκαετία του 1990 και συνδιευθυντής της Κεντρικής Τράπεζας της Κολομβίας). Μόλις επισημοποιήθηκε ο διορισμός του και ρωτήθηκε για την επικείμενη φορολογική μεταρρύθμιση που απαιτεί το ΔΝΤ, δήλωσε: «Οι κοινωνικές δαπάνες πρέπει να αυξηθούν, αλλά με τη συμμόρφωση με τον δημοσιονομικό κανόνα». Επίσης, διευκρίνισε ότι αφορά κυρίως αύξηση του φόρου εισοδήματος των ατόμων με υψηλότερο δείκτη περιουσίας, που αντιπροσωπεύει το 10% του πληθυσμού. Μένει να δούμε αν θα γίνει αποδεκτό από τη ντόπια

ελίτ και τα πολιτικά της κόμματα.

Οι δηλώσεις του Πέτρο για ειρήνη αφορούν καταρχήν στο εσωτερικό της χώρας. Πιο συγκεκριμένα τον ELN (Εθνικό Απελευθερωτικό Στρατό, πρόκειται για ομάδα προερχόμενη από τις FARC). Ένα πρώτο σχέδιο ειρήνευσης έχει διαμορφωθεί και είναι πολύ πιθανό με την εγγύηση της Κούβας να προχωρήσει άμεσα. Φυσικά ο ELN δεν είναι από μόνος του το βασικό πρόβλημα, η δράση του ήταν περιορισμένη και κυρίως αμυντική. Το βασικό πρόβλημα για τον Πέτρο είναι ότι θέλει να τελειώνει με το ένοπλο παρελθόν του (βλ. προηγούμενο φύλλο), το οποίο δικαίως επικαλούνται οι αντίπαλοί του. Αρνείται να δει ότι, ανεξάρτητα από την εξέλιξη των υπολειμμάτων των ένοπλων οργανώσεων, οι εργαζόμενες και φτωχές λαϊκές μάζες γνωρίζουν, μετά την περσινή εξέγερση, ότι οι διεκδικήσεις τους θα τους φέρνουν αντιμέτωπους με τις συμμορίες της ακροδεξιάς και της αστυνομίας και ότι αυτές αντιμετωπίζονται αποτελεσματικά μόνο από τη δική τους μαχητική αυτοάμυνα.

Οι δηλώσεις για ειρήνη αφορούν επίσης στον «πόλεμο κατά των ναρκωτικών» των ιμπεριαλιστών των ΗΠΑ, με πολλαπλά οφέλη (πωλήσεις όπλων κι εξοπλισμού, διείσδυση στην ηγεσία των κατασταλτικών δυνάμεων, έλεγχος της μαύρης οικονομίας των ναρκωτικών [βλ. σκάνδαλο «Κόντρας – Ιράν»]). Ορθώς ο Πέτρο καταδίκασε σαν αναποτελεσματικό και καταστροφικό τον πόλεμο αυτό. Αποτελεί όμως παράδοξο, ότι στα πλαίσια της λήξης αυτού του πολέμου η κυβέρνησή του συντάσσει νομοσχέδιο για τη νομιμοποίηση της κάνναβης για «ψυχαγωγικούς» σκοπούς. (Η φαρμακευτική χρήση είναι νόμιμη στην Κολομβία από το 2015). «Προοδευτικό» απόηχο ή απόπειρα παρότρυνσης

των ναρκοσυμμοριών προς νομιμοποιημένες δραστηριότητες; Σε οποιαδήποτε των περιπτώσεων κίνηση αχρείαστη και δυστυχώς καταστροφική για την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα της Κολομβίας.

Τέλος οι δηλώσεις αυτές αφορούν και στην αποκατάσταση των σχέσεων με τη Βενεζουέλα που φαίνεται να προχωρούν με γοργούς ρυθμούς μετά και την επανεγκατάσταση κολομβιανού πρεσβευτή στο Καράκας στα τέλη Αυγούστου (μάλλον η συμμορία Μητσοτάκη θα μείνουν οι τελευταίοι πιστοί κάποιου... Χουάν Γκουαϊδό).

Όπως ήταν αναμενόμενο, παρά τη μετριопάθεια που προσπαθεί με κάθε ευκαιρία να επιδείξει ο Πέτρο, προστίθεται στους «παρίες» του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Έτσι, ο ρεπουμπλικανός γερουσιαστής Τεντ Κρουζ μίλησε από το βήμα της Γερουσίας στις 4 Αυγούστου (πριν καν την ορκωμοσία!) σχετικά με τους «οξείς κινδύνους για την αμερικανική εθνική ασφάλεια» που θέτουν οι αριστερές κυβερνήσεις στη Λατινική Αμερική, είπε ότι «ανησυχεί βαθιά» πως «η Κολομβία θα ενταχθεί στις τάξεις των αντιαμερικανικών δυνάμεων στη Λατινική Αμερική» και απείλησε: «Όποιος αριστερός ηγέτης επιλέξει τον σοσιαλισμό, θα λογοδοτήσει στις Ηνωμένες Πολιτείες».

Παρά τις απειλές όμως, παρά τις προθέσεις και τα πεπραγμένα των κυβερνήσεων των χωρών της Λ. Αμερικής, αντιδραστικών και (εντός κι εκτός εισαγωγικών) προοδευτικών, φαίνεται πως ο καθοριστικός παράγοντας για τις εξελίξεις παραμένει η πίεση από τους αγώνες και τις εξεγέρσεις των εργαζομένων και φτωχών λαϊκών μαζών και η Κολομβία, με όλο το ειδικό βάρος που έχει, δεν αποτελεί εξαίρεση.

■ Δημήτρης Γκ.

Αργεντινή

Έκρηξη της οικονομικής και πολιτικής κρίσης

Η Αργεντινή βρίσκεται για άλλη μια φορά σε καθεστώς παρατεταμένης οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής κρίσης, ενώ διαφαίνεται μια όλο και μεγαλύτερη διαίρεση στο εσωτερικό της αστικής τάξης και κατ'επέκταση στο αστικό πολιτικό σύστημα σε σχέση με τον συνολικό γεωπολιτικό προσανατολισμό της χώρας, την επιλογή δηλαδή ανάμεσα στις BRICS (τον Ιούλιο η κυβέρνηση έκανε αίτημα ένταξης) και την Κίνα ή το ΔΝΤ και τις ΗΠΑ. Αποκορύφωμα της μέχρι στιγμής λυσσαλέας σύγκρουσης, ήταν η απόπειρα δολοφονίας κατά της ηγέτιδας του περονισμού, της πρώην προέδρου και νυν αντιπροέδρου Κριστίνας Φερνάντες ντε Κίρχνερ (ΚΦΚ) στις 2 Σεπτέμβρη. Παρότι το πολιτικό κίνητρο του δράστη (ένας ακροδεξιός βραζιλιάνικης καταγωγής) δεν έχει διευκρινιστεί, συνδέεται αβίαστα με την πρόσφατη δικαστική έρευνα που διεξάγεται εναντίον της ΚΦΚ και άλλων 12 ατόμων που κατηγορούνται για παράνομη ανάθεση δημοσίων συμβάσεων έργου στην επαρχία της Σάντα Κρουζ της Παταγονίας, όπου η ίδια και ο σύζυγός της, πρώην πρόεδρος Νέστορ Κίρχνερ, ξεκίνησαν την πολιτική τους σταδιοδρομία. Η υπόθεση της οποίας ξεκίνησε το 2019, αλλά ανεστάλη λόγω της πανδημίας, επικεντρώνεται σε μια χρονική περίοδο 12 ετών, από τις αρχές της δεκαετίας του 2000, κατά την οποία ανατέθηκαν 51 συμβάσεις σε εταιρείες που ανήκαν στον Λά-

ζαρο Μπαέζ, επιχειρηματία που ήταν φίλος και συνεργάτης των Κίρχνερ.

Ο κύριος εισαγγελέας της υπόθεσης ζήτησε από το ομοσπονδιακό δικαστήριο στο Μπουένος Άιρες να καταδικάσει την Κίρχνερ σε 12 χρόνια φυλάκιση και την απαγόρευση άσκησης δημόσιου αξιώματος για το υπόλοιπο της ζωής της, κάτι που έχει οδηγήσει στο κόκκινο την πολιτική αντιπαράθεση. Από τη μια πλευρά, η πρόταση αυτή τυχαίνει ένθερμης υποστήριξης από τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές, τη ντόπια χρηματοπιστωτική ελίτ και τη μεγαλοαστική τάξη βλέποντας πως η δίωξη της Κίρχνερ (ανεξάρτητα εάν οι κατηγορίες είναι βάσιμες ή όχι) εξυπηρετεί τα δικά τους συμφέροντα με μια επιστροφή της ακραίας νεοφιλελεύθερης και αυταρχικής κυβέρνησης Μάκρι. Από την άλλη, η ενδεχόμενη δίωξη της ΚΦΚ και η αποτυχημένη απόπειρα δολοφονίας εναντίον της, έχει προκαλέσει αντιδράσεις στην κοινωνική βάση των περονικών (συνδικαλιστική γραφειοκρατία, μεσαία στρώματα, βιομηχανική εργατική τάξη) και, ήδη οργανώνονται μαζικές κινητοποιήσεις υποστήριξης της όπως και της δεξιάς υπέρ της καταδίκης της. Στο πλευρό της Κίρχνερ στέκονται και μια σειρά από κόμματα και κυβερνήσεις στη Λ. Αμερική (κυβέρνηση Μαδούρο, Εργατικό Κόμμα του Λούλα στην Βραζιλία κ.ά.) και, όπως και η ίδια, υποστηρίζουν πως πρόκειται για μια πολιτική δίωξη χωρίς αποδείξεις που στόχο έχει το τσάκισμα των κατακτήσεων της προοδευτικής διακυβέρνησης των περονικών και την επιστροφή της φιλοαμερικάνικης ελίτ στην εξουσία. Οι

κινητοποιήσεις αυτές έρχονται να ανακόψουν προς το παρόν τουλάχιστον ένα πρόσφατο κύμα μεγάλων διαδηλώσεων ενάντια στην ακρίβεια και τον τεράστιο πληθωρισμό, την φτώχεια και τις απολύσεις που οργανώθηκαν παράλληλα από τις δύο μεγάλες Συνομοσπονδίες εργατών (CGT, CTA ελέγχονται από την περονική FIT, PTS, PO, Nuevo Mas κ.ά.), κάθε μια με το δικό τους ξεχωριστό πρόγραμμα και συνθήματα. Από τη μια η συνδικαλιστική γραφειοκρατία καλούσε τον κόσμο να διαδηλώσει ενάντια στην ακρίβεια και το ΔΝΤ αλλά υπέρ της κυβέρνησης(!), βάζοντας στον στόχο κυρίως τις μεγάλες πολυεθνικές που δημιουργούν την ακρίβεια κατά την γνώμη τους, και από την άλλη οι οργανώσεις τις επαναστατικής αριστεράς καλούσαν έξω από το Προεδρικό Μέγαρο με συνθήματα την διαγραφή του χρέους και την έξοδο της χώρας από το ΔΝΤ, την επιβολή του μονοπωλίου στο εξωτερικό εμπόριο, τον εργατικό και κοινωνικό έλεγχο στις τιμές, αυξήσεις μισθών-συντάξεων, μείωση ωρών εργασίας, δουλειά για τους άνεργους.

Το 2021 ο πληθωρισμός έκλεισε στο 55,1% καταγράφοντας μια από τις μεγαλύτερες αυξήσεις στον κόσμο, ενώ φέτος μονάχα το πρώτο τρίμηνο έφθασε το 16,1% ενώ προβλέπεται πως θα κυμανθεί μεταξύ 90 και 100% μέχρι το τέλος του έτους. Η πρόσφατη συμφωνία (Γενάρης '22) με το ΔΝΤ για την αναχρηματοδότηση δανείου 45 δις. δολ. (την είχε υπογράψει το 2018 η κυβέρνηση Μάκρι), είχε ως προϋπόθεση τη μείωση του ελλείμματος από το 3% του ΑΕΠ στις αρχές του 2022,

στο 2,5% του ΑΕΠ στο τέλος του 2022, στο 1,9% το 2023, στο 0,9% το 2024. Η εκτίναξη των τιμών ενέργειας και πρώτων υλών, οδήγησε να γίνει η συμφωνία με το ΔΝΤ μια νέα θηλιά στον λαιμό του κυβερνητικού προϋπολογισμού και γρήγορα οδήγησε σε πολιτικούς τριγμούς. Μέσα σε λίγους μήνες παραιτήθηκε ο υπουργός οικονομικών Μαρτίν Γκουζιάν κάτω από το βάρος της πολιτικής πίεσης από την αριστερή πτέρυγα του κυβερνητικού συνασπισμού (αριστεροί περονιστές με ηγεσία την αντιπρόεδρο Κίρχνερ), η οποία ζητούσε περισσότερες κρατικές δαπάνες για τη στήριξη των φτωχών στρωμάτων, κάτι που ερχόταν σε αντίθεση με τα σχέδια για μείωση του ελλείμματος. Η κυβερνητική αυτή κρίση «διευθετήθηκε» με τον διορισμό του δεξιού πρώην προέδρου της Βουλής Σέρχιο Μάσα ως υπεργουvernού οικονομικών για τον «καθυστασμό των αγορών», αλλά τίποτα δεν φαίνεται να εμποδίζει τη συνεχή όξυνση της κρίσης. Το πέσο συνεχώς καταρακculά σε ιστορικά χαμηλά, η ακρίβεια, η φτώχεια (10,8 εκατ. ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας), η ανεργία (ξεπερνά τα 17 εκατ. άτομα) μαστίζουν την εργατική τάξη και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, συσσωρεύοντας στην κοινωνία μεγάλες ποσότητες εκρηκτικής ύλης, μεγαλύτερες ίσως και από εκείνες του 2001 (εξέγερση του Αργεντινάσο). Για τις επαναστατικές τροτσικιστικές δυνάμεις που έχουν βαθιές ρίζες στο εργατικό κίνημα της χώρας, δίνεται μια ιστορική ευκαιρία για την μαζική εφαρμογή μιας επαναστατικής πολιτικής που θα ξεπεράσει τις ρεφορμιστικές περονικές ηγεσίες και θα ανοίξει τον δρόμο για μια σοσιαλιστική διέξοδο από την καπιταλιστική βαρβαρότητα στην Αργεντινή και σε όλη την Λατινική Αμερική.

■ Παουλίν Μπουμπουλίμα

19ο Αντικαπιταλιστικό Camping της ΟΚΔΕ: Σταθμός για τη νέα χρονιά

Το διάστημα 23 Ιουλίου έως τις 31 Ιουλίου πραγματοποιήθηκε το 19ο Αντικαπιταλιστικό κάμπινγκ της ΟΚΔΕ, στο Μονολίθι της Πρέβεζας, το οποίο διοργάνωσαν η Αντεπίθεση των Εργαζομένων, η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη και η Μαθητική Αντεπίθεση. Παρά το κύμα της ακρίβειας και της κατακλυσμιαίας οικονομικής/κοινωνικής κρίσης, το κάμπινγκ της ΟΚΔΕ βασισμένο στην αυτοοργάνωση και τη συλλογική δράση στέφθηκε και φέτος με επιτυχία, με αυξημένη συμμετοχή εργαζομένων και νεολαίας. Η αυτοοργάνωση, η αλληλεγγύη και η συντροφικότητα, βασισμένες στις αρχές του επαναστατικού μαρξισμού αποτελούν πυξίδα για κάθε μας βήμα.

Οι συζητήσεις του κάμπινγκ συνέβαλαν στην καλύτερη κατανόηση μιας ιδιαίτερα σύνθετης πολιτικά κατάστασης. Η πλούσια και ζωντανή συζήτηση πρόσθεσε και φωτίσε ακόμα περισσότερο τους βασικούς άξονες.

α) Πόλεμος και Ουκρανικό ζήτημα. Αναλύθηκε η παγκόσμια πολιτική κατάσταση, οι κινήσεις και τα αδιέξοδα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Η γενίκευση του πολέμου στην Ουκρανία επιταχύνει τις ήδη διαφαινόμενες και κολοσσιαίες αλλαγές στο ιμπεριαλιστικό σύστημα. Η περαιτέρω υποβάθμιση και σφοδρή κρίση της ΕΕ, η εκτίναξη της οικονομικής και επισιτιστικής κρίσης, ο θανάσιμος κίνδυνος των πυρηνικών, η εμπλοκή της ελληνικής κυβέρνησης κ.ά., σκιαγραφούν το παζλ του πολύ επικίνδυνου περιβάλλοντος στο οποίο έχει περιέλθει ολόκληρη η ανθρωπότητα. Στην συζήτηση τονίστηκε ότι, όσο αυτή η κατάσταση κλιμακώνεται ανάμεσα στους δυο πόλους (ΝΑΤΟ - BRICS), τόσο πιο ισχυρή χρειάζεται να είναι η αντιπολεμική/διεθνιστική απάντηση των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών μαζών μπροστά στον κίνδυνο ενός γενικευμένου πολέμου.

β) Το κραχ του ελληνικού καπιταλισμού. Μέσα από την ανάλυση της κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος και των ιδιοτήτων του ελληνικού καπιταλισμού, αναδείχθηκαν οι βαθύτερες αιτίες της γενικευμένης κρίσης και οι καταστροφικές συνέπειες αυτής στις ζωές των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Η συζήτηση βοήθησε: α) στο να δοθεί μια συνολική απάντηση στα νεοφιλελεύθερα ιδεολογήματα περί «επικείμενης ανάπτυξης» και «παροδικότητας της κρίσης», β) να αντιληφθούμε την ανίατη ασθένεια του χρεοκοπημένου ελληνικού καπιταλισμού και τη ρεαλιστικότητα της ανατροπής του ως τη μοναδική λύση επιβίωσης των εργατικών και φτωχών λαϊκών στρωμάτων, γ) στην κατανόηση της αναγκαιότητας και της δυνατότητας των αγώνων που πρέπει να δοθούν.

γ) Για τα 100 χρόνια από την Μικρασιατική Καταστροφή. Σαν συνέχεια της μπροσούρας που εκδόθηκε, πραγματοποιήθηκε μια ανάλυση των οικονομικών, πολιτικών και κοινωνικών συνθηκών της περιόδου και ο ρόλος της Μικρασιατικής ήττας στην διαμόρφωση του σύγχρονου ελληνικού καπιταλισμού και του ελληνικού εργατικού κινήματος. Κομβικό ήταν πως δόθηκαν σαφείς απαντήσεις απέναντι στους μύθους της αστικής τάξης που επισκιάζουν την πραγματικότητα σε σχέση με την Μικρασιατική εκστρατεία και την ήττα του πολεμοκάπηλου τυχοδιωκτικού ελληνικού καπιταλισμού. Η συζήτηση βοήθησε σημαντικά στην άντληση σημαντικών συμπερασμάτων, τόσο για την περίοδο εκείνη, όσο και για το σήμερα.

δ) Για την συμβολή των ελλήνων Τροτσκιστών στην λογοτεχνία. Αρχικά εξηγήθηκαν οι συνθήκες που διαμορφώθηκαν στην τέχνη μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση. Ιδιαίτερη μνεία δόθηκε στη θεωρία του Τρότσκι σχετικά με την ανεξαρτησία της τέχνης και τη συμβολή της στην σοσιαλιστική επανάσταση.

Το δεύτερο μέρος της εισήγησης εστίασε στα πρώτα αριστερά περιοδικά και σε αριστερούς καλλιτέχνες/διανοούμενους στην Ελλάδα κατά την περίοδο του Μεσοπολέμου, που επηρεάστηκαν από τον Τροτσκισμό και απαρνήθηκαν το δόγμα του σοσιαλιστικού ρεαλισμού και κατ' επέκταση του σταλινισμού.

Ιδιαίτερη σημασία είχαν τα εργαστήρια της Αντεπίθεσης των Εργαζομένων, της Αντεπίθεσης των Εκπαιδευτικών, της Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης και της Μαθητικής Αντεπίθεσης στα οποία συζητήθηκε η κατάσταση στο συνδικαλιστικό κίνημα, έγινε ένας συνολικός απολογισμός της επέμβασης των παρατάξεων, υπήρξε πολύτιμη ανταλλαγή εμπειριών και μπήκε ένας πρώτος βασικός σχεδιασμός της δράσης μας για τη νέα περίοδο. Συντρόφισσες από την Lutte Ouvriere και την L'Enticelle, προσέφεραν σε ξεχωριστό εργαστήριο μια εικόνα για την κατάσταση στη Γαλλία (οικονομία, εκλογές κ.λπ.), για το εργατικό κίνημα της χώρας και την δική τους δράση. Ακόμη, πραγματοποιήθηκε εργαστήριο αρθρογράφων, το οποίο ήταν ιδιαίτερα χρήσιμο για τους συντρόφους και ειδικά τους νέους.

Σχετικά με την πολιτιστική ζωή του κάμπινγκ, υπήρξε μια οργανωμένη προσπάθεια για ένα πρόγραμμα ποιοτικού τρόπου διασκέδασης και ψυχαγωγίας, κόντρα στα νε-

οφιλελεύθερα πρότυπα της εκτόνωσης, της ναρκωκουλτούρας κ.λπ. Σε αυτό συνέβαλλαν οι προβολές ταινιών, οι βραδιές με μουσικά αφιερώματα στο αντιπολεμικό, εργατικό τραγούδι και στην μελοποιημένη ποίηση, η αστροπαράτηρηση, τα τουρνουά αθλημάτων, η εκδρομή και η πεζοπορία στη λίμνη Ζηρού.

Ευχαριστούμε όλους τους συντρόφους και φίλους της ΟΚΔΕ για την επιτυχημένη διεξαγωγή και αυτού του κάμπινγκ. Μπορούμε να είμαστε αισιόδοξοι ότι ο πλούτος των συζητήσεων και των εργαστηρίων, τα συμπεράσματα, αλλά και η συλλογική λειτουργία του κάμπινγκ θα φανούν χρήσιμα εφόδια για την πολιτική επέμβαση όλων των συντρόφων μέσα σε αυτή τη νέα περίοδο που ανοίγεται. Η ΟΚΔΕ, αξιοποιώντας και αυτήν την εμπειρία, θα καταβάλλει κάθε δυνατή προσπάθεια για την ανασύνθεση και ανασυγκρότηση του εργατικού και φοιτητικού κινήματος. Εργαζόμενοι, νέοι και φτωχοί, πρέπει να δώσουμε ενωτικά μια απάντηση ενάντια στις νεοφιλελεύθερες επιθέσεις, στην κατάργηση των δικαιωμάτων μας. Είναι ώρα να αγωνιστούμε για την ανατροπή της επικίνδυνης κυβέρνησης Μητσοτάκη, για τη ρήξη με το καπιταλιστικό σύστημα και την οικοδόμηση μιας νέας, Σοσιαλιστικής Κοινωνίας. Ανανεώνουμε το ραντεβού μας στη διαδήλωση της ΔΕΘ στις 10/9!

Η επέτειος της δολοφονίας του Λέον Τρότσκι

Συμπληρώνονται 82 χρόνια από τη δολοφονία του κορυφαίου επαναστάτη Λέον Τρότσκι από τον σταλινικό πράκτορα Ραμόν Μερκαντέρ στο Μεξικό. Το πρωί της 21ης Αυγούστου 1940, ο Τρότσκι θα καταλήξει στο νοσοκομείο από βαρύ τραυματισμό στο κρανίο.

Ο Τρότσκι είναι μια από τις μεγαλύτερες, και πιο συκοφαντημένες, μορφές του παγκοσμίου επαναστατικού κινήματος. Το όνομά του ήταν Λεβ Νταβίντοβιτς Μπρονστάιν και γεννήθηκε το 1879 στην Ουκρανία. Από πολύ μικρή ηλικία ασχολήθηκε ενεργά με το εργατικό κίνημα. Σε ηλικία 18 ετών ήρθε σε επαφή με τον μαρξισμό, το 1896 εντάχθηκε στο Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα Ρωσίας και έναν χρόνο μετά θα ιδρύσει την Εργατική Ένωση Νότιας Ρωσίας. Γι' αυτή την δράση θα συλληφθεί και θα εξοριστεί στη Σιβηρία, απ' όπου θα δραπετεύσει το 1902 στο εξωτερικό. Στο Λονδίνο θα γνωρίσει τον άλλο κορυφαίο επαναστάτη, τον Λένιν. Οι δυο μελλοντικοί ηγέτες της Οκτωβριανής Επανάστασης συνεργάστηκαν αρχικά στη συντακτική επιτροπή της επαναστατικής εφημερίδας Ισκρα.

Στη διαίρεση του 1903 ανάμεσα σε Μπολσεβίκους και Μενσεβίκους, ο Τρότσκι έκανε το λάθος να μην πάρει ξεκάθαρη θέση. Γι' αυτό έκανε αργότερα ολοκληρωμένη και έμπρακτη αυτοκριτική, υιοθετώντας και αναπτύσσοντας παραπέρα τη λενινιστική αντίληψη του επαναστατικού κόμματος.

Το 1905, στην πρώτη ρωσική επανάστα-

ση, ο Τρότσκι βρέθηκε στην ηγεσία του Σοβιέτ της Πετρούπολης. Το 1905 είχε τεράστια ιστορική σημασία: σ' αυτή τη «γενική δοκιμή» μπήκαν οι βάσεις της μετέπειτα νίκης του Οκτώβρη. Οικοδομήθηκαν ανώτερες δομές αυτοοργάνωσης των εργαζομένων, τα σοβιέτ. Τέθηκε με καθαρότητα το ζήτημα του χαρακτήρα, των καθηκόντων και της ηγεσίας της επανάστασης (αστική ή προλεταριακή). Διακριτά από τις απόψεις –που τότε σχηματοποιήθηκαν– των Μενσεβίκων και Μπολσεβίκων, ο Τρότσκι οδηγήθηκε στην πρώτη διατύπωση της θεωρίας της Διαρκούς Επανάστασης: αυτή επαληθεύτηκε τελικά, με τη νίκη του 1917, αφότου ο ίδιος ο Λένιν, επιστρέφοντας τότε από την εξορία, υιοθέτησε την ουσία της με τις περίφημες «Θέσεις του Απρίλη» και το σύνθημα «Όλη η Εξουσία στα σοβιέτ». Έναν μήνα μετά, θα επιστρέψει και ο Τρότσκι από την εξορία και θα ενταχθεί στο μπολσεβίκικό κόμμα, συμβάλλοντας αποφασιστικά στην πορεία προς τη νικηφόρα εξέγερση του Οκτώβρη.

Το 1918, το πρώτο εργατικό κράτος στον κόσμο δεχόταν τη θανάσιμη απειλή της αντεπανάστασης των λευκοφρουρών και των ιμπεριαλιστών. Ο Τρότσκι κυριολεκτικά θα είναι ο «δημιουργός», σχεδόν από το μηδέν, του Κόκκινου Στρατού, τον οποίο διέθυνε με δεξιοτεχνία και αποφασιστικότητα, συντρίβοντας την αντεπανάσταση ως το 1921. Μια άλλη μεγάλη συμβολή του είναι στην ίδρυση και εδραίωση της 3ης Διεθνούς, μαζί με τον Λένιν, που τα κείμενα των πρώτα 4 συνεδρίων της (πολλά γραμμένα απ' τον Τρότσκι)

ήταν απαραίτητα για τη συμπύκνωση και τον εμπλουτισμό της επαναστατικής στρατηγικής στις νέες συνθήκες.

Από τις αρχές της δεκαετίας του '20, και ιδιαίτερα μετά τον θάνατο του Λένιν, η εξαθλιωμένη από τον πόλεμο, τον εμφύλιο και τον λιμό ΕΣΣΔ είχε να αντιμετωπίσει μια εσωτερική πολιτική αντεπανάσταση, τη σταλινική γραφειοκρατία. Ο Τρότσκι θα αντιταχθεί στην επικράτηση της και, μαζί με τον Λένιν, ήταν οι πρώτοι που επισήμαναν τον κίνδυνο. Το 1923 συγκρότησε την πρώτη αντιπολίτευση. Ο Στάλιν εξέφραζε τα συμφέροντα του κοινωνικού στρώματος της γραφειοκρατίας, που γεννήθηκε εξαιτίας της οικονομικής καθυστέρησης της Ρωσίας, της πολιτικής υποχώρησης του προλεταριάτου, του αποδεκατισμού του μπολσεβίκικου κόμματος στον εμφύλιο και, κυρίως, της ήττας του επαναστατικού κινήματος στην Ευρώπη (1918-1923), ειδικότερα της γερμανικής επανάστασης.

Το 1926 ο Τρότσκι ιδρύει μαζί με άλλους την Ενωμένη Αντιπολίτευση, μια συμμαχία της πρώτης αντιπολίτευσης με τους υποστηρικτές των Ζινόβιεφ και Κάμενεφ. Η Ενωμένη Αντιπολίτευση θα γίνει ο βασικός εχθρός των σταλινικών, θα κυνηγηθεί με βία, καταστολή, δολοφονίες και εξορίες. Ο Τρότσκι το 1927 διαγράφεται και εξορίζεται στο Καζακστάν, ενώ από το 1929 εξορίζεται διαδοχικά σε Τουρκία, Γαλλία, Νορβηγία, με τελευταίο σταθμό το Μεξικό (οπού και δολοφονήθηκε).

Το 1933 αποδείχτηκε ότι η κατάσταση στην σταλινοποιημένη 3η Διεθνή ήταν πλέον μη αναστρέψιμη, μετά την ανεμπόδιση

(λόγω της πολιτικής των σταλινικών) επικράτηση του φασισμού στη Γερμανία. Ο Τρότσκι εγκαταλείπει τον αγώνα στο εσωτερικό των ΚΚ για την ανόρθωσή τους, και προσανατολίζεται στην ίδρυση ενός νέου διεθνούς κέντρου. Το 1938, ιδρύεται η 4η Διεθνής – αυτό θεωρούσε ο Τρότσκι το μεγαλύτερο έργο του, καθώς κρατούσε τη συνέχεια του επαναστατικού μαρξισμού σε μια εποχή ηττών και σκληρής αντίδρασης.

Το θεωρητικό έργο που άφησε ο Τρότσκι είναι πλούσιο, τεράστιας σημασίας μέχρι και σήμερα. Με πάνω από 40 βιβλία, μπροσούρες, εκατοντάδες άρθρα και πολεμικές άφησε μια θεωρητική και πολιτική κληρονομιά που παραμένει αξεπέραστη. Μερικά από τα πιο σπουδαία έργα του είναι: *Προδομένη Επανάσταση, Ιστορία της Ρωσικής Επανάστασης, Στην Υπεράσπιση του Μαρξισμού, Η Ηθική τους και η Ηθική μας, Το Μεταβατικό Πρόγραμμα, Μαρξισμός και Συνδικάτα, Η Τρίτη Διεθνής μετά τον Λένιν, Η Διαρκής Επανάσταση*.

Ο Τρότσκι είναι μία από τις πιο σημαντικές προσωπικότητες του 20ου αιώνα. Δεν έπαψε, σε όλη του τη ζωή, να παλεύει για την υπόθεση της εργατικής τάξης. Παρά τις εξορίες, τις φυλακές και την αδιάστατη σταλινική καταδίωξη, δεν «ξεστράτισε» ούτε σπιθαμή από τις αρχές του επαναστατικού μαρξισμού, του διεθνισμού και από τον στρατηγικό στόχο της παγκόσμιας σοσιαλιστικής επανάστασης. Η μορφή του υπενθυμίζει στο παγκόσμιο προλεταριάτο τα ταξικά και πολιτικά καθήκοντα, εμπνέοντάς το να συνεχίσει τον κοπιώδη αγώνα για την ανατροπή του καπιταλισμού και τη σοσιαλιστική επανάσταση.

■ Αχιλλέας Δ.

Ξηρασία, καύσωνας και επανάσταση

Αποσπάσματα από το άρθρο του *Daniel Tanuro*
Μετάφραση/Επιμέλεια: Γ. Μητραλιάς

Υπερθέρμανση του πλανήτη, ακραία ξηρασία στην Ευρώπη, καύσωνες ή χιονοστιβάδα (ή η αλυσιδωτή αντίδραση) μεταξύ όλων αυτών των παραγόντων κρίσης... Κίνδυνος βίαιων αλλαγών της ωκεανικής κυκλοφορίας με ανυπολόγιστες συνέπειες... Αυτό το άρθρο καταπιάνεται με τρία ζητήματα: την εξήγηση αυτής της αναμφισβήτητης διαπίστωσης, τη δυνατή εξέλιξη, και τις πολιτικές που πρέπει να εφαρμοστούν. [...]

Εξηγήσεις και αιτιότητα

[...] Η σχέση μεταξύ της διάσπασης του jet stream και της κίνησης προς βορρά του αντικυκλώνα των Αζορών αποτελεί αντικείμενο συζήτησης μεταξύ των επιστημόνων. [...]

Μια άλλη βεβαιότητα είναι ότι δεν υπάρχει αμφιβολία πως η υπερθέρμανση του πλανήτη είναι η βασική αιτία της διάσπασης του jet stream. Η σταθερότητα του jet stream καθορίζεται από τη διαφορά θερμοκρασίας μεταξύ του πόλου και του ισημερινού. Καθώς η αύξηση της θερμοκρασίας στην Αρκτική είναι μεγαλύτερη από τον παγκόσμιο μέσο όρο, η διαφορά αποδυναμώνεται [...]

Επομένως, οι καύσωνες και οι ξηρασίες οφείλονται ξεκάθαρα στην κλιματική αλλαγή, για την οποία η IPCC προειδοποιεί τα τελευταία τριάντα χρόνια. Σύμφωνα με την τελευταία έκθεση της IPCC (WG1) «είναι σχεδόν βέβαιο ότι η συχνότητα και η ένταση των κυμάτων καύσωνα έχουν αυξηθεί από το 1950 (σε παγκόσμιο επίπεδο) και θα συνεχίσουν να αυξάνονται στο μέλλον, ακόμη και αν η παγκόσμια υπερθέρμανση σταθεροποιηθεί στους 1,5°C». [...] Για την Ευρώπη, η έκθεση προβλέπει (με υψηλό επίπεδο εμπιστοσύνης στη πρόβλεψη) αύξηση των πλημμυρών από βροχοπτώσεις στα ΒΑ της ηπείρου και αύξηση των ξηρασιών στην περιοχή της Μεσογείου, με μειωμένες καλοκαιρινές βροχοπτώσεις στα ΝΑ.

Καμία έκπληξη, λοιπόν: η παρατηρούμενη πραγματικότητα είναι σύμφωνη με τις επιστημονικές προβλέψεις. Εκτός, και αυτό δεν είναι λεπτομέρεια, ότι τις ξεπερνά κατά πολύ. [...]

Τι μας επιφυλάσσει το μέλλον και τι κινδυνεύει να μας επιφυλάξει

Όπως και άλλοι, έχω συχνά επιστήσει την προσοχή σε μια αρκετά πρόσφατη επιστημονική δημοσίευση που έχει προκαλέσει πολύ θόρυβο. [...] Το ακόλουθο απόσπασμα είναι ξεκάθαρο: «οι αλυσιδωτές ανατροφοδοτήσεις θα μπορούσαν να ωθήσουν το γήινο σύστημα προς ένα παγκόσμιο κατώφλι που, αν ξεπεραστεί, θα μπορούσε να αποτρέψει τη σταθεροποίηση του κλίματος σε ενδιάμεσες αυξήσεις

της θερμοκρασίας και να προκαλέσει συνεχή υπερθέρμανση προς έναν “πλανήτη κλίβανο”, ακόμη και αν μειωθούν οι ανθρώπινες εκπομπές».

Σύμφωνα με τους συγγραφείς του άρθρου, η διαδικασία θα μπορούσε να ξεκινήσει σε ένα σχετικά χαμηλό επίπεδο υπερθέρμανσης, μεταξύ +1°C και +3°C.

Μία από τις πιο πιθανές αναδράσεις που θα πυροδοτούσαν τη διαδικασία είναι η αποσταθεροποίηση του παγοκαλύμματος της Γροιλανδίας. [...]

Εάν ξεπεραστεί αυτό το σημείο καμπίς, ποιες θα είναι οι συνέπειες; Πρώτον, η εισροή νερού στον ωκεανό θα επιτάχυνε την άνοδο της στάθμης της θάλασσας. Η διαδικασία θα χρειαζόταν πολύ χρόνο για να φτάσει στο τέλος της – σε ένα νέο σημείο ισορροπίας – αλλά θα ήταν μη αναστρέψιμη. Από την άλλη πλευρά, αυτή η εισροή θα μπορούσε να οδηγήσει σε μια ξαφνική, απότομη κατάρρευση της ωκεανικής κυκλοφορίας που αποκαλείται AMOC (Atlantic Middle Ocean Circulation), η οποία καθορίζει το κλίμα των περιοχών που βρέχονται από τον Ατλαντικό. Και τότε οι επιπτώσεις θα ήταν άμεσες. [...] Ένα πράγμα είναι βέβαιο: οι συνέπειες τέτοιων ανατροπών θα είναι εξαιρετικά σοβαρές για τα οικοσυστήματα και τους πληθυσμούς. Ειδικά, φυσικά, για τις φτωχές μάζες της Ασίας και της Αφρικής. Εκατοντάδες εκατομμύρια άνθρωποι θα αντιμετώπιζαν δραματικές καταστάσεις.

Όπως το διαβάσαμε, η Ευρώπη δεν θα γλιτώσει. Η Ιβηρική Χερσόνησος απειλείται ιδιαίτερα. Η ερημοποίηση εξελίσσεται εκεί εδώ και χρόνια. Θα ξεπεράσει ένα ποιοτικό όριο, μη αναστρέψιμο σε ανθρώπινη κλίμακα.

[...] Σύμφωνα με την IPCC, είναι «ουσιαστικά βέβαιο» ότι το παγοκάλυμμα της Γροιλανδίας χάνει μάζα από το 1990: οι ειδικοί εκτιμούν ότι 4.890 γιγατόνοι (δισεκατομμύρια τόνοι) πάγου (+/- 460) έχουν λιώσει μεταξύ 1992 και 2020, προκαλώντας άνοδο της στάθμης της θάλασσας κατά 13,5 χιλιοστά. [...] Δεν χρειάζεται να σταθούμε περισσότερο σε αυτό: το κλιματικό μέλλον είναι πιο απειλητικό από ποτέ. Το φωτάκι είναι στο κόκκινο, αναβοσβήνει επίμονα και οι φτωχότεροι και πιο ευάλωτοι είναι πιθανό να πληγούν ολομέτωπα.

Τι να κάνουμε; (γνωστό ρεφρέν)

Ας προχωρήσουμε στις πολιτικές που πρέπει να εφαρμοστούν. Η καταστροφή βρίσκεται σε εξέλιξη και η IPCC μας λέει ότι θα συνεχίσει να εξελίσσεται «ακόμη και αν η αύξηση της θερμοκρασίας περιοριστεί στον 1,5°C». Σημειώστε, παρεμπιπτόντως ότι η σημερινή καταστροφή είναι το προϊόν μιας αύξησης της θερμοκρασίας κατά «μόλις» 1,2°C σε σύγκριση με την προβιομηχανική εποχή. Δεν είναι πολύ δύσκολο να φανταστεί κανείς τι θα συμβεί στη συνέχεια...

Δεδομένης της κατάστασης, είναι αυτονόητο ότι δεν μπορούμε απλώς να απαιτήσουμε ριζοσπαστικά μέτρα για τη μείωση των εκπομπών αερίων του θερμοκηπίου: τα μέτρα αυτά είναι προφανώς απαραίτητα – περισσότερο από ποτέ! – πρέπει όμως να συνδυαστούν με μια άμεση και πολύ συγκεκριμένη πολιτική προσαρμογής στην παρατηρούμενη και προβλέψιμη αύξηση της θερμοκρασίας.

Απέναντι σε έναν όλο και πιο συχνό και έντονο συνδυασμό ξηρασίας και καύσωνα, τι μπορεί να γίνει για την προστα-

σία των ανθρώπων, των φυτών και των ζώων; Χρειάζεται ένα βραχυπρόθεσμο, μεσοπρόθεσμο και μακροπρόθεσμο όραμα. Θα πρέπει να στοχεύει στην επεξεργασία ενός δημόσιου σχεδίου προσαρμογής, το οποίο θα είναι δεσμευτικό (για να είναι αποτελεσματικό) και ευέλικτο (για να μπορεί να προσαρμόζεται στα απρόβλεπτα).

Το σχέδιο αυτό πρέπει να δίνει προτεραιότητα στους τομείς της διαχείρισης των υδάτων, της πρόληψης των επιπτώσεων της ακραίας ζέστης στην υγεία (για τα ευάλωτα άτομα και στις πόλεις που αντιμετωπίζουν το φαινόμενο των «θερμικών νησίδων»), της γεωργίας/δασοκομίας, του σχεδιασμού χρήσεων γης, των υποδομών και της ενέργειας. [...]

Η διαχείριση των υδάτων αποτελεί ζήτημα κλειδί. Όπως γράφει η IPCC (WG2), «η διατήρηση του καθεστώτος του νερού ως δημόσιου αγαθού έχει κεντρική σημασία για τα ζητήματα ισότητας». Είναι το αλφάδι.

Αυτό συνεπάγεται, μεταξύ άλλων, την αμφισβήτηση της μονοπώλησης των υδάτινων πόρων από καπιταλιστικούς ομίλους που παράγουν εμφιαλωμένο νερό και διάφορα ποτά, της μονοπώλησης των δασών από παραγωγούς χαρτοπολτού, πέλετ ή άλλων προϊόντων (βλ. την οικολογική και ανθρώπινη ζημιά που προκαλούν οι φυτείες ευκαλύπτου στην Πορτογαλία!) και της μονοπώλησης των υπόγειων υδάτων από τις αγροτικές επιχειρήσεις (όπως στην Ανδαλουσία).

Όμως, το αλφάδι του νερού ως δημόσιου αγαθού συνεπάγεται επίσης ένα πλήθος πιο άμεσων συγκεκριμένων διεκδικήσεων: να γυρίσει πίσω το ρολόι στην αδιαβροχοποίηση των επιφανειών, στην αποστράγγιση του βρόχινου νερού, στη διόρθωση των ρεμάτων, στην καταστροφή των υγροτόπων. Να προωθηθούν γεωργικές και δασοκομικές τεχνικές που αποκαθιστούν το έδαφος και την απορροφητική του ικανότητα, περιορίζοντας την απορροή. [...] Η ορθολογική, κοινωνική και οικολογική διαχείριση του νερού απαιτεί μια διαφορετική τιμολογιακή πολιτική. Η φιλελεύθερη πολιτική του «κόστος - αλήθεια» είναι κοινωνικά άδικη, δεδομένου ότι όλοι οι καταναλωτές πληρώνουν για τον καθαρισμό μεγάλων ποσοτήτων νερών μολυσμένων από τη βιομηχανία. Επιπλέον, η νεοφιλελεύθερη πολιτική ενθαρρύνει τη σπατάλη νερού, αφού τα οικονομικά έσοδα του διανομέα εξαρτώνται εν μέρει από το γεγονός ότι οι χρήστες πληρώνουν επίσης για τον – άχρηστο – καθαρισμό του βρόχινου νερού που καταλήγει στην αποχέτευση...

Θα πρέπει να εφαρμοστεί ένα άλλο σύστημα: για τα νοικοκυριά, δωρεάν κατανάλωση που αντιστοιχεί στην εύλογη ικανοποίηση πραγματικών αναγκών (πόσιμο, πλύσιμο, καθαρισμός σπιτιού, πλύσιμο πιάτων και ρούχων...), και στη συνέχεια ταχεία προοδευτική τιμολόγηση πέραν αυτού του επιπέδου.

Η προστασία των ανθρώπων θα πρέπει να είναι μια άλλη αποτελεσματική προτεραιότητα. Αυτό δεν συμβαίνει σήμερα. Η Πλατφόρμα της Βαλλωνίας για την IPCC, με επικεφαλής τον κλιματολόγο JP van Ypersele, σημειώνει ότι ο καύσωνας του 2003 προκάλεσε περισσότερους από 1.200 θανάτους, ενώ ο καύσωνας του 2020 προκάλεσε περισσότερους από 1.400 θανάτους... Άρα μεταξύ των δύο ημερομηνιών, τίποτα δεν έχει γίνει... παρά τις υποσχέσεις...

Ένα δημόσιο σχέδιο για την προσαρμογή στην ακραία ζέστη θα πρέπει τουλάχιστον να οργανώνει το συστηματικό πρασίνισμα των

αστικών περιοχών (δέντρα παντού, για να παρέχουν σκιά), καθώς και τη θερμομόνωση όλων των νοσοκομείων, των σχολείων, των κατοικιών για ηλικιωμένους ή άτομα με ειδικές ανάγκες.

Γενικότερα, πρέπει να επιβεβαιώσουμε την επείγουσα ανάγκη μόνωσης και ανακαίνισης όλων των κατοικιών. Όχι μόνο για τη δραστική μείωση των εκπομπών θέρμανσης (και κλιματισμού!), αλλά και για την προστασία της υγείας και της ευεξίας. Σε αυτόν τον τομέα, όπως και σε άλλους, είναι σαφές ότι οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές κινήτρων που βασίζονται στους μηχανισμούς της αγοράς είναι τόσο οικολογικά αναποτελεσματικές όσο και κοινωνικά άδικες. [...]

Δεν θα επανέλθω εδώ στα μέτρα που πρέπει να ληφθούν για τη διαρθρωτική μείωση των εκπομπών αερίων του θερμοκηπίου, καθώς έχω ήδη γράψει γι' αυτό σε πολλά άρθρα. Εν ολίγοις: η ενέργεια και το χρηματοπιστωτικό σύστημα πρέπει να κοινωνικοποιηθούν, όπως και το νερό, πρέπει να βγούμε από την αγροτοβιομηχανία και να οργανώσουμε το γρήγορο τέλος της κινητικότητας που βασίζεται στο ιδιωτικό αυτοκίνητο. Αυτή η δέσμη βαθιών διαρθρωτικών μετασχηματισμών αποτελεί την αναγκαία – αλλά όχι επαρκή – προϋπόθεση για την ταχεία και αποτελεσματική απανθρακοποίηση της παγκόσμιας οικονομίας.

Χωρίς αυτό το βαρύ αντικαπιταλιστικό γιατρικό, θα είναι αυστηρά αδύνατο να τηρηθούν οι κλιματικοί περιορισμοί που έχουν διατυπωθεί ρητά από τους επιστήμονες. [...]

Μπροστά σε αυτή την πρόκληση, ο καθένας και η καθεμία μπορούν επίσης να συνειδητοποιήσουν ότι οι κυβερνητικές πολιτικές είναι εντελώς ανεπαρκείς, και στην πραγματικότητα, εγκληματικές. [...]

Αυτή η τρομερά χαοτική διαχείριση είναι ένας δυνητικός παράγοντας για τη θεαματική εμβάθυνση της κρίσης νομιμότητας των ισχυρών αυτού του κόσμου, σε όποιο «στρατόπεδο» και αν ανήκουν.

Η αστάθεια που δημιουργείται είναι βέβαιο ότι θα έχει ιδεολογικές επιπτώσεις. [...] Η «ελεύθερη αγορά» δεν θα μας βγάλει από το αδιέξοδο. Η αντιμετώπιση της κλιματικής πρόκλησης απαιτεί ένα δημόσιο σχέδιο, κοινωνικούς και οικολογικούς στόχους διαφορετικούς από το κέρδος, δημόσια μέσα και, επομένως, μια ριζική αναδιανομή του πλούτου, σε αντίθεση με τις «νεοφιλελεύθερες μεταρρυθμίσεις». [...]

Είναι μια αντικειμενική αναγκαιότητα: πρέπει να παράγουμε λιγότερο, να εργαζόμαστε λιγότερο, να μεταφέρουμε λιγότερο, να μοιραζόμαστε τον πλούτο και να φροντίζουμε προσεκτικά και δημοκρατικά τους ανθρώπους και τα πράγματα. Με άλλα λόγια, πρέπει να σπάσουμε την καπιταλιστική παραγωγική μηχανή. Παραγωγικίστικη; Θα έπρεπε μάλλον να πούμε «καταστροφικίστικη», καθώς είναι σαφές ότι «το Κεφάλαιο καταστρέφει τις δύο μοναδικές πηγές κάθε πλούτου: τη Γη και τον εργάτη» (όπως έλεγε ο Μαρξ μετά την αντιπαραγωγικίστικη μεταστροφή του).

Ο πόλεμος για το κλίμα έχει ξεκινήσει και είναι ένας ταξικός πόλεμος. Με αυτό εννοώ ότι απαιτεί να προσανατολίζεται στις ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΕΣ ανάγκες των ανθρώπων, δηλαδή σε ένα προσανατολισμό απαλλαγμένο από την εμπορευματική αλλοτρίωση και τον αγώνα για το εγωϊστικό κέρδος που κάνει τους ανθρώπους να βλέπουν την πραγματικότητα αναποδογυρισμένη. [...]